

Seden.

1. Život svatého Fulgencia,

biskupa Ruspenského († r. 533).

V přerozkossných krájinách severnj Afriky žkvetala přemilostně wjra Kristowa dřjwe než Mahometánské powěry gi pohubily; neboť slowy i skutky gi wzdělawali mužowé, kteréž wssim práweni k neysledetněgssim slusj počítati, gakož gsau byli: sw. Cyprián, biskup Karthaginenstý, sw. Athanasius, patriarcha Alexandrinstý, sw. Augustin biskup Hypponenstý a mnoho giných. K duchownim těmto swicjm připočísti lze také sw. Fulgencia, biskupa Ruspenského, muže nad mjru sledetného a bohabogneho.

Fulgencius narodil se l. Páně 468 w Ta-
leptě, městě severnj Afriky. Jeho rodičowé, Klaudius a Mariana, byli sice rodem slawni, ale při wydobytí Afriky od Wandalu ztratili znamení-
tau část statkůw swých poněkud schudli; zato wssak byli tím bohatši na wjru a ctnosti křesťanské. Po smrti Klaudia přewzala owdowělá Mariana wychowánj djetě swých. Bázeň Boží a wjra Kristowa byly při tom nábožně wdowě základem, wzdělánj pať rozumu a sledtění srdce neysvětěgssim cílem. Z žehnal Hospodin upřjmnému snaženj gegimu, a Fulgencius od přirozenosti nadán gsa nerossednjmi dary

dusse, gaľ báznj Boží taľ i wsseliktým swětšým umě-
njm prospjwal, žwłáště ale w gazyku řečem wy-
nikal. Rdyž poněkud do let dospělegšich přišel, ugal
na žádost matěre Mariany zpráwu statků otcowských.
Brzo paľ tu geho schopnost, geho opatrnost we wssem
gednánj, gaľož i geho ku poddaným laškawost bez
slabosti, a wlıduá přjsnost bez krutosti na slowo se
braly, a powěst o něm roznesla se wůkol, taľ že Ful-
genciůs w krátkém čase, ačkoliw geště welmi mlad,
stal se ředitelem a zpráwcem zemských poplatkůw a
danj. Wlıdněmu wssak a ke wssem laškawěmu Ful-
genciowi brzo se znechutil auřad, s njmž tolikere
mrzutosti spogeny gsau, a kterých nezřjda i k ur-
putnému gednánj a hrdlowánj s bližnjm podnětu
zawdává. Protož pohrdnuw swětem, obrátil se
wssaceľ k Bohu, a žiwot bohobogný započal. Čtenj
pjsm swatých a modlitba stala se mu zaměstknánjm
neymilegšjm, nawštěrowánj klášterů, aby se s způ-
sobem žiwota řeholnjků seznámil, bylo mu zábarwau
neyrozkošněgšj. Wida paľ, že mužowě, kteří se
byli swěta odřecli, rozkošj swětšých owssem nepo-
žiwaji, zato ale taľé žádných mrzutosti swětšých
neokaussegi, a že ti, kdož w zdrženliwosti žigi, zá-
wisnjků žádných se nebogi; anobři že sebe wespoleť
upřjmně milugi, a o zachowánj swě čistoty tělesné
i duchownj pečugi: zaplanul newyslownau tauhaw
po saukroniněm a ode wsscho swětšého obcowánj
wzdáleněm žiwobytj. „Proč,“ tážawal se w boř-
kosti srdce swěho, „proč medle lopotjme se marně
a beze wssj naděge budaucj odplaty pro tento swět?
Co námi bjdný tento swět může welikého dáti? Žá-
dámeli rozkošj, oč wětšj musj radost býti těch, kteří

svědomí magi čistě a pokorně, čímž žádně hrdlo-
vání nehrozí, kterjž se nebogi ničehož krom hříchu,
a nic giněho nečiní, leč to, čímž by se Bohu za-
libili; žigice pokorně a střdmě, ve wssí pokore a
swornosti? Nuže, proč medle nenásledugeme těchto
mužů, proč negednáme dle příkladů gegich?"

Dříve wssať nežli tauhu tuto srdce swěho w
stucek urwodil, uznal za dobré, sílu swau a perwnost
swě wůle zkausseti, a na tichost budaucjho života
se připrawowati, aby se w něco newázal, seč by
pozděgi býti nemohl. Tu poznenáhla dal wýhost
gedně radosti po druhé, gednomu pobodli po dru-
hém; chránil se wssěho towaryšstwa, postil se, mo-
dlil se, bděl, a ačkoliw gessťe w auradě stál, giž
skoro wedl život řeholnický. Wssicni známí diwili
se této změně, gedni aužkostliwosti svědomí, druzi
malomyslnosti to připisugice. Fulgenciů ale kochal
se w milosti Boží, a konečně o marnosti bjděného
swěta auplně se přeswědčiw, giž nedlel wíce, ale
odřeknuw se auradu a důstogenstwí swěho, mage
let aš 23, do kláštera wstaupiti perwně u sebe
uzawřel.

Toho času ctihodný biskup Faustus, od Hu-
nerika Wandalského krále pro wyznávání prawě
wjry z biskupské stolice wyhnáný, w Byzaceně sobě
wzdelal klášter, w němž s mnohými ginými swatý
život weda, daleko široko w dobré powěsti stál.
Sem se odebral také Fulgenciů, snažně prose, aby
přigat byl. Faustus pohledna na ginocha, kterýž
w rozkossedch swětšých posud život swůg trawil,
nedtěl slowům geho wěřiti, anobř pozdwiyna hlasu,
káravě k němu mluwil, řka: „Proč se přetwaruges,

synu, a proč z toho se raduješ, že služebníky Boží oklamati lze? Ty chceš reholníkem býti? Což gfi gij' náklonnost k rozmarilostem světským odložil? Což myslíš, že ti tak snadno bude sprostě a nechtutně stravy požíwati, a hrubým rauchem se odjwati? Wrat se, a hleď, ať dříve rozmarilost překonáš, pak ti snad uwěřim, že světa odřici se chceš i mŕžeš." Ginoch ale, pokorně libage ruky biskupowu, prosebně odpowěděl: „Dítě ctihodný! Hospodin, kterýž mně vůli dal, zagistě také síly k setrwánj popřege. Powol gen, abych sšlepěgi twých následowati mohl, a oterwi mně brány klášternj. Dopomoz mi k obcowánj swatému, a přigmi mne mezi učedlníky své; neboť Bůh wí, na gaký způsob mne hřichůw mých zprostj." Slysše tyto řeči stařeček biskup, podiwil se perwně myslí horliwého mladíka, a konečně geg přigal. „Zůstaniž u nás mladíku!" doložil, „dokud se ti libj, a brzo zkusíme, zdali skutky twé se strownáwagi se slowy twými."

Powěst, že Fulgencius do zákona wstoupil, roznesla se w krátkém čase mezi geho známými, z nichž gedni geg z toho kárali, gedni ale, rdjce se nad přestupky swými, následowali příkladu geho. Když pak i máteř geho Mariana se byla dowěděla, že syn gegi Fulgencius, opustiw statky své reholníkem se stal, a že možno není, aumysl geho zwyklati; i hned k klášteru běžela narážagje a trpkými slowy od Fausta biskupa žádagje, aby matce syna, a podporu a utěchu wdowě nawrátíl. Widaur pak, že biskupa k žádosti své nakloniti nemůže, chodjwala často ku branám klášternjm úpěnlivým hlasem Fulgencia wolagje, aby se k nj nawrátíl.

Fulgenciůs pak slyšše máteř, ana křivilj a horečuge, zformantil se w srdci swém, neboť gi srdečně milowal; ale milostj Boží sileu, přemohl přirozenau lásku a náklonnost. Z zůstal w zákoně, gedine o to pečuje, aby denně wice prospíwal ctnostj a dokonalostj, pamětliv gsa slow Páně: „Žádný, kdož wstáhna ruku swau k pluhu obljda se nazpět, není spůsobný k králowstwj Božímu.“ (Luk. 9, 62).

W tom čase powstali proti katoljškům Ariánsstj kacíři, kterj Božstw Krísta Pána popjrali. Divá gegich zuriwost stihala ge téměř od gednoho konce k druhému. Faustus a Fulgenciůs hledali autočistě w gednom bljzkém kláštere, pod zpráwau Felixa opata stogijm. Swatý muž tento přigal hosty swé wsljdně a lastawě, a zuamenage, žeby Fulgenciůs negen muž byl swatý ale i wysoce učeny, žádal ho, aby řeholnjšj téhož kláštera w bázni a maudrosti Boží wyučowal. Medlauho wšak na to wálečným wpadem Numidšjch i odtud wypuzeni byli. Gjauce na autěku padli w ruce Ariánskému knězi, Felix nazwanému, který swaté tyto muže, zwláště ale Fulgencia, téměř na smrt ubiti dal. Z raděno Fulgenciowi, aby neschetného a ukrutného kněze před soud pohnal k biskupowi Ariánskému, a na potrestánj geho stál; on ale odpowěděl: „Neschlji na křesťana, dokud žiw gest, pominšj wyhledáwati; neboť Bohu to přináležj, aby služebnjšjw swých se ugal. A byt i na mě dolehánj onen kněz pro násilj a neschetnost swau dle zaslouženj potrestán byl, zdalibych se gá pak nezbarwil zásluby za trpěliwost swau? Zdali by se mnozj nehoršili, widauce, an katoljš a k tomu

řeholnjš před ariánským biskupem na saudu stoji? My pak radovati se máme, že jsme hodni učiněni pro jméno Ježíšovo pohaněni trpěti.“

Nemage nyní Fulgenciůs nikde stálého útulku a před nátišky Ariánůw nikde gíst negsa; umjnil si do Egypta se odebrati, a tamto we společnosti řeholnjšů tuhau kázni a welikau swatosti giž ode báwna powěštných, Bohu saukromně a w tichosti slaužiti. Loď, na které se k žádoucimu cili dostati chtěl, plaula podle Sicilie, a w Syrakusách zakotwila. Té příležitosti použil Fulgenciůs k nawštíwení sw. Gulalia, toho města biskupa, muže neauhonnosti života a štědrotau wěhlasného. Gemu swěřil také aumysl swůg a snažně o dobrau radu ho prosil. Gulaliůs wěda o rozepřích, které Egypšští řeholnjci s biskupem swým, swat. Petrem Alexandrińským, strany wjry magi, zrazowal mu w té wěci, a aby se w nebezpečnstwji bludu nepaušstěl, snažně napomjnal. Fulgenciůs tedy uposlechna rady žůstal u swat. biskupa, gsa po něgaki čas negen hostem, ale i swědkem swatého geho obcowání.

S gara druhého roku na to putowal do Řima, aby u hrobu swatých apostolůw, Petra a Pawla, swau pobožnost wykonal. W Řimě se právě konaly ke cti krále Theodorika newjdaně a neslychaně slawnosti. Z wida to Fulgenciůs, zwolal: „Žestliže pozemšťj tento Řim takowau sláwau se lešne, gať aš nebesťj Jerusalema stkwjti se musí? A prokazegli se giž zde člowěku tělesnému takowá čest, gať sláwa pak aš swatým gest pripravena, který po stezce prawdy a ctnosti chodj!“

Lěta Páně 500 nawrátíl se sw. Fulgenciůs

opět z panti své do Afriky, a v Byzaceně klášter vystavěl, k čemuž mu Silverius, gistý bohatý pán, některá role daroval. Pověst o jeho učenosti, a swatém obcowání, brzo se roznesla, a jeho nelícená pokora jakož i welika k lidem wšjdnost přilákala sem mnoho znamenitých mužůw, kteří se pod jeho zpráwau w bohabognosti zdokonaliti chtěli. Swatý Faustus, obáwage se, aby snad Fulgencius opět ginam se neodebral, wyswétil geg na kněžstwí a tím způsobem geg na své biskupstwí uwázał. A skutečně mnohá místa žádala Fulgencia za biskupa mjeti; on pak, gsa ducha skromného a pokorného, wždy se této důstognosti wyhybal; až pak roku 508 Nuspensstj geg právě po dokonaué práci se modlícího z nenadání přepadli, a na biskupstwí znamenitého města Nuspy poswétiti dali. W této wšsaf důstognosti nezměnil Fulgencius sprostnosti a pokory své, anobrž tím wíce se snažil, býti neymensším a státi se služebníkem wšsedh. Wedl-li giž prwe život welmi tuhý, wedl nyní mnohem tužším. Za lože mu býwala holá země, za pokrm zeliny a woda za nápoj. Pauze w čas nemoci použíwal trochu wina; posty jeho býwaly časté a dlouhé, spaní krátké. Gsa we dne záležitostmi církewnjmi zanepřáždněn; nastaworal noc ke čtení a skládání užitečných spisůw, a prodlužoral gi w modlitbě a swatém rozgjmání. Takowýto život žilal Fulgenciowi wšsedfa srdce, tak že negen katoljci, ale i sami kacíři s důwěrností a uctiwostí k němu se chowali.

Nebylo wšsaf swat. Fulgenciowi popráno, w pokogi na biskupské stolici trwati. Nebot Trasi-

mund, ariánský král Wandalův, wydal zákon, dle něhož se katolickým přisně zapovíдало, budaucně biskupy ustanowovati. Katoljci nahližegjice, že tento rozkaz ginam nečeli, leč ku zkáze církve, vzdor královské zápowědi biskupy si ustanowovali, wíce poslauchagjice Boha než lidj. Gelikož sám swatý Fulgenciůs wyswěcen byl proti tomu rozkazu, musel také on, a s nim 60 giných biskupůw do vyhnanstwj giti. Fulgencia prowázelo čisté swědomi, weselá mysl, důwěra w Boha a sladké swědomi, že pro Božského swěho Wykupitele utrpenj snássi. Muž swatý, w cizině gsa, nebyl nikde cizim; geho aučiniwá láska našla i w daleké krugině nemalý okres k dobročinnosti. Gako druhdy w Africe, tak nyní i w Sardinii byl Fulgenciůs autočistěm utiřkowaných, potěšitelem zarmaucených, pomocníkem nužných, a maudrým rádcem duchowujm i swětiským. Geho horliwá láska pjdila se i we welké vzdálenosti po prostředku, gakby o blaho owčiček swých, gež opustiti nunsil, bedliwě se starati mohl, a mnohé listy do Afriky na Kuspenště psané nám dokazugj, s gakau láskau k nim byl zaplannil po tom toliko dychtě a se snaže, aby gich ke ctnostem porwzbudil, wjru gegich upewníl a w zármutku gich potěšil. Tak w gednom listu mimo giné piše: „Náruživostem swým vzdorowati, gest opravdu lopotná práce. K přemoženj gich proto giž tuhý bog přestáti musjme, poněwadž pokušenj takowá nepowstáwagj mimo nás, něbrž nepřitel náš (totiž žádosti tělesné) w nás samých se zahostil. Ačkoli Hospodin wymoleným swým pomoc sešyla, aby w bogi neklesli: nicméně dopaušstj milostiwě, aby brjme smrtelného žiwota cítili,

a tím lépe svou vlastní slabost poznávali; a aby vidauce, že vlastní silou žádných ctností konati nemohau, tím rychleji k Hospodinu se obrátili a za pomoc ho prosili. Tak i my svítězíme nad nepřitelem svým, když slzami, modlitbami, pokorau a posty proti němu bogovati budeme. Muže tedy, plačme a kveľme před tváří Páně, aby nás osvoboditi ráčil od žádosti tělesných i zpusnosti srdce, a aby onu podrobenost w nás wstřpil, která prázdna gsauc naruživosti tělesných, nás auplně a dokonale Pánu Bohu poslušnými činj.“

Dwanácte roků trvalo giž toto vyhnanství, když Trasimund král, gsa w rozepři o některé články kacířství svého, na Fulgencia se upamatoval; i povolaw geg, některé otázky mu předložil. Důkladnost a výbornost spisu, w kterém sw. Fulgencius otázky zodpovídal, zůstaly mu přjeň krále u velké mje; i povolil mu, aby w Karthagině ži-
stati mohl. Sw. Fulgencius použil té příležitosti k wyracování bludů ariánských; ale proto opět w královu nenávisť upadnuw, podruhé wlast opustiti musil (leta Páně 520). Konečně povolil Trasimundůw syn a náměstek Hilderich I. 523 vyhnaným biskupům a duchowenstvu, aby do wlasti a w domow se nawrátili. Když pak powěst se roznesla, že biskupowě se wracegi, hrnuli se obywatelé Karthaginenssti w zástupech na břeh mořský, a uzřewše miláčka svého Fulgencia plesali radostí nelčenau. Několi darw lidu kolem biskupa náramný byl, a ligawec nenadále se strhl, nedal se zástup lidu rozehnati, anobřž s wážností a uctiwoostí přibližowali se k němu osoby wzácně a důstogně, a swlá-

čegice oděw a raucha swá, kryly gimí pastýře milého. Podobnau radostí uwítali také Ruspenský biskupa svého a na všech místech, kterýmiž mu giti bylo, přicházeli zástupově s pochodněmi a ratolestmi gemu wstříc, za nawrácení se milého otce a pastýře díky Bohu wzdáwagice.

Od té doby žil sw. Fulgencius w pokoci a mjrui mezi osadníky swými, téměř prosti všech protivností. I pečoval o gegich blaho s neunawenau horlivosťi, a všemožně se wynasnažował, aby blášaním slova Páně, modlitbami a dobročinností blauidjci do církwe swatě uwodil, neporádky wykořenil, hrššničky ku pokání přiwodil, malomyslných posílil a slabých u wjře utvrdil a od pádu zachránil. — Konečně nastal čas, že i Fulgencius do pokoce wěčného se odebrati měl. Znamenage pať, že se hodinka rozlaucení blíží, odebral se s několika bratry do kláštera na blízku ležícího w tom aumyslu, aby zde auplně Pánu Bohu se odewzdam, k smrti se připravował. Nemoha však snažným prosbám bratrůw kláštera Ruspenského odolati, opět se k nim nawrátil. Tuť brzy po swém nawrácení upadl do těžké a welmi bolestné nemoci, která po 70 dní trwagie ani neymenšším způsobem ulewiti nechtěla. Fulgencius odewzдал se auplně do wůle Boží a z ušť geho po celý čas téměř nic giného slyšeti nebylo, leč slova: „Páne, popřeg nyní trpělivosti, pať ale milosrdenství!“ Před smrtí powolal gestě všechno duchowenstvo a ostatní řeholníky k sobě; napomínal ge k plnění powinností, prosil gich za odpustění, gestliže by kterému z nich byl ublížil, a počal se s nimi lauciti. Konečně pať

veskeré své gměnj mezi duchowenstwo, wdowu, sirotky a přichozi rozdal, načež w krátké době skončil w 65. roce věku svého l. P. 533. Tělo jeho pochováno bylo w chrámu Páně města Ruspy.

Rozgjmánj.

Dnes, gažžto na první den w roce, welice spasitedlnau wěc učinjme, když na uplynulý rok gesťte gednau zpět se ohljdneme, skaumagice, zdali gsme w tomto roce dle příkladu sw. Fulgencia aužkau cestau ku spasenij aneb po široké, k zahynutij wedauci, tráceli: Gesťlize gsme cestau k spasenij se ubjrali, vzdáwemy Bohu díky za jeho milost, prosme ho o nowau sílu a důvěrně i napotom po cestě ctnosti dále pokračugme. Pakli ale po široké cestě gsme chodili, giž dle neproblewemy wolánij milosti Boží slyšseti; chopyme se ruky, která se nám k wyswobozenij podává, zanechme hříšného života a činme pravě pokánj. Powožme, že Bůh w hodinu náš powolati může, kde toho se ani nenaděgeme; powožme, že na smrt následuge wěčnost. Snad tento rok bude poslednj w našsem žiwobyťj: nuže, zasvěťme ho službě Boží, aby smrt náš nepřepadla nepřiprawených. Snažme se s rozmnoženau horliwosti wynahraditi, čehož gsme byli zanedbali. S mnohými swatými w této knize se setkáme, kteří dřjwe byli hříšníci; následowawše gich w hříchu, následugme gich také w pokánj. Milosrdenstwí Boží také nám se podává rovněž gažo gim. Modleme se tedy, důvěrně se chowemy a zlému odpjreyme!

„Dnes uslyšitelí hlas jeho, nezatwřugte srdci swých.“ (Žalm 94, 8.)

„Neprobléwey obrátiti se ku Pánu, aniž od-
kládey den ode dne, nebo náhle přigde hněw geho,
a w čas pomsty rozptýlí tě.“ (Sirach 5, 89.)

Modlitba.

Pane a věčný Bože! děkuji tobě za nescí-
šlná dobrodiní, která gfi mi uděliti ráčil. Raciž
mi hříchů mých a nedokonalosti života mého milo-
stivě odpustiti. Propůgč mně, abych aspoň ostatní
dny života svého gafo sw. Fulgencius, podle swaté
wůle Twé trávil, a w dobrých skutcích hogným
učiněn byl. Za to tebe žádám skrze Ježíše Krista,
Syna Twého, který s Těbau a s Duchem swatým
geden Bůh žije a kraluje na věky věkůw. Amen.

Dnes také připadá swátel nového roku čili obřizel Páuč,
pak w Římě sw. opata Almachia, 30 sw. woginů mučedníků, sw.
Martinů muč. w Spoleto, sw. mnč. Konfordia, sw. muč. Magna,
w Theate sw. bisk. Justina, w Etrurii Servilů, Bonfilia, w Ale-
xandrii sw. panny Eufrosinů, Augenda opata, Klara opata, Obi-
lona opata, který w Římě r. 1018 slavnost buřičů zarwehl, Mun-
chiua opata, Fanches paupů, Mochiua a Vallů opata; a giných Swa-
tých a Swětích Božích.

2. Život swatého Makária. (R. 394.)

Sw. Makáriu mladší, přigmím měšťák (po-
liticus), narodil se w Alexandrii, kde obchodem cu-
fráckým se živil. Geho rodičové, chudí sice, ale
nábožní lidé, kladli gíž do srdce pacholete počátek
wšší maudrosti — bážen Boží, a od dětinstwí umy-
šali geg k žiwobytí pracovitému. Tím se stalo,
že od Hospodina na věčnost powoláni gsauce, s
pokognau myslí syna svého opauštěli, neboť Bůh
byl geho podjsem a dědictwím.

Sv. Makárius byl gessťe we kwětaucjm wětu, když se mu swět se ršši sláwau znechutil; i powstala swatá tauha w srdci geho, aby se auplně Pánu Bohu poswětil, a toliko we službě Hospodinowě spaseňi wyhledáwal. Což aby dokonalegi wykonati mohl, odebral se w mladých letech na paussť, a tam po 60 let žiw byl, posty a modlitbami Bohu slauže. Nejprw totiž r. 305 zdržowal se w Thebaidě čili hořegššim Egyptě; poněwadž ale co možná neywěťšši dokonalošti dosjci si předewzal, opustil brzo Thebais a putowal do dolegššeho Egypta, kde se w tak nazwaně cellenšťe paussťi, domowu to welkého množstwj paustewnjkůw, usadil. Galkoli obywatelě této paussťe přikřý a tuhý žiwot wedli, daleko ge wšsedy přewyššil sw. Makárius, posty, modlitbami, bděnjm, prací, mrtwenjm těla a ginými kagjcimi skutky, tak že, cokoliw dokonaleho na každem paustewnjku zwlášť widěti bylo, sw. Makárius sám w gedně swě osobě spogowati se zdál. Po sedm let ničeho nepožjwal leč želin a šimowých kořinků; tři následugjci leta kožil hlad denně šfesti neb osmi loty chleba, a za rok nepotřebowal wjce olege než gednu lahwičku.

Horliwěmu paustewnjku nezďalo se přikřě žiwobyti, gake posud byl wedl, ku dokonalošti postaćowati; i chťel tělo swě zcela duchu podmaniti a w službu podrobiti. (I. Kor. 9, 27). Dessel tedy do kláštera Tabenensťeho, kdež negsa poznán, také w skutku přigat byl. Když se přibljžil postnj čas, mrtwil a kál se tu každý dle moci a šily; gedni den, druzi dwa, tři i čtyry dni nepožjwagjce potrnu se postili; ti zas celý den stáli, onino opět ku práci si sedali. Ge wšsedy přewyššil Makárius, neboť po

celý půst v koutku stoge práce své vykonával, a
gediné v neděli sirového a ve vodě svačené hlávo-
čového lupení požíval. Z sám Paladius užasl nad
mrtvením-se a zdrženlivostí Makária, a poznal z
vnuknutí Božího, kdoby přísný ten paustovník byl,
geg propustil.

Pověst o svatém obcování a tuhém životě
Makária donesla se až do Alexandrie, tak že pa-
triarcha Alexandrinský Makária povolal na kněžství
vysvětil; uloživ genu, aby osadnější vedl k dobo-
ralosti křesťanské. Pod zprávu a vedením sva-
těho Makária vycvícilo se také mnoho silechetných
mužův, napotom vsseliterými cnostmi věhlasných;
neboť on jim byl vzorem v zapírání sebe, zdrženli-
vosti, bohabognosti a setrvání v dobrém. Při tom
považovával modlitbu za základ vsskeré ctnosti,
protož také sám většji část noci na modlitbách pro-
bděl, aniž gakákoli věc s to byla, geg od modlitby zdr-
žeti. „Neopomínej synu můj!“ pravil gednoho času
k učedníku svému, který si ztěžoval, že v modlit-
bách přišel gest roztržitým, „neopomínej modlitby
své, prodlužug raděgi modlení, a rci k dušsi své:
Nelze mi, abych se pokogně pomodlil, dci aspoň
pokogně na modlitbách vytrvati, a pro Krista v tiché
sautromnosti přebývati.“ Gať welice žákové sv.
Makária ve zdrženlivosti a v zapírání sebe pro-
spívali, viděti lze z gednoho příkladu, který nám
sv. Paladius vypravuge.

„Sv. Makarius,“ píse on, „obdržel gednoho
času čerstvý brozen vína. Nedyť ho vssal užiti,
dal geg darem gednomu z učedníků svých. A
vssal i tomu zdálo se býti nesusluno, této pochautky

oľufiti, a protož ho giněmu z bratrů darował; když ale i ten ho podržeti se zpěčował, chodil hrozen z ruky do ruky, až se konečně neyposledněgšimu bratrowi doručil, kterýž newěda o tom, žeby od mistra Makária pocházel, opět mu geg darem obětował. Takowě mrtwenj žádostj swých těšilo Makária tať welice, že hned Bohu wrouci díky vzdáwal, wěda, že „ani ten, kdož sstěpuge, gest něco, ani ten kdož žalěwá: ale Bůh, kterýž žrůst dáwá.“ (I. Kor. 3, 7.) Při wšij tuhosti a přisnosti na sebe byl sw. Makáriuš nicméně mjrny k ućedlnj-kům swým, a nad mjrů lašťawě s nimi zacházel; obtud tať pocházi, že často řikáwal: „Každý mnich swě posty tať uspořádati má, gakoby 100 let žiw býti chtěł; přitom wšak nemá zapomenauti, náru-živosti swě krotiti, na pohaněnj newzpomjnati, trudnost mysli přemáhati a nemoci a protiwenstwj trpěliwě snášeti.“

Častě a dlauhě posty, tuhá kážen a neustálě téměř bděnj a práce neunawná neshladily s twáři Makáriowj přjwětiwost, nezapudili ze srdce geho bodrost, aniž uhařili lašťawost geho; nebo ctnostnj a bohabognj, mage srdce čisté a w Bohu spočiwagij, nikdy se nezarmautj. Tať gednau plaul Makáriuš s přjtelem a spoludruhẽm swým, swatým Makáriẽm, přjgmjẽm Egyptským, po Nilu, o wěcech nábožnjch a swatých s njm rozmlatwage. S přisili gim dwa znamenitj důstognjci w austrety, kterj widauce ano se na twáři chudých těchto paušteronjkůw čisté weseli a newinná radoři stkwj, s podiwenjẽm prawili: „Gať blaženi gsau titi w chudobě swě!“ Naš Makáriuš uslyřew tyto řeči, ob-

wece gim: „Opravdu gsme blaženi; neboť giž nasse gměno to wyprawuge. (Řečě slovo Makarios, μακαριος, znamená totiž co blažený čili šťastný). Pašli ale proto, že světem opovrhugeme, blaženi gsme, což medle o wás smýsleti máme, kteří si w oloweč swěta libujete?“ Tato slowa působila na gednoho z důstojníkůw tať mocně, že přigda domů hned gměni swě mezi chudě rozdal, a odebrav se na paussť, tam ostatni život swůg strávil. Než darmo bychom sw. Makária welebili co wzor křesťanstě dokonalosti, kdyby swěceněho sobě polladu, pravě totiž wjry byl nezachowal, a do zcestněho učeni Ariánského, které tenkrát drze hlavu swau pozdwihowalo, byl upadl. Než Makarius náš pamětliv gsa slow sw. Pawla k Timotheowi: „O Timothee! což gest swěreno, ostříhej, waruge se ne-pobožných nowých slow a odporů falešně nazwaněho umění“ (I. Tim. 6, 20); nikdy od učeni cirkwe se neuchýlil, a gaťo perwná škála, na niž se wolny rozrážegi, hágil prawdu cirkwe katolické důwody, gimž někdo odolati s to nebyl. Neauhonný život a swatě obcowání dodávaly slowům a řečem geho wáhy, a mnozi, kteří lichými námítkami odpadlíkůw swedeni bywše w blud upadli, wraceli se kagicně do lůna cirkwe. Šťastně toto hágeni cirkwe swatě a základních prawd gegich hněw bludářůw proti swatěmu muži nevwýš popudilo, že neseťřili ani utrhaní ani falešněho swědectwí; neustáwagice na něg sočiti, až geg konečně I. P. 373 cisar Walens, sám tjm bludem nakwassený, že země wyprawěděl. „Wjmet, že milugicim Boha wšedky věci napomáhaji k dobrěmu.“ (Řim. 8, 28). Tať

i swatý Makárius rozžehnal se s plačejícími učebl-
 níky svými, a s veselau myslí, že pro Krista wse-
 líše utrpení snášeti bude, ubíral je na gísty welmi
 vzdálený, surowým a pohanským lidem obýwaný
 ostrow. Ariáné, kteří se byli domníwali, že sw. Ma-
 kárius tímto způsobem dofonce zničen gest, nemálo
 se podiwili, uslyšewsse, že muž tento k obrácení di-
 wého lidu wyhnanstwí swého s prospěchem užívá;
 neboť diwochowe widauce, an Makárius wšelíče
 protiwenstwí trpělivě snáší a gať spanilau myslí
 i obcowáním neauhonným wyniká, a diwně ba i zá-
 gračně věci koná, rádi přignuli wjeru, která w bídě
 a nauzi bodáwa síly, a we wšech případoslech
 nás pokognými činí. Rozhorčení Ariáné nepozná-
 wali, že to prst Boží, ale nenáwisti zaslepeni, Ma-
 kária také odtud wyhnali, který na to nedlouho
 před swau smrtí, stárjm na těle zemdlen, na milau
 pauští se nawrátíl, kdež 99 let stár, okolo r. 394
 život swúg dokonál.

Rozgjmánj.

Gíž záhy usilowal ďábel, onen lhát od po-
 čátku, aby základní prawdy křestanstého náboženstwí
 wywrátíl. K tomu použíwal zvláště kacířů a od-
 padlíků. Hlawní mezi nimi byl bez odporu Arius,
 kterýž učil, že Kristus Pán není prawým Synem
 Božím, ale toliko paubým člověkem. Blud geho gíž
 dáwno přestal, an zatím wjra Kristowa až posud
 trwá a trwati bude, a brány pekelné gj nepřemo-
 hau. Podobně i za nassich časů pozdwihuge blud
 místem drže hlavy swé. A protož máme wjeru swau
 za příkladem sw. Makária slowy i skutky osvědčo-

wati, zvláště pak neohroženě wyznáwati, že vě-
říme w Krista Pána, kterýž gest „gednorozený Syn
Boží, z Dce zrozen přede všemi věky, Bůh z Boha,
světlo ze světla, pravý Bůh z pravého Boha,
zplozen a ne učiněn, a gedné s Dcem podstaty.“
(Sněm Nycen.). Ale ať wijra tato nasse gest žiwá,
gewje se žiwotem pravě křesťanským; „neboť ne
každý kdož mi říká: Pane! Pane!“ prawj sám Kri-
stus, „wegde do královstwj nebeského: nebrž ten,
kdož činj vůli Dce mého.“ Čehož tím snáze do-
woditi můžeme, ježto se nám k tomu w Cirkwi
swatě dostatečných milostj poskytuje, gakowěž gsau
zvláště swátosti, s kterýmiž Kristus Pán, gegich
ustanowitel, zvlástinj milostj spogiti ráčil.

„Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u
Boha a Bůh byl slovo.“ (Jan 1, 1.)

„Kdo gest, gestto přemáhá swět? gedině, kdož
wěří, že Ježíš gest Syn Boží. (I. Jan 5, 5.)

„A wijme, že Syn Boží přišel a dal nám
smysl, abychom poznali pravého Boha, a byli w
pravém Synu geho. Tent gest pravý Bůh a ži-
wot věčný.“ (I. Jan, 20.)

„W něm (w Kristu) přebývá wšedka plnost
Božstwj tělesně.“ (Kol. 2, 9.)

Modlitba.

Ježíši, Synu Boha žiwého, kterýž gsí člověk
a pravý Bůh w jedné osobě, Ty wšewědauci,
Ty wšemohauci, Ty přeswatý, bez něhož ničeho
nemůžeme; račiž nám tě milosti popřiti, abychom
w pravě wijre w Tebe, Pána a Boha swého, gako
sw. Makářiůs nižádným křiwým učením zwrtkán

nebyli: něbrž abychom vždy srdcem, ústy a skutky
vyznávali, že Tyš náš Bůh požehnáný na věky
věkův. Amen.

Dnes se také světi: Sv. Koncordia, mučedníka; svatých
Mučedníků, kteří pod římským císařem Diokleciánem, utrpením,
raběgi život svůj na smrt vydali, než svaté knihy a nářadí k spá-
lení; též sv. Hilora mučedníka; sv. Theobora, biskupa; sv. Syl-
vestra mnicha a ginde m. g. Svatých a Světic Božích.

3. Život svaté Genowefy. (R. 512.)

Genowefa narodila se okolo r. 422 ve vsi
Nanterre asi dvě hodiny vzdáli od Paříže. Rodi-
čové její, Severus a Geroncia, manželé nábožní
a bohaboční, pečlivě se o dobré vychování dcery
své starali již v autlé srdce její základ ctností
kladaouce. Sjmě, v neporuffené srdce autlé dívočky
pečlivě zaseto, ugalo se tak, že Genowefa za přj-
kladem rodičův svých již v dětských letech Bohu
z celého srdce se oddala, a milosti Boží sílena vě-
kem i ctnostmi prospívala.

Byla právě v tom věku, ve kterém povin-
nosti své auxlněgi poznáovati počínáme, an svatý
German, biskup Auxerský a sv. Lupus Troyský, do
Anglican putujice, v Nanterre přenocovali. Při
gegid přichodu shromáždila se celá osada, mezi
nimi pak i Genowefa s rodiči svými, aby od
biskupův, svatosti pověstných, požehnání obdrželi.
Z Božího wnuknutí poznal German Genowefu, a
blahoslovil rodiče, gegichž dcerou byla. „Blažení
gste rodičové,“ pravil, „že se vám tento anděl
narodil, pečugte o newinnau dívočku, již si Bůh za
obět wryvolil.“ Pak obrátiv se k Genowefě, o

nížto věděl, že Pánu Bohu úplně se zasvětití hodlá, vzbuzoval gi, aby w předsevzctí svém setrvala, což ona zachowati přislíbila i skutečně zachovala.

Druhého dne, když Genowesa s rodičemi svými sv. biskupa navštívila, tážal se gi tento, zdali wí, co wčera byla Pánu Bohu přislíbila? A když byla odpověděla, že se na wše dobře pamatuje, a s milostí Boží slibu svému dostáti dafá, zaradował se biskup welice. Na to gi gestě napomenul, aby opowrhnauc světskými marnostmi, gedině na ctnostný život se oddala, a wzaw měděný peníz, na gehož gedně straně kříž wyražen byl, darował gi ho řka: „Wezmi tento peníz na památku, a noš geg místo zlatě okraśy; nebo Tobě, co newěště Kristowě, giná ozdoba nepřislussí.“ Slowa tato zaryla se hluboce w srdce swaté panny, aniž gi kdy wíce z paměti wyssla. — Mladá léta plynula Genowesě w newinnosti a bázni Boží. Po čemž mnohé z ženského pohlawí se sháněgi, po marnostech světských po těch prauic netaužila; tím raděgi ale mcsťáwala w chrámě Božím. Zde ožiwowala wjru swau slowem Páně, swau nádegi modlitbau, lástku pať přigimáním welebně swátosti. Newěťši pať bolest gi působilo, kdykoli pro něgakau překážku do chrámu giti nemohla.

W 15. roce wěku swého složila Genowesa do rukau Julia, biskupa Pařížského, slib uřadwcného panenství a po smrti Gerencie, matky své odebrala se do Paříže, kde u gisté bohabogně ženy, své kmotry, přebýwala. A od té doby wedla život tuhý a přísňý; obáwagie se, aby růže newinnosti gegi při bugněm

a rozkošném živobytí neoprdhala. Protož velmi často a dlouho se postívala, toliko dvačráte za týden jídala, a to jen chléb a boby, vína nepívala nikdy, a holá země byla jí ložem. Přitom jí získala neuhonná čistota těla a duše, hluboká pokora, živá víra a důvěra pevná v Boha. — Ej srdce čistou láskou k Bohu zaplanulo, teni zagisté všemožně také o to péči míti bude, aby bližního svého podobným plamenem zanítil. Tak se také snažila i svatá Genowefa o to, aby ostatní lid přesvědčila, že rozkoše světské marně jsou, a že člověka nic nebláží, jedině ctný život a spolehnutí duše s Bohem. Přitom nemohla předce bez protivensství býti. Že na ni měla se slova svatého apoštola vyplniti, an dí: „Všichni, kdo chtějí pobožně žíti, v Kristu Ježíši, protivensství trpěti budou.“ (2 Tim. 3, 12.) Gazykové gizliví opovážili se neuhonný život té svaté panny přiznati, viníce jí z pokrytství a umáděnce čistotu a newinnost její v podezření. Toto všecko ale byla toliko zkažka, kterou jí Hospodin skámal; aby gestliby shledána byla trpělivou býti v protivensství a důvěrou v pomoc Boží, tím více jí oslavil. Že stalo se také, že newinnost její na neobyčejný a právě zářivý způsob na svět přišla. Atila totiž, král Hunův, zvaný bílým a metlím Boží, blížil se, hrůzu před sebou vyhláše, s vojskem svým k Paříži. Lid strachem trna opauštěl pokorně obydlí, v cizině ochrany hledaje. Tu sv. Genowefa pozdvihnuv hlasu svého, napomínala lid, aby se důvěrně modlil k Bohu, Pánu milosrdenství, obrátil, slibujíc, že pak spravedlivý hněv Boží od města odvrátí.

bude. Mnozí, důvěrnými slovy svaté Panny ze sna hrššího probuzeni, utíkali se k Bohu, modlitbami, posty a almužnami spravedlnost jeho směřiti se snažice: jiní ale pochybovali o pravdě proroctví tohoto, a z města ubíhali. A hle, co byla sv. Genowefa předpověděla, stalo se. Surowí Hunové na hlavu poraženi, města se nedotkli. To mŕdauce nepřátele a závisťnjci svaté Panny, hanbili se z toho, že jí kdy v podezření vzali, a giž více o milostech Božích, gimiž obdařena byla, nepochybovali. Od té doby chováli se k ní všickni wesměš s neyvěšší uctiwostí, a w té míře roznášela se powěst gegi swatosti i do neyrozďáleněšších kragin, že mnozí gi ctíce, o přimluwu a orodování u Krista Pána žádali. Důvěra tato mnohokrát negen za žiwobytí svaté Panny ale i po gegi smrti wyslyšením činěných prosieb odměněna byla.

Mnohými milostmi gšauc od Boha nadána, wšla swatá Genowefa žiwot dokonaly a stkwěla se swatostí až do roku 500., kdež gi Bůh dne 3. Ledna w 89. roce věku gegiho k sobě powolal, aby přigala odměnu, kterau připravil těm, genž geg miluji.

Rozgjmánj.

Co dopomohlo sw. Genowesě k tak velké swatosti? Zagistě nic leč pečlivě a křesťanské wychování. Co o mladém Tobiašši napsáno stogi, mělo by býti pravidlem všem rodičům. „Dtec geho hned od dětinstwí učil geg báti se Boha, a zdržowati se od wšelikého hřichu.“ (Tob. 1, 10.) A podobně asi wolá Bůh, žádostiwý spasení všech, rodičům křesťanským: „D rodičové! deytež svým dít-

lám dobře, pravě křesťanště vychováni. Čeho wy zanedbáte, wěššim dílem giž nelze naprawiti; čeho wy pokazíte, zůstává obyčejně giž powždy po-
ženo!" Přislowlj gest: „Mládenec, podle cesty své (kráčege) také když sestará, neudýlí se od nj.“ (Přisl. 22. 6.) Gakých saužení pripravugi sobě rodičowé giž zde, když nedbalj gsau u vychováni dítet swých, ano snad zlym příkladem wlastnjm ze srdce gegich wypuzugi smě dobře, které w mladistwě gegich srděčka ginj lidé wstipili! Gak gim někdy bude, až od nich saudce wěčný požádá, aby kladli počet ze swěčených sobě dušj? A co uedle odpowj, až gegich od Boha zawržené dítky proti nim powsta-
nau, a na ně narýkati budau, že k marnosti a roz-
marilosti ge wedli, ctnosti a náboženstwj si wšši-
mati gich neucili, a ge k tomu gedině nabýzeli, aby po statcích pozemstých bažily a pro ně se lomo-
zily? D hrozné to setkání takowých rodičů se swými dítkami.

Gak naproti tomu swědomitým rodičům musí blaze býti, když widj, že gegich pečlivosť o wycho-
wání dítet nazmar nepřichází, gelitož w bázni Boží prospjwagi. Gak pokogně mohan mysliti na své stárj a na hodínku poslední swau, w kterauž budau moci k Dcti nebeskému říci: „Panc, zde gsau ty, kteréž gsi nám swěřil, eyhle, žádné z nich nepřišlo k zawržení.“ A protož rodičowé křesťanstwj, cwičte a vychowáwenty dítky své pro nebe; milugte ge, ale ne láskau slepau, abyste ge k záhubě wedli, nýbrž k spasení; nešetřte maudrého kárání, držte ge záhy w káznj, předewššim pať nebořte wlastnjm příkla-
dem, co gste dobrým slowem w srdcích gegich wy-

stavěli. Dobře vychováni dítěť zagiště gest wasi nejdůležitější povinnosti.

„Mášli syny, cwič ge a šhybey ge w mládi gegich.“ (Sirach 7, 25.)

„Čepe gest, bez synů umřiti, nežli zůstawi po sobě syny bezbožné.“ (Sirach 16, 4.)

„Kdož miluge syna swěho, často geg mrtvá, aby z něho se radoval w posledním času swém. Kdož cwič syna swěho, bude chválen z něho. Kůň nezkracený býwá twrdoušty, a syn rozpustilý nedá se ukrotiti. Šhybey sji ge ho z mládi, a big boky ge ho, dokudž gest mlady, aby se snad nezatwrdil, a neuwěřil tobě, a budeš tobě bolest duše.“ (Sirach 30, 1. 2. 8. 12.)

„Metla a kárání dáwá maudrest; ale pachole, kterémuž se odpaussiti wůle ge ho, zahanbuge matku swau.“ (Přisl. 29, 15.)

Modlitba.

Hospodine! genž giš prawil: „Nechte maličkých přigiti k mně, neboť gegich gest králowstwí nebeské!“ osvětíš a posilíš rodiče křesťanské, aby dítěť swé giž w autlém wěku k tobě wodili a ge znáti učili tebe, genž giš za ně na křiži pñel; takto oštrjbugice gich od zkázy hříšného swěta ge slowem a příkladem wodili stezku ctnosti k spasení a životu věčnému. Amen.

Dnes se také světi: sw. Petra Balsama muč., sw. Genowefy, zawržené manželky falckého hraběte Eigrida, w Římě sw. papeže muč. Antera, w Cesarii sw. m. Gordia w Helespontu, sw. m. Ciriana, Prima a Theogena w Sicilii, sw. Bezima a Athanasia, sw. Theopempa a Theomase, we Wídni francouzské sw. b. Flerencia, w Padui sw. m. Daniele.

4. Život svatého Titá

biskupa Kretenslého. (Okolo roku 70.)

O svatém Titovi mimo to, co nám písmo svaté o něm vyprávuje, velmi málo víme, a vsať již to postačuje, aby náš neyvětšší k němu uctivosti naplnilo.

Titus, gať tvrdí sv. Jan Zlatoustý, narodil se w Korintu, w městě nad jiné bohatém a nádherném, ale i hnusným modlářským a prostopassnými mravy pověstným. Jeho rodičové, gsauce pohané, vedli i syna svého k modlářství; ale Titus zachovával, ačkoli w modloslužebnosti vychován gsa, vždy dobrá kázeň, a bedliv gsa přirozeného hlasu svědomí svého, nikdy uslechtilých mravů svých nezbednostmi nezprzil. Proto také nenalezalo sleetné jeho srdce w modloslužebnosti počce ani útěchy, ale dychtilo po vyšších věcech, w nichžby dusse světla a svědomí počce došlo.

W tom právě čase přišel do Korintu svatý Pavel, apóstol Páně, a hlásal tam Krista, Spasitele našeho. Titus poslauchage řeči jeho, hned otevřel milosti Boží srdce své, i uvěřil a pokřtěn gest. Proto také sv. Pavel duchovním svým synem geg nazývá, o jehož dokonalost on welice pečoval. Wida pať, že nejen w etnosti prospívá, ale také svatan tauhan wě, aby tež ostatní lid tu poznání Krista přivodil; tať welice geg sobě zamiloval, že geg i na své cesty apóstolské s sebou brával.

Roku 51 po Kristu wzał geg s sebou na sněm

do Jerusalema, kde se právě o to rokovalo, zdali křesťané také povinni jsou posvátné obřady starého zákona zachovávatí čili nic; odtud pak geg dwa-kráte w záležitostech církevních ku Korintským poslal; gednau aby vzniklé tam rozepře porovnal, a po druhé aby almužnu pro chudé do Jerusalema přinesl. Wida sw. Pawel, že Titus tento úkol s nezisktnau horlivostí a s láskou křesťanskau vykonal, a že we všem všudy gest dokonalsý, svěřil mu ga-kožto neyhodněgšimu aurad biskupský na ostrově Kretě; za to ale také požil sladkého potěšení, že neunavenau snahau a bedlivau péč Titowau wětšší část obywatelůw Kretenských do lůna církwe přigata byla. Pawel, nemoha dlouho bez miláčka svého býti, psal mu okolo roku 64, geg nabýzege, aby, až k němu posle Artemia aneb Tichyka, do Nikopole pospíšil, gelikož tam přezimowati sobě umínil. Na to buď odsud anebo z Říma poslal tentýž apóstol Páně Tita k Dalmatům, aby i tam slovo Boží hlásal. Po něgakém čase nawrátil se Titus opět do Krety, kdež také život svůj u vysokém stáří dokonals. Swatě geho tělo chowalo se dlouhý čas w hlawním chrámě Gortynském; když pak Saracené město to wyrátíli, přišla hlawa geho, gediny to pozůstatek, do Benátek, kde se po tu dobu w chrámě sw. Marka chová.

Čeho swatý Titus na dalekých cestách svých žkusil, gaká pronásledowání od pohanůw snášeti musil, gake krivdy a nátišky přestál, toť gedině Pánu Bohu známo gest. Ale gako dobrý syn naučení otce svého rád plnící, snažil se i Titus, wšedša napomenutý a naučení mistra svého úplně vykonáwati, zvláště

ona, která w listu genu swědčícím napsána gsau, a w němž geg týž mistr geho do Mikopole zwe, z něhožto některá místa zde doslovně stoji. Mezi gínými píše tu sw. Pawel takto:

„Ty mluv, což slusj na zdrawě učení. Starci ať gsau strjzliwi, wážnj, opatrnj, zdrawj u wjře, w milowánj, w trpěliwosti. Těž také starě ženy ať chodj pobožně, w oděwu slusném, a ať negsau hánliwě, aniž mnoho wjna pijgij; dobrému učij: aby opatrnosti wyučowaly mladice, kterakby muže swě milowaly, na syny swě laškawy byly; aby byly sledhetně, čistotně, strjzliwě, o dům pečugij, dobrotitě, mužům swým poddaně: aby nebylo dáno w porauhánj slowo Božj. Takž i mládenců napomjney, ať gsau strjzliwi... Služebnjky uč, ať gsau poddani pánům swým, we wšsem gim se libjce, neodmlauwagjce, neokrádagjce, ale we wšsem wěrnosti prawě dokazugjce, aby učení Spasitele, nasseho Boha, ozdobowali we wšsedy wěcedy.“ (Kap. II.) „Napomjney gich, ať gsau knjžatům a mocnostem poddani, přiřázanj poslauchagi, a ať gsau ke wšselikému skutku dobrému hotowí. Ať žádnému se nezlořečj, ugsau swárliwj, ale mjrnj, dokazugjce wšselikě tichosti ke wšsem lidem.“ (3, 1—3.)

Rozgjmánj.

Gať sřtasten gest nynj sw. Titus, že uslyšew sw. Pawla, hlásagjeho slowo Božj, uwěřil a wešřteren žiwot swůg podle zákonů Božich uspořádal. Byliť gsau mezi poslauchaci i mnozi, w gichžto srdci sřmě Božj newzěšlo. A tak posud gest mnoho lidí, kterj sice slowo Božj slyšj, ale užitku z toho ne-

magi; na paubém slyšení geho přestávajice a neplníce k čemu wjra webe; gežto ne poslauchací ale plnitele zákona spasení dogdau.

„Co prospěje, prawili kdo o sobě, že wjru má, a nemáli skutku?“ (Jak. 2, 14.)

„Kterěžkoli věci napsány gsau, k nassemu naučení napsány gsau.“ (Rom. 15, 4.)

„Zůstaneteli wy w řeči mě, prawj učeblnjici mogli budete.“ (Jan 8, 31.)

Modlitba.

O Bože a Pane náš! kterých gfi sw. Zita skrze ústa služebníka swého Pawla z temnoty modloslužebnosti k swétlu prawě wjry přiwésti ráčil; prosíme rač nám propůgčiti, abychom gačo on i my ono učení, ku kterému se sw. Zitem se přiznáváme, také skutky auplně wykonávali. Skrze Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také swěti: W Rheimsu sw. b. Rigoberta, sw. Pharrailty wdowu, sw. Rumona, sw. Libencia arcibisk. Bremenského, sw. muč. Priska, Prisciliána, Benedikta, Flawiana a manj. m. Dafrosy. W Benonii sw. muč. Hermesa, Aggée a Rája. W Pangru sw. b. Gregoria. W Afice sw. muč. Wawila, Aquilina, Gemina, Eugenia, Marciána, Quinta, Theodeta a Trifona.

5. Žiwot sw. Šimona Stylita. (R. 459.)

Sw. Šimon, přjgmjm Stylita, nazývá se wšjm právem diwem swěta, neboť celě geho žiwobyti we wšem způsobu byl gafi podiwný. Gemužto se pať wjce diwiti slusji, než ho následowati lze.

Sw. Šimon narodil se okolo l. 388 we wsi

Eusan ze starvu sprostého. Dtec geho byl rolníkem, gehož owce on, Simon, pásáwal. Gednoho dne, nemoha braw pro snjh na pastwu lhnáti, šel do kostela. Tu slyšel následugici slowa: „Blahoslaweni kagici; běda těm, kterj se směgi; blahoslaweni čistého srdce.“ Nemoha smyslu slow těch pochopiti, žádal ctihodného starce, aby mu slowa ta wyložil. „Gest řeč o tom,“ dj gemu kmet, „gať dussi swau w pořádek uwešti, ku swětlu přigiti a cestu do nebe nagiti můžeme.“ Ale i tato řeč byla Simonowi gaťo pohádka, protož pokračowal starc dále, řka: „Dussi swau sporádame zdrženliwosti a posty, čistěním swědomi a obětowaním sebe samých. Neylepsši toho wyswětlení w saukromním a osamotnělém žiwobyti nalezáme.“ Simon, aby lépe smyslu učenj toho pochopil, wzal autočistě k modlitbě. Sedm dnj a sedm noci ležel na zemi bez gjdla a nápoje, neustále se modle, aby Hospodin geg naučil znáti cestu prawau, která wede k spasenj. Konečně pať upadl do hlubokého sna, w kterémž měl widěni, gaťoby kopal základy ku stawenj, a když se mu zdálo, že giž dosti hluboko kopal, chtěl umdlený přestati. W tom wšak slyši hlas, an mu welj, aby gestě hlauběgi kopal, a tať po třetj a po čtvrtě, až mu konečně poručeno, aby přestál, ano přj ted stawenj giž snadno lze wydělati. Z poznal z toho widěni Simon, že w kánj se a mrtwenj těla až na konec žiwota zůstati nemá. Wstaw tedy, šel do neyblížšího kláštera (401) pod zprawau sw. Timothea slogicjho; a wšak netraufage si z uctiwosti w ně wstoupiti, poklekl před branau klášterni, kdež po tři dni na modlitbách trwal. Když pať po třech dnech

prigat byl, gal se wzdor mladému věku svému vssecky lopotné práce a vssecka dle zákonu řeholního uložena počati, tať bedlivě vykonávati, že v krátkém čase sobě zjstal náklonnost vssech spolubratrů, kterjžto gecho hlubokě pokore a upřímné lásce uad mjrů se divili.

Dvě léta strávil Šimon v tomto klášteře. Práhna ale po vyšší gessťe dokonalosti, odebral se do jiného, mnohem tužšího kláštera, gegž svatý Heliodor spravoval, muž věhlasný svatým obcováním a tuhau kázni, v njž od třetjho roku věku svého po 62 let neustále se cvičil. Pod zprávu takového mistra sv. Šimon v zapírání sebe vesice pokročil, a v krátkém čase vssecky spolubratry tuhau kázni a mrtvením těla daleko přewyšil. Neboť ani druzj gídalí gednau za den, aneb ob den, gídal Šimon gednau za týden, rozdávage chudým čeho usetřil, až konečně kázáno gemu, aby způsobem obyčejným žiw gsa, od pravidla zákonnjho se neuchylowal. Nemoha teď Šimon tělo své wěregně mrtwiti, než zákonem powoleno bylo, na tagně mrtwenj myslil a prowazem z palmového listj ušaukaným bedra swa tať silně přepásal, že sobě tím gžiwý na těle způsobil.

Dpat kláštera, gemuž obzwláštnj úkol Šimonůw znám nebyl, nechťel, a nemohl děle trpěti tať tuhau kazeň, která zdrowj těla hubiti se mu zdála; protož kázal rány horlivého mnicha ossetřiti a léčiti, nácež geg z kláštera propustil. Šimon mage se za člověka neynehodněgšího a za hřjšnjka neywětšího, uznával, že toho počarání auplně zaslaužil, a wezma odpustěnj, v neyhlubší pokore odesšel. Než nedlauho po gecho odchodu počali předstawenj

přenáhlenj swěho pykati; i rozkázali hned wypuzeneho mnicha hledati a do kláštera nazpět přivésti, což se jim po dwadennjm hledání také podařilo.

Až po 9 neb 10 letech odebral se Šimon na vrch, Telanissus řečený, a tam se w malé chýšce ubytoval. I nepřestal zde swěho duchowního zpráwce, biskupa Lasfa prositi, až mu konečně povolil, aby 40dennj půst w pravém smyslu držeti mohl, ničeho negeda ani nepřije. K tomu cíli kázal si wchod do chýsse swě zajditi, čemuž ale biskup ginať povoliti nechtěl, leda aby s sebou chléb a wodu wzal. A hle, když po čtyřcítidennjm postě zed zbořena byla, ležel Šimon na twáři swě, jako polomrtwý; neboť wody a chleba nebyl se ani dotekl. I swlažil tu biskup geho rty a podal mu welebnau swátost; Šimon pak andělským tjm pokrmením posílněný, wstana dobrořečil Bohu, a něco málo pogeďl. Do tohoto času každým rokem 40dennj půst na tento způsob konáwal. Po třech letech wstoupil Šimon na vrch hory, kde sobě za obydlj wywolil stavenj ze čtyř stěn beze stropu sestáwající, tak že i dešti i slunečnímu wedru wolný byl přístup; aby wšak aumyslu swěho nezměnil, dal si k náramnému kameni nohu řetězem přikúti, gegž ale opět přepilowati dal na poručení Meletia biskupa, prawjícího, že má síly we wůli, nikoli ale w perwnosti řetězu hledati, máli aumysl až do smrti na vrchu zůstáwati.

Powěst o tuhém žiwobytj nadobycěgněho a podiwněho muže tohoto roznesla se daleko sširoko, a přiwábila k němu množstwí lidí i z neyrozďálnějšich krajin, a to negen křesťany, ale i pohaný a židy, z nichž gedni u něho uzdravenj neduhůw

bledali, druzi w zarmauceni útěchy, w pochybnostech světla, a ginj opět o gině milosti ho prosili. Simon wšak gsa pokorného srdce a skromného ducha, a rád we všem Bohu čest a chválu vzdáwage, nemohl to sněsti, že lidé walem k němu putowali, za blaženy se pokládajice, když gen oděwu geho do-
tknauti se mohli; protož opustiw horu vydělal si slaup až 6 loket wysoký a 3 stěwice širokej, opatřiw geg kolem zábradlím. Slaup ten gemu nynj za obydlj slaužil až do smrti geho, od čehož také geho přjgmj „Stylites“ tolik co Slaupnjš pocházej. Řeta Páně 423 započal podivně toto své žiwobyťj na onom slaupě, gegž čas po čase tak wywysšowal, že druhý byl giž 12, třetj 22, čtwtý 36 loket wysoký; ano po roce 440 postawil mu lid giný slaup, s wyššj 40 loket. A na uzaunkém tomto stojátku byl žiw po 37 let, přitom modlitbami, blášanjm slowa Božjho a ginými milosrdnými skutky Bohu a lidem slauže. Kdykoli se modlil, tak hluboce se klanjwal, že často čelem noh swých se dotýkal. W kázanjch swých neyraděgi mluwjwal o přjsaze, o klenj, o zachowáwánj spravedlnosti, o lichwě, o powinnosti služby Božj nawšstěwowati, a o modlitbě. Slowa geho býwala tak wroncj a srdce tak pronikagiej, že, kdožkoli geho kázanj slyšsel, offkliwošti k bžjchu naplněn byl.

Toto owšem podivně žiwobyťj muže nadobychěgného rozličně se posuzowalo. Někteřj marnosti, druzj přepiatě myslj a ginj zaš giným přjčinám to wše připišowali, až i někteřj maudřej a bohabognj muži a biskupowě ctnost geho zkufiti ustanowili. Z poslali k němu něktěre poctiwě a nábožně

lidi, kteří by gemu přikázali, aby s flaupu šleza obyčejným způsobem živ byl. Než widauce geg ochotného k slowům svým a znamenajice, že slězti se chystá, pravili gemu: „Zůstaniž medle na místě svém, twá ochotná poslušnost dokazuje, že čistého gš srdce, protož we svém aumyslu dále pokračug.“

Simon zůstal tedy na flaupu tom až do smrti své (lěta 459 dne 2. Zárí). Strastmi shrocen ctil, že hodinka smrti se mu přiblížila. Z poklonil se tu hluboce, aby obyčejně své modlitby vykonal; a wšak nepowstal wice, neboť dusse geho odebrala se do sídla věčné blaženosti. Teprw třetího dne poznali lidé, že mrtev gest. Z wzawšse tělo geho, slawně ge w Antiochii pochowali. Sessli se k pohřbu geho obywatelé celého okolí u welikém množstwj, mezi nimi i mnoho biskupůw. Geho pak swatost, giž za živa mnohými diwy patrná, potwrdila se takě po smrti rozličnými zázraky, které se u geho hrobu a na geho přjmslumu dály. Dd té doby se takě geho památka, zwláště na wýchodu, welmi slawně swěťj.

Theodoretus, biskup Cyrhenský, wěci wšech těch očitých swědek, zpěčowal se o nadobyčejným tomto muži něco psáti, boge se, že tomu, o čem wesskeren sawěký lid přesvědčen gest, budauci pokolenj ani neuměťj.

Rozgjmá n j.

Nikdo se nehorší nad neobyčejným a w skutku podivným způsobem života swatého muže tohoto, ita, žeby bylo zahálčiwé, ničemně a přepiatě; ale raděgi skaumey, proč aš Bůh muže toho k tak

tíchému žiwobyťj určiti ráčil? Odpowěd na to
 těžká není. Bůh totiž w tomto muži nám ukázati
 chtěl, čeho člověk, mace dussi swau w Bohu a
 w milosti Boží zakotwenau, z lásky k němu pod-
 staupiti může. Takowému člověku nechutná nic,
 leč Kristus; on pro Krista gest bláznem, diwadlem
 tomuto světu, porohlem u wšech; on považuge
 wšechy věci za nepatné, aby Krista získal, a ukři-
 žován gest světu a svět genu. — A my, naopak,
 gať howjme tělu a náružiwostem geho! Z lásky
 ku Kristu něco si odepřiti, smysly své na uzdu
 wjiti, tělo w službu ducha podrobiti, an, gať nám
 to přichází za těžko! A předce prawj Kristus, že
 kdo sebe nezapře, geho učenníkem býti nemůže. Pro
 rozkosse a weselj rádi snášiwáme mnohé nepohodlj,
 ale pro Krista genom hodinku přes čas bdjeti, giž
 nemožno ano i škodliwio se nám zdá býti; ku čtenj
 báchor a světských věcj wždy nám času zbývá,
 ale k rozgjmánj a modlitbě času nemjwáme. Na
 rozkosse a radosti níhdy peněz nám neschází, ale
 pro Krista a bližnjho býwáme chudj; služby Boží
 nawštětowati, ach! to protivno, ale w společno-
 stech newinných pohoršowati, srdce žarmucowati,
 zlehčowati dobré gměno bližnjho, ach! gať to mjslo
 gest. Dojistá přisňj a tuhý žiwot sw. Šimona
 gednou obšaudj nás. — A uwážjme-li, že k slauwu
 sw. muže nescísluě množstwj lidu rozličněho stawu
 se hrnulo, gež on uzdrawowal, wyučowal, těšil,
 káral a napomínal s užitkem welikým, a že s Boží
 pomocj na blaho cirkwe spasitělně působil, stoge
 gaťo na odin rozmarilému světu obrátio na
 wjru Łazy, část Peršanůw, Armenůw a Herůw;

tuž nelze pochybowati, že prozřetelnost Boží Šimona i k tomu určitě ráčila, aby tuhau swau kážnj oslábleho ducha křesťanského utužil, klesající nábožnost pozdvihl a utvrdil, a prawau wjru rozmnožil.

„Podivný gest Bůh we swatých swých.“ (Žalm 67, 36.)

„Bratři, služníci jsme ne tělu, abychom podle těla živi byli. Nebo budeteli podle těla živi, zemřete; pakli duchem skutky těla mrtwiti budete, živi budete. (Řim. 8, 12. 13.)

„Pěče o tělo nemějte podle žádosti jeho.“ (Řim. 13. 14.)

„Třetí tělo své, a w službu podrobugi, abych snad jiným káže, sám nebyl zamržen.“ (I. Kor. 9, 27.)

Modlitba.

O Bože! kterýž jsi nám služebníka svého Šimona za wzor umrtvení dáti ráčil; propůjč nám také té milosti, bychom tělo své wedlé učení Syna Twého, jvého Wykupitele, křetili, a w službu ducha podrobowali: aby nám nebylo wice nástrojem k hříchu, nežž podporou dusse na cestě k dokonalosti, a s nj gednou k slawnému wzkříšení powstalo. Skrze Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také světí: W Římě sw. Telesfora papeže a muč., w Rheimsu sw. Gerlafa, w Třebaidě skrze císaře Diokleciána mnoho mučedníků. W Angličanech sw. Eduarda, krále. W Římě sw. panny Emiliány a Apollináry, w Alexandrii sw. p. Sinkleity. Sw. Taliby aneb Amaty muč. a panny, sw. Supremie wdoroh, Theognie panny; Theodora mnč., sw. Kustulana bisk., Victorina opata.

6. Život swatých tří Králův.

Křístus Pán proto se naroditi ráčil, aby osfelilý národ, Židy i pohany, ku poznání pravého Boha a k spasení přivedl. Na důkaz toho, svě-
tíme swátek swatých tří králů.

Židé byli zvláště k tomu povoláni, aby wtru
w gedného Boha a naděgi w budaucího Spasitele
mezi lidmi zachowali. Měliť jsou proroky, kteří
čas, dobu a místo narození Wykupitele a mnoha
giná znamení o něm předpověděli, pročez nepotře-
bowali o skutečném narození Křístowě žádného zvláště-
njho poučení, leda z písem swatých. Ale pohanům,
kteří o přístí zaslíbeného Spasitele žádné známosti
neměli, muselo se geho skutečné narození zregmým
gakýmsi způsobem oznámiti. To se pak stalo ná-
sledowně: Gíž za onoho času, když se lid Izraelský
do zaslíbené země stěhowal, prorokowal mezi pohany
Balaam, že wzejde někdy hwězda z Jakuba, a po-
wstane berla z Izraele. (IV. k. Mrog. 24, 17).
Proroctwj tohoto zachowala se zagisté mezi pohany
gakási známost, ač mu snad mnozi nerozuměli. Když
ale konečně čas a doba přišla, že proroctwj to se wy-
plniti mělo, a Křístus Pán, světlo, wesfkeren swět
oswěcugící, naroditi se ráčil: eyhle tu se ořázala
na wýchodu neobyčegná hwězda, z čehož mnozi, z
gichž paměti ono zaslíbení Boží newyšlo, ne bez
wnitěnjho wnuknutí Božího saudili, že by se měl
w Izraeli zaslíbený Wykupitel naroditi. Swaté
písmo nazývá ge pauze mudrci, čímž se wyrozu-

mijwagi mužowě zběhli we wšech wědách a zwláště we hwězdářstwj, austinj a prastarě ale podání udává, že se Kaspar, Melchior a Balthazar gmenowali.

Tito mudrcowě, aneb gať se wübec gmenugi králowě, wydali se bez rozpaků na cestu, aby Mešiasse wyhledali. Hwězda ge předcházela, a přímo do Jerusalema ge wedla. — D gať welice zabanbuže tato horliwost pohanůw leniwě křestany, kteří hwězdy milosti, giž Bůh gim sesýlá, následowati nechťegj, temnost wjce nežli swětlo milugjce! — Když pať do Jerusalema přišli, magice za to, žeby narozený Mešias měl býti králem, pilně se po noworozeném králi poptávali, gehož hwězdu na obloze byli widěli. Ušlyšew o tom král Herodes ulekl se welice, boge se aby s trůnu swržen nebyl, a sbromáždir wšeccká knížata kněžská a učitele lidu, tázal se gich, kdeby se měl Kristus naroditi? Dni pať řekli gemu: W Betlémě Judowě; nebo tať gest psáno sťrzc proroka: „A ty Betlème země Judská! nikoli negsi neymenšši mezi knížaty Judskými, neboť z tebe wygde wěwoda, kterýžby zprawowal lid můg Izraelský.“ (Michaš 5, 2.) Z uložil noworozeného krále zawražditi, aby toho báti se neměl. A aby se zrozeného Mešiasse tjm gistěgi zmocniti mohl, tagně powolaw mudrcůw pilně se gich wyptáwal na čas hwězdy, která se gim byla ukázala? A propaustěge ge do Betléma řekl: „Gděte a ptejte se pilne na dítě a když ge naleznete, zvěstugtež mi, ať i gá přigda poklonjm se gemu.“ D gať hluboce klesá člowěk, když se nárůžiwostmi dá opanowati! „Neni maudrost w umění neprawosti,

a přemýšlovánj brisnjku nenj opatrnosti.“ (Sirach 19, 19).

Kněži a zákonníci byli sice auplně udali místo, kdež se Spasitel dle proroctwí Micheášsowa měl naroditi, a zagistě jim takě neznámo nebylo, že zvláště dle předpowěděnj proroka Daniele čas giž byl nastal, kdy měl na swět přigiti; nicméně byli až ku podivnů gednostegni a newšsmali si hrubě toho, že giž cizincowě noworozenému králi se klanět přišli. Tito pak diwice se nedbalosti gegich wydali se na cestu přímo k Betlěmu. Horliwost gegich a wjra we Wykupitele noworozeného o mnoho se rozhognila, když wysšedše z Jerusalema opět hwězdu, kterauž widěli na wýchodu, užřeli, ana ge předchazela a w Betlěmě nad místem, kdež byl Spasitel, zůstala. Užřewše pak hwězdu, zradowali se radostj welikan, a wysšedše do domu nalezli dítě s Marij matkau geho, a padše klaněli se gemu, a oterčewše poklady swě obětowali gemu dary: zlato, kadidlo a myrrhu, na důkaz, že geg za krále, Boha a člowěka uznawagj. Což my mu obětowati budeme, gestto našim gest prostřednjkem, kterhž sedj na prawici Božj? Dbětugme gemu, čeho scm od nás žádá, an dj: „Dey mi, synu můg, srdce swě, a oči twě ať cest mých ostrihagj.“ (Přisl. 23, 26).

Učiniwše poklonu Kristu Pánu, chtěli se nábožnj tito mužowě předesslau cestau přes Jerusalema do wlasti swě nawrátiti; než gsauce od anděla Páně we snách poučení, že Heródes bezžiwotj noworozeného Spasitele zamýšlji, ginau cestau domů se wrátili. Prawj se, že sw. Tomáš, apóstol, ge

poštitil; ale gisto gest, že w swatosti žiwí bywosse i swatě žiwota swěho paut skončili. Žěla gegich chowala se neyprwě w Miláně, odkud we 12tém století do Kolína nad Rýnem přenesena gsau, kwe se až podnes chowagj.

Dnessnj swátek sluge řečy Epiphania, to gest: zgerwenj Páně. Cyrkw swatá pod tjinto gmenem wlastně trogí zgerwenj Páně wyrozumjwá; prwnj totiž: kowž se Kristus Pán mudrcům skrze hwězdu na wýchodě zgerwiti ráčil; druhě: kowž w Jordaně od Jana gsa pokřtěn hlasem s nebe za Syna Božjho byl prohlášen, an Duch sw. w podobě holubice nad njm se snášel; a třetj: kowž Kristus Pán w Káni Galilejské wodu we wjno proměninw Božskau swau moc poneyprw ukázati ráčil.

Rozgjmánj.

Na sw. třech králjch widěti lze, kam milost Boží ty weđe, kterj rychle a s wytrwánjím gj ná sledugj. Tito nalezi Spasitele swěta a u něho spašenj dušj swých, an zatjm ostatnj lid, gemuž gasná hwězda milosti rovněž swjtila, si gj ani nepowssjmnurosse, we stjnu smrti zůstali. Nade wšsedo nebezpečná gest newssjmarost a zanedbáwánj propůgčenjch nám od Boha milostj: Neb Pán zagisté od nás twár swau odwrátj, a co gsme pať bez něho, bez geho milosti? Strassná gsau slowa, která k nám wěčná prawda mluwj: „Poněwadž gsem wolala, a odpjrali gste, wztáhla gsem ruku swau, a nebylo, kdoby pohleděl . . . protož i gá w zabynutj wassem smáti se budu.“ (Přjst. 1, 24, 26.) A co gest spravedliwěgssjho než že kdo nesyssj, aby

nebyl slyšen, a kdo Bohem pohrdá, aby zavřen byl. Uvažme, že daná příležitost k dobrému, snad se více nevrátí. Měli se spoléháme na dluhý život, a odkládáme polepsení na budoucnost, přítomnou dobu bez prospěchu mimo sebe pausujeme, ano hříchy v ni pádají. Než dějme, než se toho naděje, věčnost přechvápí nás a tu zavřou se náhle před námi dveře k životu věčnému uveřejnění. Tma nás obklopuje, a my dobrých skutků prázdni voláme tluči budeme, ale ach, smutná odpověď se ozve nám: „Neznám vás!“ (Mat. 25, 1—12.) O, nepohrdejme již více hlasem volajícího a zvačícího nás Boha; alebrž pospěšme za ním a následujme ho, on jistě uvede nás do věčné slavy.

„Poněvadž již zavřel řeč Hospodinovu; i on také zavřel tě.“ (I. Moj. 15.)

Byně se Jerusaleme, aby snad neodstaupila dříve má od tebe, aby snad nepoložil tě v poustinu, v zemi nebydlitelnou.“ (Jerem. 6, 8.)

Ustoj u dveří a tluči, gestliže kdo uslyší hlas můj a otevře mi dveře.“ (Zjev. 3, 20.)

Modlitba.

O Bože! jenž již přebohatý v smilování, neodvracuj, prosíme, tváři své od nás, kteříž jsme tolikráte již milosti tvau byli pohrdali, aneb zlé jí užívali. Nyní opravdově před se bědeme, Tvau pomoc vždy a ochotně Tvého hlasu poslauchati, a s většší horlivostí opět promrhaného času nahraditi. Deyž, ať světlo milosti Tvé nám svítí, jako mudrcům na východě svítalo, abychom

nalezli Pána a Wykupitele svého, genž s Tebou a s Duchem svatým panuje na věky věkův. Amen.

Dnes se také svěť: svatě Makry muč., sv. Anastasia muč., sv. Melania bisk. Kenueského, sv. Petra opata. V Barceloně sv. Raimunda z Pennesfort; V Africe mnoho ob císarě Semera zamord. mučedlníků; v Egyptě sv. Nilamacha, v Florencii sv. bisk. Ondřeje Corsina.

7. Život svatého Luciana,

kněze mučedlníka. (R. 312.)

Sw. Lucian narodil se v Samořatě, městě v Syrii. Jeho rodičové byli křesťané, lidé bohatí a velmi bohabogní. Zvedli proto také syna svého ke všelikému umění, přede vším ale k bázi Boží, nebo kdo tu má, milerád se z lásky k Bohu všeho, byť i sebe milejšího, odříká. V umění tom Lucian také velice prosperoval; neboť když rodičové zemřeli, gsa teprv asi 12 let star, rozdal veškeré gmění chudým, a putoval do Edešy k sv. Makariušovi, muži gať učenosti tak i svatosti života pověstnému, aby od něho přijmu svatému a bohomilemu obcování se naučil. Makarius přigav horlivého ginocha lastavě, dal sobě na jeho vychování záležeti, tak že Lucian djelem austijnm vyucováním sv. Makaria, djelem bedlivým čítáním písem svatých, velice nabyl dokonalosti gať ve věře, tak ve ctnostech křesťanských. Neboť, ačkoliv gsa mlad, vynajímavoval se nicméně všemožně, život svůj dle vůle Boží uspořádati a gedině pro Boha a v Bohu žiti. Z trval na modlitbách téměř po celé dny a noci, byl velmi

střídmý, vína nepřival, masa nepřibal, zachovával bedlivě mlčení, rozmlauvage toliko o věcech swatých, a čím přisněgšší byl na sebe, tím laškarěgšší k giným býval.

Gsa dosti utvrzen ve wjře, zběhlý w písmech swatých, a we ctnostném obcowání dokonalý, odesel do slawného města Antiochie, kdež služby své cirkwi obětował. Biskup Antiochenšský, gsa přesvědčen, že dobrá powěst o Lucianowi se potwzüge, wyswětil geg na kněžstwí, za šťastného so pokládage, že muž tak učený a swatý, jako Lucian, na winnici Páně w Antiochii pracowati bude. Sw. Lucian, gsa nyní knězem, i hned w Antiochii zarazil školy, w nichž mládež netoliko rozličným wědomostem, ale přede wšim bázni Boží, která gest základ wšší maudrosti, vyučował; wyžiwu opisowáním kněh si dobýwage; neboť byl welmi zběhlý w psanj. Pilnosti a bedlivosti swau tolik si wydělal, že netoliko sám sebe wyžiwil, ale také chudé z wydělku podělowal. Wida, že písma swatá od newěřících na mnoze gsau poruffena, genž tímto způsobem bludy své poněkud aspoň ukryti se snázili: uspořádal, mage wybornau známost řeči hebregské, nowě wydání swatého čtení, které tak wyborné bylo, že geg sw. Jeroným, zagisté dokonalý w této věci soudce, netoliko welice wychwaluge, něbrž i ugištěge, že po Lucianowi za dlauhý čas Lucianšým slaulo. (Hieron. de viris illustr.)

Prawí se, že sw. Lucian do zcestného učení Pawla Samosatenškého upadl, o čemž ale bezpečných zpráv nemáme. Poněwadž ale sw. Eusebius, sw. Jeroným, sw. Jan Zlatoustý, ano i sw.

Athanasius, mužově, kterj mu gsau skoro saurvěci, ničehož o tom newědj, gest wjře podobno, že ně-
 kterj bludaři k utvrzení bludu swěho welebněho
 gměna tak učeněho a swatěho muže zle použiti se
 opowázili. A deyme tomu, žeby sw. Lucian sku-
 tečně po něgaký čas we bludu byl wězel, pozoro-
 wati slusj, že blud swůg poznaw, opět do lina
 prawě cirkwe se nawrátíl, a pro prawau wjru také
 swau krew wycedíl. Není hanba poblouditi, owšemť
 ale w bludu setrwati. Sw. Lucian wšak lásky
 swé k Bohu dokázal také setrwaloſti, s kterau těžké
 utrpenj, pro wjru Kristowu podstoupil. Když cisar
 Maximinus leta 311 proti křesťanům divě zuríl,
 byl i sw. Lucian, gažto muž mezi křesťany zna-
 menitý a důstogný, gat a do Nikomedie, sředního
 města cisarowa, wlečen. Zde se mu podařilo, mno-
 hých chaulosťiwých bratrů u wjře posíliti a giž
 padlé, cirkwi opět nawrátiti; neboť byl welmi hor-
 líwý i wýmłwný, a co ústy młuwíl, také skutky
 konal. — Cisar Maximinus wěda, žeby Lucian u
 křesťanů w neywětšj wážnosti byl, a žeby geho
 příklad welmi mocně na ně působiti mohl, chtěl
 Luciana, stůg co stůg, k modlárstwj nakloniti. Ney-
 prw gemu slibowal důstogensťwj a bohatstwj i wšse-
 líkau odměnu za to, řdyby modlám obětowal; řdyž
 ale to nic neprospělo, činil autoť na wjru, řka, že
 nepochopuge, gať čłowěť młudrý a učený k wjře
 se přiznawatí mŕže, z njž počet klásti nemožno?
 Lucian wšak hágil se statně, a cisari, ač bez pro-
 spēchu, wýborně wypracowanau obranu wjry kře-
 ſťanskě doručiw, prawíl: „Tagno není, že gediný
 Bůh, kteremž my křesťané se klanjme, nám od

Krista zgerwen, a od Ducha swatého w srdce nasse wsttjpen gest. A tudy neblandjme, gať wy se domnjwáte; neboť o Bohu nassem swědkem gest nám Bůh. Přiznávám se, že i my druhdy modly, které swýma rukama gsme byli utvorili, za twůrce nebe a země gsme mjwali: wssak wssemoħaucj Bůh, kterěhož my rukama swýma gsme nebyli utvorili, něbrž gehož my gsme stwořenjm, smilowal se nad námi a seslal nám Syna swěho, aby náš naučil znáti sebe, Boha; Stwořitele nebe a země. A ten takě dal nám zákony a zgerwíl nám wůli swau, bychom zachowáwali strjdmost, w ěudobě si libowali, cwíčili se w tichosti, hleděli pokoge, milowali ěistotu srdce, a trpěliwost zachowáwali.“

Wida ějsať, že tjmto způsobem muže Božího nepřemůže, změnil aulisnost w hñew, a neyukrutněgšj smrtj mu wybrožowal, gestližeby mu po wůli býti nechtěl. Když pať sw. Lucían těmto wyhrůžkám se posmjwal, tjm wětšj tanhau po forně muěedlničě zahořew; zarděl se ějsať. Z přemýšlege o nowých muřách, ukřutných i dlanhotrwagjcjch, wel, aby Lucían do žaláře uwržen a hladem mořen byl; neboť se mu zdála ta smrt býti neybolestněgšj. Po dlanhěm postu přinesli Lucíanowi neychutněgšj pokrmy, z obětj modlářských připraweně, dobře sawdjce, že geho bog tjm těžšj bude, a že snad pokušsenj tomuto podlehne. Ale sw. Lucían, milostj Boží plný, zwtězjw nad přirozenostj swau, perwně uzwřel, že raděgi wsse bude trpěti, nežli necistých oněch pokrmů požíwati. Saudil jagistě, žeby slabj nad tjm se horššili, pohauě pať že by se domnjwali, že oděknuro se Krista, modlám obětowal.

Měl zde na mysli slova, která v ohledu tom sv. Pavel zaznamenal, řka: „Vím a za gístať věc mám v Pánu Jezíši, že (z stvořených věcí) nic nečistého není samo z sebe, než tomu, kdož se domnívá, žeby něco nečistého bylo, tomu nečisté gest. Nebo zarmucugeli se bratr twůg pro pokru, giž poslé lásky nechodíš. Nepřimozug k zahynutí po krmem swým toho, za kteréhož Kristus umřel.“ (K Řim. 14, 15.)

Wida císar naděgi swau zklamau, a že au klady wšedky na bázni Boží swatého muže se rozkotaly, powolal geg opět a kázal geg mukami neykrutněgššimi trýzniti, anobř i hrozil mu smrtí. Než wšedko nadarmo. Perwný co škála stál Lucian; geho obranau a štitem byla wždy slova: „Gšem křesťan!“ Těmi pať slovy nic giného nemjnil, leč že nebeský Jeruzalém gest geho wlastí, swatí obywatelé geho že gšau geho přibuznj, a věčná blaženost geho účelem, dárwage nám tjm na srozru-měnať, nač přede wššim žetel swůg obráćeti máme. „Nebo co platno gest člověku, by wšedken swět žířkal, dusse pať své šřodu trpěl.“ (Mat. 16, 26.)

Widauc po těchto věcech pohané, že ani au-
lísne řeči, ani wyhrůžky, ba ani neykrutššj muky
Luciána k modlářstwj nepřinutí: odsaudili geg k
smrti, tať že roku 312 dne 7. Jedna štat byl.
Ukrutnj pohané neměli dosti na mukách, které Lu-
cián za žiwa snášeti musil; gewilil swau žutiwost
proti němu i po smrti geho, hodiwšše geho swaté
tělo do moře. Nedytělý wšsať wody mořské onen
drahý poklad šřýti, tať že křesťané naležšše swaté
tělo na břehu, ge wzali, a dle swědectwj sw. Je-

ronýma w městčku Drepane w Bithynii čestně pochowali. Císař Konstantin, přigmým Beliký, městčko to znouu a krásně wystaweně, a le cti své mátere sw. Heleny Helenopolis nazwaně na památku swat. Luciána M. ode wšedh danj oswo-
bodil.

Rozgjmánj.

Sw. Lucián znal se dobře we wědách; ale
gedna wěda, bez které wšedh ostatnj nic neprospj-
wagi, byla mu nade wšedho, wěda totiž spasenj.
Protož také saudecům swým ginať neodpowjďawal,
než: „Gsem křestan!“ Z my k tomu powolani
gsme, abychom se naučili tomuto uměnj; wšak, bo-
hužel, wětšj část lidj času k tomu sobě neběre,
spjše wěcmi mrzkými a marnými čas marjc. Gaká
to zaslepenost! Co platno nám wšelikě nasse lo-
potěnj a wšekerě péce swětšě, nestarámeli se o to,
na čemž neywjce záleži? Co prospěge wšse nasse
uměnj, když sebe zanedbáme? A gať mnoho se
nachází těch, kterj o wšse gině lépe se staragi, nežli
o duši swau, ba kterj gi zanedbáwagi, téměř gakoby
nebyla nesmrtečná! Wědj o wšedh wěcech wy-
borně mluwiti, znagi se w rozmanitých umělostech;
genom toho, co se spasenj duše týká, gsau newě-
domi, buď ničemuž se nenauciwšse, buď wšse giž
w lomozenj swětšém zapomenuwšse. Pšsetilci!
nenjli to nesmysl wjce se starati o oděw, nežli o tělo?
Kěžby tedy rodičowě wždy při wychowáwánj dětj
swých dle příkladu sw. Luciána se snažili, záhy
lásku gim wštipiti k této wědě, spasenj totiž, ge-
gjž základ gest bážen Božj! Kěžby, čemu flowj

wyucugi, také vždy příkladem ztvorzovali. Pať by zagisté slowa Luciánowa: „Gsem křestan!“ u nich nabyła prawého smyslu, i byla by jim obranou w pokušení, a perwným štítem we wsselikém protivenstwj!

„Gednohoť gest potřeby. Maria neylepsší stránku wywolila, kterážto nebude odgata od ni.“ (Luk. 10, 42.)

„Synové lidští, gať dlaho bude slawa má potupau? J proč milujete marnost a hledáte lži.“ (Žalm 4, 3.)

„We wssedch skutcích swých pamětliv buď na poslední věci své, a na věky nezhrěšš.“ (Sirach 7, 40.)

Modlitba.

Otče swětla! genž gš sw. Luciána oswojiti ráčil, aby prawau maudrost nalězti a gi následowati mohl: propůgč abychom i my negenom poznali, co k spasení našemu prospjwá, ale také co prawj učeblnjci Syna twého Tobě s horlivosťi a s láskau slaužili. Raciž nám toho uděliti sřze Syna swého Jezisse Krista, Pána našeho. Amen.

Dnes se také swěťi: W Antiochii sw. m. Klara; w Mansu sw. b. Albrika; w Dáusku sw. l. Kanuta; w Eghptě sw Theodora; w Heraklii sw. m. Felice a Januaria; w Parwi sw. Kristpina; w Dacii sw. b. Niceta; w Easich sw. kněze Lillo, w Lenbýně sw. Geda; w Slotsku sw. wbowy Kentigerny; sw. Walentiua biskupa Pasowského.

8. Žiwot swatého Sewerina,

apostola Norického. (M. 482.)

Když po smrti Attily vůdce Wandalů synové jeho Chabas také Ellaf řečený a Aladarikus o vládu

mezi sebou krvavě boje vedli, zdálo se, že vjra Kristova v tak nazvaném Noricum (to gest v kraginách, které nyní pode gmenem Rakauska, Štyrška a Kraginská známy gsau) auplně vyhubena bude; neboť ty kraginy byly jako středem, kde se wsseliká wogenská surowost a diwokost wychrlila. Prožřetelnost Boží poslala wssak utišťowanému stádecku swému v neytruchlivěgšij době tě muže, který wcebností swau surowě wůdce krotil, diwokě mravy sšlechtil a modloslužebnjky ku poznání prawě wjry přiwádel. Muž ten byl Sewerin. Kdy a kde se sw. Sewerin narodil, kdo geho rodičowě byli a z gakeho staru pocházel, určiti nelze, podobá se wssak prawdě, že z národu Římského půwod swůg wzal. Lěta P. 454 nagebnau se wysštyl w okolí u Widně, odkud celau kraginu, Noricum ripense nazwanau, procházel, gsa otcem, rádce, učitelem a těššitelem obywatelůw sužowaných.

Sewerin započal apostolský auřad swůg dle swědectwj Eugippia, gednoho z žákůw swých, w městecku Asturis aneb Kasturis (nyněgšij Štokrawa), gehož obywatelě welmi zheyrali byli. Sewerin wida to, zarmautil se welice, a wegda do kostela napomjnal duchowenstwo i ostatnj lid, aby odwráťiwše se od hřichů, káli se, a pošty, modlitbami a dobrými skutky hněw Páně ukrotiti se snažili, sic ginať že od nepřitele wyhubeni a wyhlazeni budau. Asturššij wssak newěřjce slowům geho posmjwali se gemu a tupili geg, načež on opustiw rychle město, na které je zhauba auprkem walila, do Komagene se odebral (teď Greifenstein na dolnjm Dunaji).

A hle, gať řekl, stalo se. Hunové dobyroffe města, rosfedy obyvatelc do gednoho wyhubili. Komagenští ale přigali Sewerina s radostí, přidali slovům geho wjry, a káli se kagjeností welikan, tať že tym od gisté zhauby ořwobozeni byli; neboť uáhle vzniklo zemětřesenj, a nepřítel strachy uchwácen hmul se od města.

Toho času nastal w městě Fabianě, w dnešní to Widni, weliký hlad a obyvatelé newědauce sobě gině rady, poslali k Sewerinowi, snažnými prosbami žádajice, aby přigda jim pomohl. Sewerin poradiv se s Bohem i hned se na cestu wydal; měšťany ku pokánj napomínal a sljbil, že budouli rady geho poslušni, a obrátj-li se s celým srdcem k Pánu Bohu, hlad brzy pomine. Občané města Fabiany učinili podle rady a slow řw. Sewerina, pykali hříchůw řwých, a tu zgereno gest Sewerinowi, že w městě nachází se gedna bohata ale náramně laťomá žena, gménem Prokula, kteráž welké množstwj obilj naspjžila. Řw. Sewerin kázal gi hned powolati, welmi důtkliwě gi domlaumal, a ohawnost laťomstwj i nespřechetnost lichwy žiwě gi předstíral. Prokula zaraziwši se nad welikostj hříchůw řwých, i hned zářobu obilj mezi chudě rozdala. Tauto nenadálau a štědrau pomocí bjda a hlad z wětšj částky přestaly, a řdyž brzo na to lobj s obiljem po Dunagi, gať to řw. Sewerin byl předpowěděl, připlauly, bylo nagednau wšsein zpomoženo. Dřky a chwalozpěwy wznašřely se z úřt kagjich měšťtanů wzřůru k Bohu, že modlitby služebníka řwěho wyslyšřeti ráčil.

Sewerin usadiv se nyní we Fabianě, tam

dva kláštery založil: jeden nazvaný „na vinici“ a druhý „na hradě.“ Kolikrátkoli sám gebný s Bohem se objrati a na modlitbách trvati chtjwal, do gebného z nich se odebral. Odtud pak vycházege putowal po rozličných krajích. Na pautěch přišel také do Rukullis (Ruchel blíž Salcburku), do Lorchu, u Emže, do Quintaris (Künzen u Passowa) a na mnohá giná místa. Wšady wzbuzowal lid k důvěře w Boha a k lásce ku Kristu Pánu, a geho kázanj býwala tak pobuutliwá, že každý, kdož geg koli slyšel, oššliwostj k hřichu a lástau k Bohu naplněn býwal. Slowům geho křáwaly ale také skutkowě wáhy; neboť byl jako anděl strážný, kteréhož Hospodin utiskowanému lidu ku pomoci a utěše byl seslal. Kde pomoci a rady bylo potřeby, tam zagistě byl Sewerin. Z uzdrawowal nemocné zážračnau swau mocj, wykupowal zagatě a wězně, podporowal chudě, bránil hřichu, wzděláwal wjru, slowem Sewerin byl we wšech potřebách žádaucjm pomocnjkem, a kde nepostačowala síla lidstá, tu strže geho modlitby diwně a zážračně věci se dály. Kž diw, že každá obec sobě nehyš přála, swatěho toho muže u sebe miji; a že i wládatowě pohansstj a nekatolictj geho rady w záležitostech swých wyhledáwali a do modlitby geho se poraučeli. Tak ku př. žádal ho o pomoc Flakritheus, král Rugiůw, proti Gothům, ačkoli w bludu Ariánském wězel. Sewerin prawil k němu: „Kdybychom obadwa katolickau wěrau spogeni byli, bylbyš mne raděgi o radu žádal strany swěho spasenj; že tobě ale věci pozemstě na srdci ležj, wěz medle, že Gothowě tobě neussťodj.“ O! gať welikau boleštj pogat byl Se-

werin, an widěl, že kníže tento více se bogi nepřite, který geg toliko o pozemšťj statek přivěsti může, nežli onoho, který tělo i dussi zahubuge.

Podobnau horlivosti, kterau sw. Sewerin o spasení bližnjch swých pečoval, staral se také o spasení vlastnj dusse své; a diviti se musíme, že tak tuhý život při tolikere práci snášeti mohl. Byl velmi strjdmý, wjna nepřwal, toliko gednau za den a sice po slunci západu gídal, odíwal se jinným rauchem, lhal na holé zemi, a nebera ohledu na krutost zimy po čas života bos chodil. Posty geho býwaly mino to častě a velmi tuhě, a zdálo se, že ani syt býti nemůže, dokud gen gedineho slowěka bylo, který buď lačen byl, aneb we wazbě a w za-getj wězel. Po skončeně práci býwaly modlitba a rozgímání o věcech Božjch geho neymilegšj zába-wau. Zasluby geho o církew byly welikě, při tom ale stkwěl se i pokorau welikau; a ačkoli geg innohě osady za biskupa míti žádaly, nikdy tomu swo-liti nechtěl: „Zdaliž,“ říkával, „na tom dosti nemáte, že wám k wůli, chřege wás potěšiti, rozmisau swau paústerwnu gsem opustil?“

Konečně nastal čas, kde se měl s tímto životem pozemšťým rozžehnati. Byltě sw. Sewerin tenkrát w kláštěre, Sieveriny řečeném, kde nynj Heiligenstadt ležj. D smrti své z wnuknutj Božjho zprawen, použil kratině té doby k dobrým skutkům. Předně prosil Flacithea, krále Rugiům, a zlaú geho choť Gisu, aby geg nawšstjwili. Tu gal se snažnýmj slowy prositi, aby lidu neutlačo-wali, ale mírně a sprawedlivě geg zprawowali, ge-lifoz gedentkrátě počet z toho wydávati budau. Na-

pomínal pak také Frederika, královu bratra, aby bratrů kláštera neutiskoval, ale na pokoji gich nechal, aby msta Boží ho nezastihla. Nato 5. ledna 482 pocítil velikých bolestí na těle, co po tři dni trvalo. Když bylo třetího dne o půl noci, kázal všedky bratry svolati, a takto k nim promluvil:

„Neymilegšši synáčkové w Kristu! wjte, že Abraham umjrage syny své svolal, a gim žehnage budaucj věci prorokoval. Gá wšak negša k takowě swatosti schopen, toliko na příklad swatých předků wás poukazugi. Abraham opustil z rozkazu Božího dědictwí své, a do ciziny, newěda kam, odesel. Nuže, následugte tohož arcioce we wjře, a w swatosti; opowrhugte pozemšťau wlasti a nebeské wyhledáweyte. — Modlete se neustále, aby Bůh oči wásse oswítil, abyste stezky Páně poznali; neboť rád wyslyšši modlitbu nassi. A protož gsauce begownci Kristowi nepřestáweyte se modliti, neproděweyte káti se, gežto gste se nehanbili, hřešiti. Newáheyte plácem ukogiti spravedlnost Boží, kteráž ducha skrausseného a srdce kagciji neymilegšši oběti nazýwati ráci. Budtež pokorného srdce a tiché myslí, střežte se všeho hřichu a pamatugte wždy na zákon Boží. — Ale k čemu wás zdržugi synáčkové? Mně nepozůstává nic wíce, než abych wás potěšil poslednjmi slowy Apóstola, an dj: „Giž nyní bratři poraučim wás Bohu a slowu milosti geho: kteržto mocen gest wzdělati wás, a dáti wám dědictwí mezi swatými swými. Gemu buďž sláva na věky věkůw. Amen.“

Když domluwil, poljbil gessťe každého z nich,

prigal welebnau swátost, pať se poznamenal swatým křížem, žádage přistojících, aby místo pláče chvalo- zpěw pěli. Wida pať, ani hořem přemožení učiniti to nemohau, gať se sám Žalm zpřiwati: „Chwalme Boha w swatyni i geho wšseliký duch chwal Hospodina.“ (Žalm 150, 1. 6.) Geště nebyli bratři zpěw dokončili, a giť sw. Sewerina mezi žiwými nekyplo. Geho smrt padá na 8. den měsíce Ledna.

„D gať drahá geť před očima Hospodinowýma smrt swatých geho!“ (Žalm 115, 15.) A kdo si nepřege: Kým umru smrti spravedlivých. Kěť ale tať sšlepěgi gegich následugeme!

Po šesti letech, gať to sw. Sewerin byl před- powěděl, byli žáci geho, Lucillus, Marcianus a Eugippius, neustálými wpády stěhujících se suro- vých národů přinuceni, stará sídla swá opustiti, naceť wzawšše geho sw. tělo do Wlach se odebrali, a neyprávě geg w Monte Feretrauo (Monte Fel- tre) pať na zámku Lukullano mezi Neapoli a Pu- teoli ležícím, posléze ale bogice se Saracenu, w městě Neapoli poctiwě pochowali.

Rozgjmánj.

Co medle přimělo mnoho mužůw křesťanských, že opustiwšše wlast a wšedko gim milé do cizích krajín putowali, a wjru Kristowu při nesmjrných ne- snázích a protivenshwých blásali? Bylat to láska k bližnjmu a horliwost křesťanská, ušlujici dusse lidště z propasti temnosti wytrhnauti a ku spasenji přiwěsti. Gim dobře bylo wědomo, gať mnoho Kristus Pán pro wykaupenji pokolenji lidšého podstaupiti musil, a

že gemu proto žádná obět tak milá není, jako horlivost o spasení duší. A skutečně věšších zásluh sobě žižkati nelze, an lépe gest, starati se o duše, nežli diwy činiti. A wšak nedomnjwey se žádný, gakoby toliko kněžj a tak nazwanj Misšionáři zawázani byli, o spasení duší se starati; gest to powinnost obecná nám všem připadagjej. Neboť wšickni wespoleť co bratrj sebe milowati, a wšem možně se přičiniti máme, bychom aučastenstwj w tak spasitedlném skutku měli, gakowý gest péce o spasení duší. Každý ; nás má k tomu hogně přiležitosti, křyž gen chce, a kdo Boha miluge, přiležitosti takowé sám wyhledáwati bude. Tu se ugame opusštěných a sirotků, kterjž gsau w nebezpečenstwj swedeni býti; hned zase Misšionáře peněžitými přispěwky podporuge neb modlitbami i posty požehnánj Božj gim wyprositi se přičinuge; hned mandrau radau a opatrnými skutky blaudjcjm pomáhá; aneb chybngjcjho bratrsky napomíná; uerwědomě wyučuge, hřichům bránj, ctnešti wšstěpuge, a podobně Bohu milé skutky wykonáwá. Takto gednuge žagisté w prawdě se modlj: Poswěť se gměno Twě.

„Wěziž, že kdozby odwrátil hřissnjka od bludu cesty geho, wyswobodj duši geho od smrti, a přikřyge innožstwj hřichů.“ (Žak. 5, 20.)

„Amen prawjm wám, pokudž gste činili gednomu z bratrj těchto mých neymenššjch, mně gste činili.“ (Mat. 25, 40.)

„Blahoslawený, křyž wyprawuge sprawedlnost uchu poslauchagjcjmu.“ (Sirach 25, 12.)

„Ay gak krásně nohy žwěštugjcjch počog, žwěštugjcjch dobre wěci!“ (Rjm. 10, 15.)

„Kterž gině wyučugi, strowti se budau jako
blest oblohy.“ (Dan. 12, 3.)

Modlitba.

O Jezissi, spasiteli swěta, genž gš poťolenj
lidstě krowj swau wykauřil, smilug se nade wssemi,
kterj po cestách spasenj nechodj; oterwři oči gegich,
aby Tě poznali a milowali; oterwři gegich ussi,
aby Twůg hlas, co pastýře dussj, slysseli. Ač nám
milosti swě uděliti, bychom i my ku spasenj bratřj
nassich přispřiwati mohli, a smilug se nad námi
wssemi, neboť mimo Tebe, Pane a Bože náš, není,
kdož by mohl pomoci. Amen.

Dnes se takě swětj: W Hierapoli sw. b. Apollináře; w
Beaurvais sw. m. Luciana; w Bruselu sw. p. Guduly, gž sw.
Gertruda wychowala; w Pybii sw. m. Theofila a Helladia; w
Rezu sw. b. Maxima; we Francii sw. m. Eugenia; w Aber-
denu sw. b. Nathalana; w Anglii sw. p. Pegy; w Serbornu sw.
b. Wulfina; sw. Laurencia Justiana, patriarcha Benátského; Er-
harda bisk. Regensského.

9. Život swatého Petra,

biskupa Sebastenského. (R. 387.)

„Geli koren swatý, gsau takě ratolesti.“ (R
Řjm. 11, 16.) Těhto slow skutečnau prawdu na-
cházíme při sw. Petru. Ole swědectwji sw. Re-
hoře Nazianského, pocházel sw. Petr z rodu wyne-
sseného, a gž w dáwnowěčnosti mnohými slowůtnými
muži powěstného. Ale giněna gegich zassla, a pa-
mátka gegich wymizela; neboť nebyla psána w knize
života. Welmi se prawdě podobá, žeby o rodu
sw. Petra ani pohádky bylo nebýwalo, kdyby z ko-

řene toho nebyly vzrostly ratolesti, kteréž až do skonání světa přelbě kvěsti budou. Bába sv. Petra byla sv. Maria, přigmjm starší; rodičové pak: sv. Basilius starší, a jm. Emmelia. Petr pak byl nehmładší z desíti dětí, mezi nimiž gsau sv. Basilius, nazwán Weliký, sv. Řehoř Nišsenstý a swatá Makrina mladší.

Giz při svém narození ztratil Petr otce svého; i přewzala proto sestra, swatá Makrina, wychování bratra svého. Gežto sama máteř, sv. Emmelia, ctnosti dceriny a bohobognost gegi welebila: bylo se nadíti, že Makrina k tomu snajně hleděti bude, aby se bratr na těle a na duši sešlil, a příkladu tolika gemu milých osob wěrně následowal. Wyučowala geg we wjře, kladla w srdce geho bázeň Boží, a wstěpowala w ně lásku ke Kristu Pánu a k bližnjmu, dobře wědauc, že „nade wšedky své učitele rozumněgším učiněn bude ten, gehož přemyslowáním gsau swědectwí Boží; a že opatrněgší se stane nad starce, kdo přikázání geho hledá.“ (Žalm 118, 99.) Makrina byla mimo to bratru swému wzorem wší dokonalosti a zrcadlem nečistším, w němž co by činiti měl, wýborně hlednauti mohl. Petr nemage před očima nic giného, leč příklady bohobognosti, tichosti, porádku a střdmesti, tím snáze přirozené své náklonnosti překonati, a ctnému smýšlení přewahu dáti mohl. A tak se i stalo, že Petr, wší silau, srdcem neauhonným a čistým Pánu Bohu flaužil, a swúg čas na modlitbách a při ruční práci tráwil, aneb giné bohumilé skutky konal.

Sw. Emmelia založila dwa kláštery, jeden pro mužské, gehož opatem byl Basilius, a druhý pro

ženšké, kterýž sw. Matrina, sestra a pěstunka Petrowa, zprawowala. Petr wstaupil, ačkoli welmi mlad, do onoho kláštera, genž pod zprawau bratra geho Basilia stál, kdežto si w krátkém čase swau tichostj a pokorau, swau wrauci nábožnostj a přiwětivosti lásku a důvěru wesskerých spolubratřj získal. Když Basilius na biskupskou stolicí w Cěsarei Kappadocké byl dosazen, wymolili si osířelj muissj gednomyslně Petra za nástupce Basilia, ačkoli teprw 20 let stár byl. Petr nechtěl takowě důstognosti přigmauti, až pak k tomu mnohými prosbami donucen byl, nacež geg takě Basilius na kněžstwj posvětil.

W tom čase powstal w Pontu a Kappadocii náramný hlad. Tu měl Petr každého nuzného za Krista, genž gsa bohatý, pro náš učiněn gest chudý, abychom my geho chudobau bohatj byli (II. Kor. 8, 9.); a protož wšsedy, kterj k němu se utíkali, láskau práwě otcowškau přigimal. Pustá kragina, w níž klášter rozdělán byl, nesmjrným množstwím lidu sem pro wyživenau přicházegicjho, podobala se lidnatému městu. K wyživenj gich obrátil Petr wesskeré gměnj a důchody kláštera a nemage wjce wlastnjho gměnj nezauřal; neboť aučinná geho láska k chudým u giných zámožných křesťanů hogně pomoci nalezla. „Wolagili sprawedliwji, Hospodin wyslychá, a ze wšsedh žármutků gegich ge wyswobozuge.“ (Žalm 33, 18.)

Okolo roku 379 zemřel Eustachius, biskup Sebastenský, který sám w blud Ariánský gsa zamořtan, geg wšsemožně podporowal. Aby w Sebaste opět stará katolická wjra rozkwětla, sw. Petr na stolicí tu dosazen gest; neboť nebylo nad něho mužc,

důstognosti této hodněgšsijho. Gať sw. Petr swůg nowý úřad zastáwal, co k wyhlazení bludů podnikl, a co vůbec dobrého wykonal, newíme: že wssak zásluby geho o cirkew a spasení lidště nesmjrně byly, giž z toho patrnó, poněwadž wssični zpráwcowé cirkewnj geg neyperwěgšsim slaupem a podporau wšry nazýwali, a Sebastensstj hned po geho smrti, která se roku 387 udála, geg za swatého měli, počtu slussnau gemu profazugje.

R o z g j m á n j.

Co gest spanilegšsijho a blaženěgšsijho nad rodinu, gegižto audowě bohabognosti a swatosti se stkwj, gaťož při rodičjch sw. Petra nalezáme! A či to wina, že toho wždy a wssady tať nenacházjme? Gest to wina Boží, kterýž nechce, aby kdo zahynul? Gest to wina cirkwe, kteráž nám písmá swatá wykládá a wůli Boží na srdce klade a k plněnj gi hogných poskytuje prostředků? Ať wasse, wasse to z wětšj části wina, wy rodičowě, kterjž o spasení djetě swých ani tolik se nestaráte, gaťo o zdrawj němých, nerozumných tworů; kterjž wywracujete zlým příkladem, co ginj dobrého wssťjčili! Powažte gen gať přewráccně ge wychowáwáte. K modlitbě a službám Božim gich přidržowati, zdá se wám býti sprostě; nawykati ge k poslušnosti máte za zbytečně; trestati ge pro winy pokládáte za wěc ukrutnau! Gegich swětáctwj gest wassj radosti, gegich nezbednost wassj chlaubau a gegich prostopassnost wassim weseljm. Kř div, že na nich se ničeho dobrého ne dočekáte, anobř i hanbu tějíte! Běda wám, až Pán z rukau wassjch požádá dusse gegich!

„Trefci syna swého, nezaufey; t žabitij pať geho nepřikládey duffe swě.“ (Přísl. 19, 18.)

„Kdo ždržuge metlu, nenáwidj syna swého, ale kdož ho miluge, za času geg trefce.“ (Přísl. 13, 24.)

„Wyučug syna swého a občerstwj tě, a žpůsobj rozkoš dussi twě.“ (Přísl. 29, 17.)

„Mládenec podlé cesty swě také kdož sestará neuchýlj se od nj.“ (Přísl. 28, 6.)

Modlitba.

Bože, Otče náš, prosíme Tebe, račiž naučiti rodiče znáti powinnosti powolánj gegich, a uděl dítčám gegich vůli powolnau a srdce poslušně, aby ctnosti žamilowawšse, někdy t Tobě, Otci swému se dostali. Amen.

Žiwot sw. Juliána a sw. Basiliše.

(R. 533.)

Sw. Julián, syn bohatých a důstojných rodičů, žasnaužil se t gegich rozkazu, ačby byl raděgi swoboděn žůstal, s Basilišj, pannau nápodobně sľechetnau a bohabognau. Ž usnesli se oba manželé hned po žasnaubenj na tom, že w panictwj ostatek žiwota stráwiti dytěgi. Po smrti rodičůw swých rozdarwšse gměnj swě, šhromaždili vůkol sebe nábožně lidi, tato ženy, onen muže, gimž byli za příklad křesťanské dokonalosti. W tom čase počali císařowě Dioklecján a Marcján křesťany žutíwě pronásledowati. Swatá Basiliše, widauc wšse žlé, které se ze wššech stran na křesťany walj, bála se o panny

swě, a prosila, aby ge Hospodin bez muč k sobě po-
 wolati ráčil. Z umřelý gsau i s Basilissj w pokogi.
 Ale swatěho Juliána kázal Marcián, wládač Řimský,
 w Antiochii zatknauti a do hnusného žaláře uwrći.
 Děle w žaláti pobyw, byl z něho wyweden, a před
 Marciána na soud postawen, kterýžto gemu zprvu
 aulislými pať ale přisnými slowy welel, aby rau-
 bage se Kristu, modlám počtu wzdal. Že wšak
 swatý Julián, usmíwage se posetile žádosti wládače,
 gemu po wůli býti nechťel, na škripec natažen a
 sukowitými holemi téměř na smrt ubit byl. Při
 té příležitosti dály se mnohé a podivné věci; nebo
 na prosbu sw. mučedníka rozkotaly se mnohé modly,
 choť ozdrawěli, a mnozi, widauce to wšefco, uwě-
 řiwše, srdnatě Krista Syna Božího wyznávali. Mezi
 nimi byl také sw. Gelsus pachole, vlastnj to syn
 Marciána, tež i Marcionilla choť geho. Marcián,
 wšefcy tyto diwy za kauzedlné věci mage, mnohem
 wjce gestě se zatwrdil, a bolestj, že syn i choť geho
 Krista wyznáwagi, hluboce dotčen, wšsemožně ge k
 zapření wjry křesťanště nutil. Wida pať, že ani
 lahodnými slowy, sliby, ani pohrůzkami ge zwiřlati
 nemůže: rozkázal hněwivě, aby Julián, Gelsus i
 matka geho na soud postaweni a s nimi také ostatnj
 zagati, gakož: kněz Antonius, Anastasius a mnozi
 ginj přiwedeni byli. Z byli tu před geho twáři
 mučení: katané gim na ruce, nohy a na celé tělo
 plátno, konopě a jiné horawě věci olegem napusttěné
 nawinuli a pať zápalili; že gim ale oheň neussťodil,
 prwněgšjim kůži s hlav dřeli, Antoniowi a Ana-
 stasiowi oči wylaupali, a posléz na ně diwoře šselmy
 pustili. Když ale i ty s uctiwostí nohy a ruce ubo-

hých mučedlníků lžaly, musel Marcián wyznati, že přemožen gest, načež wssicni štati bywše, dusse swě Bohu odewzdali. Ukrutný Marcián pak upadnuv do němoci ohybné, s welkými bolestmi dussi swau k přisněmu saudu Božjmu wydechł.

Rozjímání.

Swatý Julián a swatá Bašlisse stkwěli se přemnohými ctnostmi; zde wssať toliko to budiž pozorováno, kterak gměni a statků swých ku sláwě Boží a k prospěchu bližního užíwali. Kdo ; nás podobně bohatstwím oplývá, gdi, a uť se od nábožných těchto manželů, dobře ho užíwati; wěziť, že ti statek proto dán gest, abys ho podle wůle Boží užíwal, ; čchoť gednau aučeti Pánu klásti musíš. Běda tomu, kdo pozemských statků užíwá k zláze swě a bližního swěho, gechoť dusse na nich lpi, gemuž mamona bohem gest. Takový člowěk jagisté není wěrným zprawcem swěreného sobě statku, gemuž Hospodin gednau řekne: „Služebnjče dobrý a wěrný; že gfi nad málem byl wěrný, nad mnohem Tebe ustanowim, wegdiť w radost Pána swěho.“ (Mat. 25, 21.) A gať snaduo bohatj bywagi zawedení! Bohatstwí zaslepuge gim oči, že, zapomínagice na Stworitele swěho, stáwagi se hrdými a zpupnými, a ; hříchů w hřích upadáwagi. Hrozná gsau slowa Páně, řkauceho: Běda wám bohatým, nebo wy giž máte potěšenj swě.“ (Luk. 6. 24.) „Ať gať ne- snadně ti, kdož statky magi, do králowstwí Božího wegdaui!“ (Luk. 18, 24.)

„Kdo miluge zlato, nebude sprawedliw.“ (Sirach 31, 5.)

„Blahoslavený bohatý, kterýž nalezen gest bez poskvrny, a kterýž po zlatu nepostaupil, aniž nedaufal w peněžích a w pokladech.“ (Sirach 31, 8.)

„Etí Hospodina ze statku svého.“ (Přisl. 3, 9.)

„Budešli míti mnoho, dáwey mnoho.“ (Job. 4, 9.)

Modlitba.

Ó Bože! kterýž gi swatého Juliána a swatau Basilissi oswjtiti a poslniti ráčil, že pozemskými statky sobě věčně slávy dobyli: osvět a poslniž také nás, abychom pozemského zboží gakožto wěrnj služebníci maudře užjwali, neyprwé králowstwj Božjho a spravedlnosti geho hledali, a tjm věčného zboží sobě zaslaužili. Za to Tebe prosíme šrže Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také swětj: W Sebasie; mimo sw. m. Juliána a Basilisse, také sw. Antonjna kněze, Athanásia, sw. Marcienilly s synem Celsem a sedmi bratřimi; w Mauritanii sw. m. Marciany a Paschasje; w Africe sw. m. Epikteta, Zuhunda a derojti giných; w Antone sw. k. Marcelina; w Smyrne sw. m. Vitala, Rewokata a Fortunata; w Skotsku sw. op. Felana; w Gaux sw. Baninža; w Anglii sw. Abriana op.; w Kantuarii sw. arcib. Brichtwalda.

10. Život swatého Pawla,

prvního poustevníka. (R. 341.)

Sw. Pawel narodil se w Egypťské fragině, genž sluge dolnj Thebais. Rodičowé geho byli křesťané a lidé welmi bohatj a nábožnj. Z té přjčiny také syna svého slussně wychowali, dawšse geg we wšsem uměnj cwíciti; při tom wšak neopominuli,

přede vším slovy i skutky lázeň Boží a ctnosti křesťanště již v autě srdce synáčka vstěpovati. Pavel gsa wtipného ducha a dobrého srdce v obo-
gim dosti velký prospěch již byl učinil, an smrti obau rodičův, gsa ginoch až 16tiletý, osírel. Tímto způsobem stal se ovšem dědicem velkého gmění, a mohl, gsa auplně svoboděn, gať na tisíce giných mladíků činová, obrátiti geg na rozkose a wesels. Ale Pavel narovýšlý, vůli Páně ve všem plniti, newázal srdce svého na statky pozemské, ale na Boha, a tať to gedině v dobrých skutech a v službě Boží rozkossj vyhledáwage, žil v tichosti, až do 22. leta věku svého.

V tom čase (l. 250) císař Decius rozkázal, aby křesťané k modlářstwj přidržowáni byli, kdoby se všať rozkazu geho protiviti opowázil, měl neslýchanými a ukrutnými mukami třešťan býti. Mnozi křesťané, mukami přemoženi, klesli. Sw. Pavel ale, nedůwěřuge sobě, že by ukrutně, ďábelským wtípem wymyšleně muky snesl, dal se na autěť, gsa toho mínění, že na gednom odlehlém statku swém tať dlawho se bude moci ukřýwati, dokudby kruté pronásledowání nepřestalo. Ale kam wede nenasytná žádost peněz?! Pawlůw swat, litý pohan, dychtě po gmění geho, a nedbage na prosby a slzy ženy své, zameyšlel pobanům geg zraditi; neboť určeno bylo, že půhonějmu gmění odsauzených křesťanů připadne. Pavel, mage gistau smrt před očima, utekl se do puštin v hořegšj Thebaidě, kde dlawho semotam blaudě, koncěně gestyni, auškaljm zahraženau nalezl. Z wstaupil do nj. A hle před njm otewřelo se prostorně mjesto, swětlem s hůry

padagijím osvojené, zastíněné vřsák ratolestmi palmy obrostlé. Z gestyně prýštil se pramen čisté vody, na blízku v hogném písku se tratíci, an vůkol ležely pozůstatky lidských obydlí, chowagicích v sobě množství kowadlin, kladiv, dlát a giných nástrojů, kterýchž bezpochyby podvodníci za časůw Kleopatry ku dělání nepravých peněz potřebovali. Toto místo zalíbilo se Pawlowi nad míru, tak že při sobě ustanovil zde zůstatí, dokud by se Hospodinu líbilo; neboť zde našel vřsáky, čehož k žiwobytí měl potřeby. Dwoce palmové poskytovalo mu pokrmu, listy oděwu, a pramen dával nápoj. Člowěk zagiště sám gediný a swětu odemřelý mnoha nepotřebuge, anobř býwá tím blaženěgšs, čím menšs gsau potřeby geho; gsa dle slow písma swatěho, bohatý, ač ničehož nemá. (Přisl. 13, 7.)

Dewadesáte let pořád zběhlých trwal swatý tento muž w gestyni té, neustále se modle a o wěcech Božích přemýšleje, aniž geg kdo po celý ten čas spatřil. Ano neměli bychom žádné wědomosti o něm, kdyby sw. Antonju paustewník řízením Božím ho nebyl našel, a nám aspoň o smrti geho zpráwy nebyl podal. Byl totiž sw. Pawel sto a třinácte let již stár, když sw. Antonjowi, genž, mage dewadesáte let, w giné paussí žiwot swůg tráwil, napadla ta myšlěnta, že není na swětě dořonalegšs člowěka nad něj, kterýby totiž tak dráhny čas, gať on, na paussí w službě Boží byl ztráwil. Tu we snách zgerweno gemu, že dále odsud mnohem dořonalegšs člowěk žiw gest, toho aby wyhledal. Stareček wydal se i hned na cestu, která pro něj welmi obtížná byla, an newida níde

stěžky, kam by se obrátiti měl, nerověděl. Když pak třetího dne gitřenka fraginu ozářila, užíel vlka, který žjžniw do wrcu běžel. Sw. Antonjn následowal ho zrakem swým a dostal se tak k místu, kde gestyni, slabě ošwícenau, užíel. Ze swětla sandil Antonjn, že u cíle gest. Pawel pak ssumotem wytržen, záworau dwěře uzawřel. Tu Antonjn wrbnuw se na kolena, snažnými slowy prosil, aby mu otewřeno bylo. „Wjnit gá!“ wolal, „že negsem twěho pohledu hoden; wšak neužjmlí tebe, neodegdu. A neuslyšjšl mne, umru před prahem twým: pak zagistě pohřbjš tělo mě.“ Konečně sw. Pawel otewřel; i padli sobě welebni starečkowé w šjge, gměny swými sebe nazýwagice a přátelšky se libagice. Když pak se oba byli posadili, započal sw. Pawel řeč a prawil: Cyhle, zde máš před sebau toho muže, gehož gš tak horlivě hledal. Geho audowě wěkem giž práchniwěgi, on wšecel šedinami přikryt gest, a brzo w prach se rozpadne. Na to tázal se na věci, které se za 90 let byly udály, kterak nyněgšj cjsar se gmenuge, a na gině připadnosti wjce. Mezi tjm co tak přátelšky spolu rozmlauwaki, přiletěl hawran a položil bochánek chleba před muže swaté, kterj se tomu welice divili. Z přegaw Pawel slowo, wece: „Wiz, gať dobrotiwý a lastawý gest Hošpodin! Po 60 let dostáwám denně půl chleba, ale u twě přítomnosti zdwogil Pán pokrm bogownjčúm swým.“ Nacež posadiwšse se ku pramjnkú, w prostotě dussc a bratršče lásce lámali chleb, a welebje Boha daru geho požíwali. Když konečně rannj záre ge napadla, ani djky Bohu wzdáwagi a chwalozpěwy gemu pro-

zprávugi, obrátiv se Pavel k hosti svému řekl: „Dávno jsem bratře věděl, že v těchto kravinách mně na blízku přebýváš, neboť dávno mi tebe Bůh ku pomoci přislíbil. A poněvadž se čas smrti mé přiblížil, poslán jsem k te mně, abys tělo mé pochoval a prach zemi odevzdal. Gdi medle domů, a pláští, kterýž Athanasius biskup tobě dal, vezma zaobal v něj tělo mé.“ To však jen proto prawi, aby hosti svému hoře nad blížkau svou smrti uffetřil. Antonius podivil se řečem těm, nemoha pochopiti, kterak Pavel o Athanasiovi biskupovi a o plášti věděti může; nechtěge však gemu odporovati, zljbal přítele svého, a s plácem domů se ubíral. Přigda domů wyprawoval, szly cedě, dvěma učedníkům svým, že widěl Eliáše, Jana na paussti, ba Pawla v rági, a wzav plášť Athanasiov, ani slova wjce nepromluviv, přímo k Pawlowě gestyni pospíchal. Přigda nalezl geg, an k nebi obráceným zrakem a wzbůru sepiatýma rukama klecj jako při modlitbě. Antonijn pokleknuv podle něho, také se modlil. Když ale obyčejných wzdechů přítele svého neshlyssel, wstana, že mrtew gest, sezna. I zaobaliv tělo v plášť, wynesl ge z gestyně a v písku pochovati dytel. An však nemage žádně lopaty truchlil, ehle dva liwowé přiběhše wyhrabali row, a lahoděním gemu znamenj dáwagjce, aby Antonijn v něj mrtwołu položil, hned odběhli. Antonijn položiv mrtwołu milého přítele v row, zahrabal gi, nábožně se modle a swatě písne zpíwage. Druhého dne vezma palmowý oděw Pawlůw co dědictwji své, k bratrům se nawrátil, gimž wšse úplně wyprawoval. W

palmorev tento oděv po milém Pavlovi oblačel se Antonín vždy o svátcích velkonočních a svatodusevských.

Rozjímání.

Sotva svatý Pavel v samotě zažil, jak sladké jest, jediné Bohu žiti a gemu ve šprostnosti srdce slaužiti: hned také u sebe ustanovil na vždycky a bez přestání na službu Boží se oddati a takto sobě wydobýti drahé perly, království nebeského, kteréž také byl došel. Řek bychom i my jediné po království Božím taužili! Ale Bohužel, často plánným křikem, že by služba Boží těžká a protivná byla, sváděti se dáváme! Raději věříme zaslepeným světákům, nežli svatým, kteří vlastni zkušenosti poznali, která sladkých rozkoší služebníkům Kristovým okaušetí jest. Duse zajisté Bohu cele oddaná mívá často sladká potěšení, o nichžto světáci ani zdání nemají. Nebo kdo milosti Boží následuje, ten zajisté vždy více a více se očisťuje a posvěcuje, a posléze tak daleko dospěje, že, co my bolestmi a křizem nazýváme, gemu pramenem uctostivých rozkoší bývá. Nuže tedy, zmužme se, a počneme konečně Bohu celým srdcem slaužiti, trpkost bude brzo přemožena a na její místo přigde sladkost nade vsedky sladkosti. Pak i my zkoušme pravdu slov Páně: „Dkuste o vizte, že libý jest Hospodin.“ (Žalm 33, 9.)

„Blahoslavení klagci, nebo oni potěšeni budou.“ (Mat. 5, 5.)

„Kdo se klaní Bohu v utěšení, přigat bude.“ (Sirach 35, 20.)

Modlitba.

Prosíme Tebe Hospodine, račiž nám propůgčiti, abychem za příkladem sw. Pawla pousterwnjka gedině swatě wěci wždycky na myslí měli; slowy i skutky Twau swatau wůli plnili; a tak blaženau smrti jako sw. Pawel do twěho nebe se dostali. Skrze Ježíše Krista. Amen.

Dnes se také svěťtí: W Bourges sw. b. Wiléma; w Cypru sw. Mikajora geduho ze sedmi Zehnů; w Miláně sw. b. Jana Bona; w Carohradě sw. Marciána; w Kuraně sw. Petra Urseola; w Římě sw. papeže Agathona; na Maltě sw. b. Donutiana; swatě Floridy pauny; sw. Alba pousterwnjka.

11. Život swatého Theodosia,

opata. (M. 529.)

Theodosius narodil se leta Páně 423 w městecu Mogariašse (nynj Marisfa). Jeho otec nazýwal se Proeresius a matka slaua Eulogia. Osauce oba bohabogni a protož i Bohu milj, wšemožně k tomu se snažili, aby také syn gegich Theodosius w ctnostech gich následowal. A uebylo to nadarmo; neboť Theodosius, když do těch let přišel, kde se nám rozum otwírá, wessťerau rozkossj, po niž mla= distwá mysl tak ráda se shánjwá, opowrhua, ge= dině Bohu se líbiti a swatau geho wůli plniti se snažil. W písmech swatých Theodosius rád čítá= wal, nabyl w nich tak welké zběhlosti, že obratně ge wykládal. Lidě také rádi ginocha slýchali, kdykoli písma swatá četl, neboť byl bystřeho rozumu a při= tom stydliwý a mjrný. Z ohledu těchto wlastností ustanowen gest byl za lektora písem swatých při

kostele městečka Mogariašse. Jednoho času čta Theodosius w starém zákoně ono místo: kde Bůh Abrahamowi welí, aby opustil domov svůj a přibuzné své šel do cizí země (1. Mogj. 12, 1): welice se pobnul, neboť se mu zdálo, gaľoby slova ta i geho se týkala. Když ale napetom i w novém zákoně četl slova Krista Pána: že „každý, kdož opustí dům, neb bratry, neb sestry, neb otce neb matku neb manželku, neb syny, neb pole pro gměno geho, stořáte wjce wezme a životem věčným vládnouti bude“ (Mat. 19. 29): tuť si perwně předsawjal, že Krista po auřkě a drsně cestě následowati bude. O, gaľ šťastný gest člověk, gehož wyučuge Hospodin, kterauby cestu wywoliti měl! (Žalm 25, 12.) Poněwadž ale, „nebudeli Hospodin stawěti domu, nadarmo usiluj ti, kterjž stawj geg.“ (Žalm 121, 1): tedy ustanowil také Theodosius neyprwě do Jerusalema se wydati a tam s Hospodinem se poraditi, gaľým způsobem by budaucně žiwobyti své uspořádati měl. Na tě pauti nawšstjwil také sw. Šimona, přjgmjm Stylitu, který neobyčejným svým žiwobytim na slaupě podiweni u wšsedy lidj způsobil. Šimon o wšsedy těch věcech z wnutřnutj Božího wědomost mage, pozdrawil přjchozjho Theodosia welmi srdečně, napomjnal geg k stálosti, předpowjdal mu věci budaucj, zwlašť, že geg Bůh ku spasenj a poswěcenj mnoha dušsedy powolati ráčil, a paľ požehnal mu propustil geg. Theodosius wykonaw w Jerusalemě a na ginych swatých mjstech zasljbenau pobožnost, nřawřel do kláštera wstoupiti; neboť se mu to pro mladěho a nezřuseněho člověka widělo býti neyprospěšněgšj. Toho času

bydlel w gedné chýšce u tak nazwané wěže Dawidowy, blízce Jerusalema gakyž pausterník gménem Longinus, mage powěst welmi chwaliteownau. Toho si Theodosius za učitele a wůdce wywolil a pod jeho zpráwau w krátkém čase welké nabył dočkalosti. Widauc to Zelia, gedna bohobogná žena, chtěla, aby Theodosius k kostelu, který byla ku cti blahoslawené Panny Marie na cestě do Betléma wystawěla, dosazen byl. Podrobil se sice až nerad a toliko na určitý rozkaz mistra swého tomu; nic wšak méně w krátkém čase kostel opustil do gedné gestyně na blízku ležící se utekl, tam po 30 let w saukromnosti welmi tuhý život wědł, modlitbami, bděním a posty Pánu Bohu slauže.

Ačkoli Theodosius tím podchlebníkům a marně chwály ugiti chtěl, zabrániti předce nemohl, aby powěst o výborných jeho ctnostech a weliké swatosti na drahně množstwj lidí blaženě nepůsobila, který dle jeho příkladu swěta se odříci a Bohu toliko slaužiti chtěli. Wida Theodosius gegich horliwost a mysl odhodlanau, že pro Boha wěškeré nesnáze samoty snášeti ochotni gsau, giž neodporowal wice prosbám gegich. Nejprw umjnil si gen asi 6 neb 7 učedníkům pogmauti, brzo ale gináf se rozmysliw, každěho, gegž po dlawhém zlaussení k životu zákonnému za schopného uznal, pod swau zpráwu přigjmal. Za nejlepšj prostředek k duchownjmu životu mage ustawičně rozgjmánj smrti, kázal gednoho času hrob wykopati, a pogaw bratry wědł ge k němu řka: Kdo medle z wáš hotow gest umřiti a do tohoto hrobu se položit? Tjm nálezšj gim dāwage, že tak žiwi býti magj, aby každě chwjle umřiti mohli.

Pověst o svatém Theodosiovi a o záracích, které Bůh skrze něho vykonal ráčil, přilákala k němu den po dni vždy větší počet učedníků, takže pro ně stará obydlí více nepostačovala. Protož Theodosius blíž Betléma nový a prostorný klášter založil, spogiv s ním tři nemocnice, kdeby nemocní a chorí lidé všelikého stavu nejen tělesného zapa- tření ale i duševního poučení požívali. Theodosius proukazuje chorým sám všelikou službu a lásku, i bratry bedlivě k tomu měl, aby slova Kristova: „Amen pravím vám, co jste činili jednomu z bratrů mých nejménších, mně jste činili“ (Mat. 25, 40), nikdy z paměti newypaustili. Na sv. Theodosiovi velebí se vůbec, že, ačkoli drahé množství lidí rozličného stavu a povolání pro vý- borné jeho pobožností k němu se scházivalo, nic- méně vždy a ve všem neypěknější pořádek za- chovával. Pro toto velké a v skutku neslýchané pobožností nezřídka se stávalo, že v kláštře všedky zášoby došly. Ale Bůh, na něhož Theodosius vši svou naději kládal, divně mu vždy pomáhal, buď že malé pozůstatky záračně rozmnožiti ráčil, buď že právě v pohodlný čas dobrodince služebníku svému poslal. Jednoho času oznámila se Theo- dosiovi, že k nastávajícímu hostu welkonočnímu ani sausta chleba nemají a následovně ani obět mše svaté konati moci nebudou. Ale Theodosius pozdvihna hlasu důvěrně takto k bratrům promlu- vil: „Nermutte se, bratříčkové! Ten, jenž mnoho tisíc Izraelitův na pausti živil, a pak nemalé množství málem chlebu divně nasýtil, jagisté také o nás se postará; neboť moc jeho nepominula ani

prozřetelnost geho nepřestala.“ A sotwa že slunce
 wzejšlo, giž přišel kdesi dvě mezků, zăsobau po-
 trawy obtížených, do kláštera žena a tať nagednau
 nauze přestala. Gindy zas, když podobná nauze
 w kláštere byla a bratři nad tím žehrali, že Theo-
 dosius opat swau potřebu bohatým a štědrým lidem
 neoznánil, pravil on: „Kdo, řekněte mi, daufage
 w Boha, byl kdy opustěn? aneb setrwage, w dů-
 věře, nebyl potěšen?“ A proto dj škrze Jeremiásse
 proroka: „Gá napájim dussi žiznivau, a nashycugi
 dussi hladowau;“ (31, 25) a Dawid pège: „Be-
 likyť gest Pán náš, kterýž dáwa howadům potrawu
 gegich, i mladým křawcům, kterj wolagj k němu.“
 (Žalm 146, 9): Nuže, wiznie gaky rozdíl gest
 mezi starostí lidškau a prozřetelností Boží, anaž
 sahá až na konce swěta, a budme ugiffěni, že nám
 ona, co gsme koli z lásky ku Kristu byli opustili,
 w hognosti wynahradj.“ A gedwa to dořekl, diwným
 řižením Božím stalo se, že gedem dobroděgný člowěk
 bezděky od mezka swěho potrawu nesaucjho do klá-
 štera weden byl, a wida nauzi bratři, zăsobu owšsem
 ginam odhoblanau gim darowal. Tyto a gim po-
 dobně udalosti tať blaženě aučinkowaly na bratry
 kláštera, že přestawšse reptati proti Theodosiowi w
 čas nauze a bjdy pewně gako on daufali w Ho-
 spodina, „genž všsemu tworu dáwa pokrm gegich
 w čas přjhodný; otwírá ruku swau, a nashycuge
 každý žiwocich podle dobrosljbezne vůle swě.“ (Žalm
 144, 15. 16.) Mezi výbornými ctuostmi swat.
 Theodosia zagistě nebyla ueymenšj geho hluboká
 pokora, kterauž krotil nepřátele, zachowáwal pokog
 a dobrý mjr, a přchle činil tichými a krotkými.

Wypravuge se, že gednoho času widěl se nucena, nezbedného gakehoš bratra pro welké pohorssenj ze společnosti druhých wyobcowati, čímž tento welice se rozhyňwal a na opata swého klatbu cirkewnj wyřknul. Theodosius poučen gsa mnohau žkussenostj, že chybugicjho bratra zagistě pořorau swau napravj, tak se chowal, gakoby právě pod klatbau byl, pohybujm bratra k poznánj chyby geho a ku pořánj. Gindy zas wida Theodosius, že se diwa bratři pohádali, padnul jim k nohám, a tak dlouho klee gich prosil, až se upřjmně byli smjřili. Slowem, Theodosius každě přjležitosti hleděl wyborně použiti k poučenj a naprawenj učenlnjkůw swých, a ačkoli hlubokému učenj we školách se neuciw, nicméně přede tak byl obratnj a wymluwnj, že ani wysoce učenj geho maudrosti nemohli odolati, a kážně a řeči, w kterých žáky swé ctnostem wyučowal, wždy tak pohnutlivě býwaly, že těžko bylo slowům geho wzdorowati. Mimo gině řeči následowně k žákům swým mluwjwal: „Prosím wás bratři pro lásku Kristowu, genž se jam za naše hřichy obětowal, počněmež konečně pečowati o blaho dussj swých, kwělime nad marností minulého žiwota swého a bogugme pro sláwn Boží a Syna geho. Neprodlewejme děle w této lenosti a nedbalosti, počáteť práce na zegtra a pozegtrj odkládajice, abychom swým časem prázdni dobrých skutkůw od sídla radosti wyrženi bywše, neoplakáwali marně zmřhaného času, kde wice činiti pořánj neprospěge. Nynj gest čas přjhodnj, teď gsau dnové spasenj. Nynj čas gest ku pořánj, pak ale k odpłatě. Nynj čas ku práci, pak ku mzdě; nynj k utrpenj, pak k potěšenj. Nynj gest Bůh

pomocníkem těm, kteří se odvrátili od zlých cest svých; pak ale, když oklamán býti nemůže, bude hrozným soudcem skutků, řečí a myšlení našich. Nyní nás trpělivě snáší, pak ale poznáme spravedlivý soud, až vstaneme z mrtvých, gedni k věčnému životu, druzí pak k zahynutí, každý podle zásluh svých. Gak dlaugo medle budeme se zdrahat Krista poslaňati, kterých nás povolal ku království nebeskému? Což se neprobudíme a neodvrátíme se od starých nawyklostí k dokonalosti křesťanské? Gak medle sneseme onen hrozný den, v kterémž ti, kteří dobře činili, na pravici Páně se postaví, do radosti nebeské wedan; onino ale, kteří zle činili, do propasti pekelné, kde jest oheň, tma a škřípění zubů, uvrženi budou? — Myť owšem říkáváme: že si žádáme království nebeského, ale o to, čím bychom si ho zasloužili, žádné péče nemáme: a pro zákon Boží ničehož nepodstupugice domníváme se v marnosti myšlenek svých, že stegnau odměnu obdržíme s oněmi, kteří až k smrti proti hříchu bojuj.“

Sw. Theodosius nebyl živ v stálém míru a pokoji. Nastaly také doby, v nichž geho perwná wjra a stálá důvěrnost protiwenshým a pronásledováním měla zkusena býti. Biskup Jerusalemský Gallust ustanovil Theodosa; ohledu na geho swaté obcowání a neporuffenau wjru za dozorce klášterůw Palestinských; neboť se od něho nadál, že kacířství Eutychianskému, čili Monophysitskému, horlivě odporowati, a pravé wjry Kristowy mocně hágiti bude. Ale právě tato horliwost v potlačowání bludu a rozšířowání pravého naboženství wzbudila

mu mnoho protivníků, kteří vsseligali se o něho pokaušeli. Mezi nimi byl také císař Řecký Anastasius, který kacířům Eutychiánským nakloněn gsa, katolíky pak vsseligal týrage a potlačuge, konečně biskupa Jerusalemského Eliásse, náměstka Gallustova srochl a na jeho místo galehos mnicha, gniěnem Severa, bludem tjm nakvasseného, dosadil. Theodosius odporuge tomu s bratry svými a řádných biskupům se drže nítkerakž bludářům wzníknauti nedal. A jeho rozsudek a vážnost tak byla veliká, že vssični jeho rady se držice raděgi vsseliká protivensstvi snášeti, nežli zrădcegi pravě wjry se státi wolili. Widauce aurednjci císařstti, že cíle svého ani násiljm ani auktoy nedosáhnu, dokud Theodosius k gegich straně nepřistaupej, snázili se jeho wjru penězi, sliby a dary porussiti. On ale stál perwný co stála u wjře, a po Palestíně od místa k místu chodě, wvracel bludy, posilňowal klesagjech, těšil utištaných, přigjmal ty, kteří poznawsse blud s církwi katol. smjriti se přáli, a to s takowým prospěchem, že císař Anastasius proto do wyhnansstvi geg poslal, kteráž až do smrti (l. p. 518) císařowě trwalo. Od Anastasiowa nástupnjka a syna, Justina, zpět powolan gsa, swatý a horlivý Theodosius gegstě 11 let žiw byl, welmi mnoho dobrého způsobiw. W poslednjch dnech žiwota svého nawsttiwil geg Bůh těžkau nemoci, kterau s neroyslownou trpěliwosti snášel, těsse se, že přissla poslední hodina jeho. Gednomu kmetu radcjm, aby se k Bohu za odwrácenj nemoci modlil, odpowěděl: Dťce, nemluw mi takowých wěcj. Mnohoť dobrého gsem žkusil za čas žiwota svého; nechť také protivensstvi snášjm,

pro něž bych odměnu dostatí mohl, sic ginať by i mně vším právem říci se mohlo: „Synu rozpo-
meň se, že gfi vzal dobré věci v životě svém.“
(Luk. 16, 25). Před smrtí povolav gessťe gedě-
ťráte bratry a učedníky své, napomínal ge k bázi
Boží, a předpovídalge mnohé budoucí věci, zesnul
v Pánu l. 529, počítaje 105 roků věku svého.
Ku pohřbu geho, při němž se mnozí divově děli,
sešli se mnozí biskupové a nescíslně množství lidu.
Vochován gest v gestyni, která mu za první
obydli slaužila.

Rozgjmánj.

Neustálé vzpomínání na smrt, gež sv. Theo-
dosius učedníkům svým za první zákon k dokona-
losti schvaloval, gest i nám prospěšné. Acemež
tedy denně sobě: „Musíš umřítí — dnes gestě
můžeš umřítí! — Myslenka tato mocně brání hřichu,
ponauká k opravdovému se polepšení, udržuje v
dobrem, posiluje v protivěnství, učí času dobře
užívatí, odhaluje marnosti světa se vši slávu
gehó, směřuje pak se k smrti tak, že příchazegie
nám wjtanou a milou býwá. Blaze tomu, kdo k smrti
wždy hotov gest; k tomu ona nemcházi jako zlo-
děg; neboť u něho hoří lampa wjry a dobrých
skutků, gehó těší svědomí čisté; láska bdi na stráží,
a naděje v milosrdenství Boží dobává mu síly
k setrvání.*)

„Kde gest giti do domu zármutku, nežli giti

*) Kdo k šťastné smrti se přihotowiti chce, tomu se schwaluge
spis: „Bane žištění s námi,“ v III dílech, který v kněžst-
pectwích k dořání gest.

do domu hodování, proto že se tam spatřuje dokonání každého člověka, a kdož gest živ, pomni na to, což přigde.“ (Efl. 5, 3.)

„Vyměření gsau dnové člověka, počet měsíců geho u tebe gistý gest, a cile si gemu položil, kterýžby nepřetráčoval.“ (Job 14, 5.)

„Všichni gíme zagisté smrtební a gafo vody tratíme se do země, kteréž se nenavracují.“ (II. Král. 14, 14.)

„A protož buďte hotovi, neboť w kterau hodinu nenaděgete se, Syn člověka přigde.“ (Luk. 12, 40).

Modlitba.

Věčný Bože, panovníče nad životem a nad smrtí! račiž buďsi našich nakloniti, bychom na konec dnu života našeho gafo sw. Theodosius pilně a horlivě pamatovali, a světa tohoto tak užívali, bychom života věčného neztratili. Amen.

Dnes se také svěť: W Kapadocii sw. Theodosia Genokircha; w Římě sw. p. m. Hygin; w Africe sw. m. Salvia; w Alexandrii sw. m. Petra, Sewera, Leucia; w Fermo sw. b. Alexandra; w Brindisi sw. b. Leucia; w Thebais sw. ep. Palemo; w Suppentonii sw. Anaslaze a bratři; w Paříži swaté panny Honoraty; w Amieniu sw. b. Salvia; w Worcesteru sw. b. Egwina.

12. Život swatého Arkadia,

mučedníka.

Kterého času sw. Arkadius mučen byl, určité newí se, an gedni umučenj geho do času Valeriana císaře Kladau, ginj ale do času Diokleciana. Podobně i negisto gest, w kterém městě krew swau

pro Krista a wjru geho wycedil. Gisto ale, že w tom čase pohané s neshýchanau ukrutnostíi křesťany pronásledowali; pro neymenšši podezřeni wztekše gegich domů dobýwagjce, před modly ge wládeggjce a nutjce, aby gim obětowali, kadidlo zapalowali, aneb při nestydatých weselostech ku cti modly Bacha oplzlé pjsně zpjwali. Kterj toho učiniti nechťeli, křutě mučení a usmrćowáni byli.

Wida Arkadius takowě nesnáze a aužkost, kterými wšickni stlčeni byli, uzual za dobré město a statek swůg opustiti a na saukromněm mjsťě modlitbami a posty Bohu slaužiti. Autěť geho dlanuho tagný nezůstal. Znamenage prokurator, že Arkadia při wtegných obětech není, poslal pro něho wogsko, kterež dům geho obklsjciwšši dwěře wyrazilo. Geden z přibuzných Arkadia, w domě bydlecj, zastáwal se přjtele swěho, ale bez prospěchu; neboť wogáci nenalezše Arkadia wlekli geho přjtele ku práwu, a prokurator welel, aby do žaláře uwržen byl, dokud by newygewil, kde se Arkadius tagj. Ušlyšew Arkadius w gakém nebezpečnstwji přibuzný geho se nacházi, a boge se, aby sám koruny mučedlničě neztratil, dostawil se dobrowolně ku práwu, a takto mluwiti počal: „Gestli newinněho přjtele mého mjsťo mne w okowech držjš, dey mu swobodu, aní gá Arkadius sám přicházjm, abych tobě odpowěd dal na ty wěci, na které se mne tázati budeš.“ Z rekl saudce: „Rád ti autěť prominu i wšelikě bázně tě zprostjm, budešli gen teč bohům obětowati.“ „Toho neučinjm,“ odpowěděl Arkadius; „což mysljš, že ukřácenjm tohoto bjdněho žiwota aneb smrti vyhrožowanjm služebníků Božjch postrassjš? Mám

zagistě, gať písmo praví: „živu býti Kristus gest, umřeti žít“ (Ep. k Filipp. 1, 21). Wymysli si ty neyukrutněgšij muť, přemeyssleg na neslýchaně trýznění, náš od pravěho Boha wíce neodlaněš.“

Rozhněwaný tauto odpowědj saudce pozastawil se dymjli, přemeysslege gaťauby smrti Arkadia zahubiti měl, neboť wšedky známé muť zdály se mu malými býti. Pať zawolaw na katany rozkázal jim, aby Arkadia wzawosse, aud po audu mu utjnali, toho gen sřetřice, by náhle neumřel. „Ať si přege smrt,“ wece ďábelským wztekem, „nechť se dymá na rozmetané audy a na tělo bez audů, podoben gsa živému trupu. Wšedky geho audy magi býti zutjnány, wšedky gegich swazy mujegj se rozpustiti. Meyprw začněte s prsty u ruky, pať oddělte pěsti od hnátů, hnáty od loktů, a lokte od ramen; na to utjneyte prsty u noh, oddělte chodidla od holeně, holeně od stěhna, stěhna od kyčl. Deyte si ale při umělé swě práci na čas, aby dlawhotrwagjcmi muťkami bjdy swě žkusil ten, genž obětem wlastenských bohů se wyhýbaje, cizjmu Bohu se klaněl.“

Redwa byl dořekl a gjz pochopowě Arkadia wzawosse táhli k obětnici. Arkadinš pozdmihl tu očj k nebi, žádal Boha o posilu, a pať naštyl sřigi, gsa toho mjnění že štat bude. Katané rozkázali, aby ruce podal, načež mu prsty, hnáty a t. d. aud po audu utjnali, a pať na znať geg položiwosse tjm způsobem uřekli prsty, chodidla, holeně a t. d. Mučedlnjř Páně podáwal jim aud po audu trpěliwosti nepřemožitelnau wolage neustále k Bohu: „Páne, nauč mne mawdrosti swě!“ — neboť zapoměli tyrané gazyť mu wyřiznauti. —

Po dočkončených mučákch leželo tělo sw. muže paubý trup w krvi své plyna. Sami katané a přítomní diváci sljice trnuli nad tauto srdnatostí a zmužilostí. Arkadius ale hleděl niewýmluvnau radosti na své vůkol sebe ležící audy a wece: „D blažení audové, nyní teprw gste mi milí, ani w pravdě Bohu náležíte, gsaue mu za obět přineseny!“ Na to k zástupu zvolal: „Wy, kteří gste krwawému tomuto divadlu přítomní, vězte, že weškeré mučy ničímž negsau tomu, genuž koruna lyne newadnau. Wašši bohové negsau žádnými bohy, odstupte od klanění se jim, gesso wám pomoci nemohau. Pozneyte mého Boha, genž mne sly, pro něhož umřítí životem, pro něhož trpětí slastí gess. Geho láska nikdy newychladne, geho sláva neustále wzrůstá, a k němu i gá se nyní za tak malé mučy dostanu, abych věčně u něho sjdlil, a wjce od něho se neodlaučil.“ Po těch slowech skončil dne 12. ledna. Nad gehu smrtí i pohané užasli, křesťané pak k podobně zmužilosti porzbuzení, sebrali audy gehu a poctiwě ge pochowali, welebíce Boha w mučedlníku gehu, že mu síly k přetrpení weškerých muč propůgčiti ráčil.

Rozgjmání.

My slyšsice o hrozných mučách, které byli swatí mučedlníci snášeli, dějsme se a wepoleť se tážeme: což pak dodávalo swatým mučedlníkům síly a zmužilosti k přetrpení nesmírných bolestí, tak že se časem zdálo, gakoby žádného citu neměli? Na to nám sw. Arkadius sám odpowídá, an dj: Weškeré mučá ničímž negsau pro toho, komu lyne koruna ne-

roadaucj. Naděje věčné odměny zagistě nám dodává síly k přetrvání vsselických protivností, bíd a nesnází, ano i srdnatě nás činí v neytěžších pro= následováních a v neylitěgším bogi. „Děšili se,“ píše sv. Augustin, „práce k vyžstání nebes, po= hledni na odměnu.“ A ay odměna nasse není tak příliš vzdálená. Strasti nasse v krátce pomi= nau, nastávájící pač blaženost nemá konce. Ko= runa věčná budiž našim svrchovaným cílem, gi dosáhnutí nassj neywětší snahau. A protož kdyby nás svět marými svými radostmi a pomigegijí rozkossj lákal, aneb výhrůžkami zastrastiti chtěl: tuž pozdvihněme žraku a popatíme na onu korunu, kterau Bůh připravil těm, kteří milují geg.

„Nyněgší malické sauzeni nasse přewelikaú hognost sláwy nám působí.“ (II. Kor. 4, 17.)

„Mám za to, že, utrpení tohoto času negsau rowná budoucí slávě, kteráž se zgerí na nás.“ (Řim. 4, 18.)

Modlitba.

O Bože, genž gš v nesmírně dobrotě své věrným služebníkům svým korunu života věčného zaslíbíti ráčil; propůgč milostivě, abychom zaslíbení twého wždy pamětlíwi gsauce neustále jako sv. Arkadius kráčeli po té aužké cestě, která weđe tam, kde Že swatí twogi welebí a oslawují, po wssedý wěky wěkůw. Amen.

Dnes se také swětí: W Cesarei sw. b. m. Arabia; sw. Mainarda paust., zallab. paut. mista w Směcarích Maria Einsiedel, který sw. Wolfganga, patrona nasseho, w klášter přigal. W Anglii sw. op. biskupa Alreba; w Grenoblu sw. b. m. Ferreola; w Římě sw. m. Tatian; w Achaii sw. m. Satyra; w Africe 40. sw. muč. a muč. Zotila; w Asii 42 klášterníků muč., w Stawenně sw. b. Jana, we Veroně sw. b. Proba.

13. Život svatě Veroniky,

Mediolánské.

Člověk, chce-li jen opravdově, může v každém stavu, byť i sebe sprostějším byl, s milostí Boží dokonale a svatě žít býti, jakož to při sv. Veronice viděti lze. Pakli tomu ale vždycky tak nebývá, toliko chaulostivost a malátnost lidská, nikoli ale povolání, tím winny jsou.

1. Sv. Veronika narodila se l. 1445 v gedné vsi blíž Mediolánu. Její rodičové byli lidé sprostí a chudí, a toliko prací rukou svých dosti nuzně se živili. Věškeré věci bohatství nad statky celého světa dražší, záleželo v poctivosti a bázni Boží. Její otec tak byl poctivý, že kdykoli co prodával, vždy kupce pozorná činil na vady, které věc do sebe měla, nikdy jí ale nevychvaloval. Příklad otcův a překrásné ctnosti matčiny, její srdce a prostá slova a napomínání naplnila srdce dívky již od nejantlejšího věku vroucí láskou ke ctnosti. Modliti se bývalo jí nešťastným vyražejím, a poslauchati slovo Boží, nejmilejším zaměstnáním. V této škole naučila se Veronika tomu, čemu nás ani nehybnější moudrost světská newede: rozjímati o pravdě Boží a dusse své povznášeti vzhůru, kde Kristus Spasitel a Vykupitel náš sídlí. Nebo „blahoslavený jest člověk, kteréhož by vyčvil Hospodin a zákonu svému geg vynčil.“ (Žalm 93, 12.)

Při všem tom svatém obcování nebylo nikdy viděti, aby kdy svatá panna tato někdy po-

winnosti powołání swého byla zanedbala. Ona bývala mezi všemi tovaryšskými vždy nejpilnějším a nepracovitějším; rodičům svým i ostatních představených posluchovala ve věcech i neynepatrnostech, k tovaryškám svým i ke všemu lidu vždy se vlídně a přívětivě chovala, a kde jen koli mohla, ráda jim služby a radě pronášovala. Pracující i sebe úsilněji, nepustila Boha nikdy s očí a s myslí, a bytoli vůkol ni žertováno a mluveno, nikdy v tom neměla účastnictví, ani nevidouc ani neslyšíc, co kolem ni se dělo; ba aby jediné a s celou duší s Bohem obžiti se mohla, ráda při pracích se od ostatních dělníkův stranjala. Tato náklonnost k samotě, ač od všech gšouc obdivována, nečinila Veroniku zasmušilou aneb mrzutou, alebrž po tváři její, kdykoli se jí s někým mluvíti aneb gednati událo, rozlévala se milostná přívětivost. Mnohdykrátě upozorovaly tovaryšsky oči její slzami zroscené; nevěděly však, že toho pramenem gest dětinná a vraucí taucha po Bohu, neboť ona pilně poklad swatosti své před lidmi ukrývala.

V tom čase vznikla v srdci svatě Veroniky taucha po odřeknutí se světa, chtěj ostatní doby života swého v kláštře Augustinek u sv. Marthy v Medioláně strávit. Z wynaložila všedku péči a sílu na to, aby se k tak důležitému kroku, jak náleží, připravila, až po tříletém namáhání konečně rauchem zákonním oběná gest.

V novém tom stavu vedla Veronika život, co možná dokonalý. Bývala představených svým ve všech věcech úplně poslušná; nebo ctívala v nich vůli Boží. Největším vyražením bývalo

gi sestrám svým posluhowati a při práci jim pomáhati; při tom však práce neylopotnějši a neyopowrženějši bývaly gi neymilejšimi; k tomu chléb a woda gi neychutnějši strawau byly. Duse gegi byla vždy w Bohu a we věcech Božských pohřžena; protož také o ničem tak často nemluwíwala, jako o Bohu a o hrěšnosti své. A jako od dětinstwí byla vždy swatě žíwa, předce se za neywětšši hrěšníci pokládala, tak že upamato- wání na gegi pokléšky gi vždy mnoho slz stálo, zvláště když umučení Páně rozgíwala. Slowem, westeren život gegi byl neustálau modlitbau; protož často také trávila w kostele celé dny a noci, kde modlíc se, wyléwala dussi swau před Bohem, začej mnohými milostmi od něho obdařena byla. W ře- čech a w prosbách gegich takowá býwala důstognošt a welebnost, že mnozi zatwřelí hrěšníci gi widauce, na pokání se dali.

Život swatě Panny nepodobal se ale pauze tichému potůčku; neboť přišši také na ni baure, a Bůh gi narostljiwil nemocí dlahau. Ssak po celá tři léta, po kteráž nemoc trwala, wynasnažowala se nicméně, wšedky práce a powinnosti powolání swého dokonale wykonáwati. Nikdy sobě neulewila, nikdy nepřigala pomoci sester, nikdy se nedala práci sprostiti. „Musím,“ říkávala, „pracowati, dokud mohu, a dokud k tomu čas.“ Tak trávila život swůg w bázni Boží až do dwá a padesátého roku věku swého, kde gi Bůh k sobě powolal (l. P. 1497). Swatost gegi ztwřena gest mnohými zá- zraký, které se na gegi přimluwu byly staly.

Rozgimánj.

Wykonáwánj powinnosti swěho powołánj gest přednjm zákonem a takě bezpečnau cestau ke swatosti. K tomu pak přede wššjm třeba, abychom co-koliw konáme, wždy konali z dobrěho umyslu a s čistým srdcem, před twáří Boží sľechetně obcugice, a sebe i práce swě Bohu w obět zápalnau přinášegice. Protož mýli se welice, kdo se domníwá, že paubě plněnj powinnosti giž samo w sobě Bohu milé gest, a že při tom člověk život prostopášný wěsti může. Naopak, kdo žádá, aby wykonáwánjm swých powinnosti zásluhu měl před Bohem, musí gačo sw. Veronika náruživosti swě krotiti, w sebe a sľlu swau nedůwěřowati, přestupľu swých pykati a takto ano i smýšľlenj swých poswěcowati. Mimo to potřeby, swatému rozgimánj a modľitbám některá okamženj wěnowati; tjm zagistě lépe okřege srdce a wíce se posilnj, nežli w radostech a rozkossich swětšých, bohužel nezřídka i hřisňých. A protož wždy w spasitělně bázni Boží žiwu býti, budiž úlohou každěho wraucjho křesťana!

„Co bude mġti člověk ze wššj práce swě, a z trápenj ducha, gjmžto pod sluncem trápil se?“ (Kazatel 2, 20.)

„Po wšsedy dny žiwota w paměti měg Pána Boha, a warug se, abys niġdy neswolil hřichu, a abys neopaušľtel přikázanj geho.“ (Zob. 4, 6.)

Kterjž se bogi Pána, dotazowati se budau na ty wěci, kterěž dobrosľbezne gsau gemu.“ (Sirach 2, 19.)

M o d l i t b a.

Propůgč nám ó Bože milostí svou, abychom
gato sw. Veronika bez aubony vždy před twáří
Tvau obcowali, a vše, cokoli konáme, gediné z
toho úmyslu konali, bychom Tobě se zalíbili; dey
abychom Tvau swatau vůli plnili a aby všecko
nasse gednání a počínání nám k zásluze života věč-
ného připočteno bylo. Amen.

Dneš se také svěť: V Miláně swatě p. Veroniky; w Ar-
lesu sw. p. Césarie; w Trewiru sw. b. Agricie; w Římě 40
muc.; w Mysii sw. Hermila a Stratonila; w Klafsku sw. b.
Mungho; w Cefarii sw. Feontia; w Amasei swatě p. Glafiry;
sw. Bohumjra, sw. Kentigera.

14. Život swatého Felixe. (R. 265.)

Felix narodil se w Nole Kampanii, kde se
usadil jeho otec Hermias, rodem ze Syrie, gení
druhdy we wogště císařském slaužil. Židka kdy
wssicni audowé gedné rodiny gednostegných býwagi
náklonnosti; a tak to bylo i w rodině sw. Felixe.
Geho bratr, po otci nazwán Hermias, ginoch cti-
žádostiwý, wogenštemu stawu se oddal; Felix gsa-
ale tichý a náboženstwí milowný, wstaupil do služby
Kristowý; což aby pohodlněgi konati mohl, rozdal
po smrti rodičůw swých gmění a statky své mezi
chudě, něco málo si podrzew. Z ohledu wýborných
wlastností přigal geg sw. Maximus, biskup No-
lanský, milerád do stawu duchowního a neyprer
geg lektorem w kostele Nolauském ustanowil, a po
některém čase i za kněze wyswětil. W autadě a
důstogenstwí tomto počínal si Felix welmi chwali-

tebně, tak že rossiční pro maudrost a ctnosti na nevyšeg eg ctili a milowali, a obzwláště biskup Maximus w důležitých wěcedy naň gakožto neysilněgšij podporu swau zpolehal.

W tom čase powstalo krutě pronásledowanj cirkwe křesťanstě, k gegjžto wyrácenj cisar Decius naramně přjprawy činil. Cjřarště wogsko i do Moly wtrhlo po hlawách cirkwe se ohledagje, aby ge buď sliby, buď pohrůžkami, buď ukrutnjm a dlawhým mučenjm k zapřenj Krista přinutili. Sw. Maximus newěda, ždaliby mukám se podrobiti a osadu osřelau zůstawiti, čili autěkem sebe osadě zachowati měl, posleř podle slow Kristowých: „Kdyby wás pronásledowali w gednom mjsťe, utečte do druhěho,“ autěkem žiwot obhągil. Cjřaršti wogáci nenalezšje biskupa, chopili se Felixe kněze, genž w nepřitonnosti biskupowě cirkew spravowal. A nemohšje ho k zapřenj Krista přemluwiti, neyprw ho mrškali, pať špiatýma rukama a nohama do žaláře, gehož podlaha třepinami ze skla a z hliněného nádobj posetá byla, uwrhli.

Maximus ukrýwal se zatjm w rozsedlinách bljzkých hor. Byla zima, a on sám gedlaj na tě pausťti bez obydlj a bez potravwy mešťkal. Tělo wěkem sešle trápil hlad, žjžen a mráz, útrobu rozřýwala starost o osřelau osadu, gemu nad žiwot dražšij. Ž byl bljžek šmrťi. „Než kdýž nauze neywyššij, Božška pomoc neybljžšij.“ Kdýž se noc byla přibljžila, wstaupil anděl Páně w ohniwě žáři do žaláře, w němž Felix uwězněn byl a kázal mu, aby biskupowi swěmu, který se šmrťi zápasj, ku pomoci přispěl. Ž hned spadly mu okowy s těla,

dvěře žaláře otevřely se a on následuge anděla, přišel na místo, kde Maximus již bez smyslu a polomrtvo ležel. Felix newěda co sobě v této žalostné době počti, prosil Boha o pomoc; a hle, nenadále spatřil na trní brozen, kteržto vezma vytlačil sřtávu geho v ústa mdlého starce. A Bůh požehnal milosrdný skutek. Stareček biskup přišel zas k sobě, otevřel oči a počal opět mluvit, neboť winnau sřtávu okrál geho slabý gazyl. Srdečná byla geho radost, když užíel miláčka swého, žaláře a muč šprossťného. Lástau otcowstau obgimal ochrance swého, pať otázaw se ho, kde by tak dlouho byl prodlewal, gestto od Boha za ochrance mu byl sliben, prosil konečně, aby do bytu biskupského donešen byl. Felix pogaw starečka, učinil dle žádosti geho, a bedlivě pěči gedně staré ženy geg odewzdam, nawrátíl se tež do domu swého, kdež po negaký čas se gestě ukrýwal. Wida pať, žeby pronásledowánj ulewowalo, a že již poněkud smělegi wygiti lze, gal se gako kdy gindy lid wyułowati a we wjře utwřowati. Než pohané dozvěděwše se, že Felix opět wěregně lid wyučuge, učinili útok na geho byt, chtěje ho giti. Znamenage to, chtěl přchnauti, ale na cestě setkal se s rotaw na uého wyslanaw, od nějto tážán byw, ználi Felixe? odpowědel: že podle twáře ho nezná. Tak rukaw gegich ussed w gakěmš zborěništi se ukrýl. Znamenagice pohané, že se sřlamali, rychle na to místo, kam Felix se byl ubjral, spěchali. Wšak prozřetelnost Božská zachránila služebníka swého způsobem nadobycěgným; neboť wchod do té sřřšse mnohými paruwčinami zastřel se tak, že niřdo ne-

tuffil, žeby tu kdo wězel. „Menj žádně maudrosti ani opatrnosti ani rady proti Hospodinu.“ (Přisl. 21, 30.) Po 6 měsíci musil se pak Felix w gedně wyschlě studni ukrýwati, kdež ho gedna chudá žena strawowala, a teprw když pronásledowánj bylo přestalo, wysšel opět na swětlo, s plešánjm od osady swě přimjtán byw.

Po smrti sw. Maxima chtěli osadnjci Felixe, miláčka swého, biskupem miti, on pak gsa pokorného ducha odpjral té důstognosti, a gakehos Quinta gim co schopněgšjho a hodněgšjho schwalowal a poraučel. Quintus přigal sice tuto důstognost, bez rady Felixowj necinil wšak ničeho, gačo otce we wáznosti a uctiwosti geg mage.

Od té doby žiw byl Felix w pokogi. Co mu gessitě z podjlu otcowstěho wybhýwalo, propadlo cjsari, a ačtoli mohl, nechťel toho po smrti cjsarowě zpět žádati; ba ani pomoci od možněgšjch posktytnuté nepřigjmal, nobrž chudobu Kristowu následuge, pracj rukau swých se žiwil, a z wydělků gessitě chudým udělowal, rjškawage, když geg podporowati chtěli: „Ne wšsečo, což mi slusj, takě mi prospjwá. Chrañ Bůh, abych statků, kterěz gsem pro Krista ztratil, opět wydobýwal, aneb po bohatstwj swětstěm taužil, gehož gsem se odřekl pro poklady nebeské. Ten, genž až posud mne žiwil a o mne se staral, i budaucně mne opatrowati bude, wěrnost-li mu swau zachowám.“ Plný zásluh o wjru a o cirkew u wysokém stáří umřel, gať se podobá roků 265 dne 14. Ledna. Pozůstatky geho w Nole se chowagj, některé částky do Řjma a Beneventu odnesseny jsau.

Rozgymánj.

Sw. Felix gest nám wzorem perwně důwěry w Pána Boha. Gať mile wůli Boží seznal, hned takě gi wykonáwati se gal, nestarage se o konec, genž w ruce Páně gest. W každem rozpaťu se obrátil w modlitbě k Bohu, při tom wssať rukau swých nezakládal, ale takě sám se přičiňował a hle kóli-kráte mu bylo diwně spomoženo. Z nasse důwěra w Boha musj perwná býti, perwně držjc, že u Boha nic není nemožno. Aby wssať zpolěhánj nasse nebylo opowážliwě, máme i my použiti wssedř prawých prostředků, které nám se k dosazenj cíle nasseho podáwagj; Bohu wěrně slaužiti a swatau geho wůli ; lásky k němu wykonáwati, pať zagistě nic nám scházeti nebude; a třebali, on nám i diwným způsobem zpomůžc.

„Toho, genž naděgi skládá w Hospodina, milosrdenstwj obkličj.“ (Žalm 31, 10.)

„Zdali kdo, dowěřiw se Pánu opusttěn byl, a zdali kdo wzýwal geg, a on pohrdl gjm.“ (Sir. 2, 12.)

„Dowěr se Bohu, a on se tě ugme.“ (Sir. 2, 6.)

Modlitba.

Bože! sřlo wssedř dauřagjicř w Tebe, račj prosjme milostiw býti modlitbám nassim, a poněwadž bez Tebe lidřká slabost nic nemůžc: přispěg nám ku pomoci milostj swau, abychom, zachowáwagjce zákon Twůg, Tobě gako sw. Felix se zaljbili; sřze Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také světi: W Poitiersu sw. b. Hilaria; w Milaně sw. Dacie; w Palestíně sw. proroka Malachiáše; w Africe sw. b. Eufrosia; w Syrii sw. Juliána Sobest; w Nové Césarei sw. Makryny; w Egypte 40 sw. pausterníků, a Isaiáše, Sabase, Pawla, Mlogzisse a Phaeše; w Seleucii sw. arcib. Barsemina; w Beitou sw. p. Remobie; sw. Englmána paust., sw. Makária báby; sw. Basília.

13. Život swatého Makária,

Egyptského, přigním staršího. (R. 390.)

Paust Scetenšká, genž se asi 20 hodin od Alexandrie daleko rozprostrá, býwala odedávna obydlím pausterníků. Mezi těmito wynjka sw. Makáarius, přigním starší.

Makáarius narodil se okolo l. p. 300 w hořejším Egyptě, odkudž se také Egyptským nazývá. Z mládí býwal pastýřem. Brzo se mu wšak swět znechutil a on chtě Bohu auplně se zasvětiti, wywolil si gakausi chatrč blíž gedné wesnice za obydlí, w níž modlitbau, rozgimáním a posty w křesťanšké dokonalosti se cwičil, a pletením kossů tělesně obživy wyhledáwal. Tu požíwal u sausedů tak welké wáznosti, že rádi k němu w záležitostech swých na radu chodiwali. Poněwadž ale bez protivenstwí a pokussení není wítězstwí, muselati i pokora, tichost a důwěra sw. Makária zkaussena býti. Gakási ženská přišedšši k pádu, wydáwala Makária za swůdnjka swého. Lid mage se za zklamana wychrtil wšedem hněw swůg na Makária, a pokrytců mu spilage, pral ho a semotam po ulicích smeykal. Makáarius dost mage na blahém swědomí newinnosti swě, trpělivě snesl wšeliké potupení, a zdwogiw práci swau i o nestydatau žalobníci pěti měl. „Nuže Makarie,“

sám k sobě říkával, „když již dostal ženu, tehdy i pilnost svou zdvojnásobiti musím, abyš gi vyživil.“ (Řím. 12, 19, 20.) Než Bůh dopaustij, ale neopauští. Zlobnice těžký porob za spravedlivý trest z krivého svědectví považujíc, priznala se, že Makarius newinen gest. W tom okamženi proměnila se nenávist proti němu w neywětsj uctiwość, a lid nemohl se dost wynadiviti mladého paustewníka ti- chosti, mjrnosti a pokoře; on wšak negsa milownjch dychů, odesel na paustj Scete řečenau a tam 60 let žiw byl.

Wšak darmo ufrýwal Makárius ctnosti své w ništa pušťa, gegich lešť daleko žárl, a lidé wi-
dauce ctnostně obcowánj paustewníka a slyšjce o
geho swatém životu, walem k němu se hrunli o
spasitedlná naučení žádajce. Je Makárius wy-
borným byl mistrém w dokonalosti křesťanské, toho
dokazují pravidla, která učedníkům svým dával.
Tato záležela wesměš w krátkých připowědch, které
gsauce welmi přiměřeně a gakoby z útroby žákůw
wynatě tím spasitedlněgi aucinkowaly. Na gaky
způsob učedníky své k dokonalosti křesťanské wedl,
geden aneb druhý příklad nám wyswětlj. Mezi
dawem lidu k němu o radu w potřebách dušewních
přicházegjícího, byl také gedem mladý člověk, pau-
stewníkem býti žádage. Makárius poslal geg na
hřbitow, aby mrtvým zpurně domlaumal. Po druhé
opět ho poslal, aby ge chwálil. Když se nawrátil,
tázal se, co na to řjkali mrtwí? On prawil: „Ani
na hanu ani na chwálu nic neodpowěděli.“ „Gdi
tehdy,“ wece Makárius, „a uč se od nich powrhati
hanau i chwálu lidškau.“ Giněmu zas paustew-

nířowí stěžujícimu si, že na paussiti welkým hladem trápen býwá, gessito w kláštěře snadno i celý týden bez gíbla wydržel, odpowěděl, řka: „To odtud pochází, milý synu, že na paussiti žádného není, kdo by byl svědkem twých postů, a tebe swau pochwalau sytil; w kláštěře byla marná chwála twým pokremem.“ „Kdyžbyste se postili, nebýwentyž gako pokrytci zasmušili, neboť posmuřugi wáři swých, aby wědomě bylo lidem, že se posti. Amen prawjmiť wám, wzaliť gsau odplatu swau.“ (Mat. 6, 16.) Přigmešli prawil zas třetjmu z ruky Boží chudobu, tak wděčně gako bohatstwj; hlad a bjdu gako hognost a radoť, dogista porazjś nepřitele swě blaženosti a přemůžěš wšsecky swě nárůžiwosti. „Blažoslaweny ten člověk, kterýž skládá w Hospodinu swau naděgi, a neohledá se na marnosti a bláznowstwj swodně.“ (Žalm 39, 5.)

Tak a podobně mluwjwal Makarius, a co giným radil, sám také řonal. Dbyčegně gídal gen gednau za týden, a to gen tolik, čeho k zachowání žiwota newyhnutečně zapotřebi bylo. Tak se pisse, že Evagrius, gedn z žákůw, horanci žijni gsa trápen, prošil, aby mu powoleno bylo práhnancj gazytř swlažiti. On pak odpowěděl mu: „Bud rád, že w stjnu gš, mnohým ani tohoto ořání není přáno. Po 20 let negedl a nepil gsem ničeho wíce, ani děle gsem neřpal, než čeho k zachowání žiwota se potřebuge.“ Gakožto základ dokonalosti křesťanstě řchwalowal na neywěš mlčeliwost, modlitbu, opatřnost, pořu a mrtwenj těla, obzwláště k částemu modlenj napomjňawal. „Když se modljte,“ řkáwal, „nenj potřeba mnoho řlow mluwiti, dostiť gest,

Když upřímným srdcem často opakujete: Hospodine, buď mi milostiv podle vůle své.“ Znalť gest on předobře moc a aučineť těchto krátkých modlitbiček, gimiť swau oddanost do vůle Boží a naděgi w Božskau milost ošwědčujeme.

Sw. Makárius nebogowal toliko proti tělu a žádostem geho, proti světu a marnosti světské, ale také proti nepřátelům wjry Kristowy, gegižo swatosti a prawdu zárazy a diwy dokazowal. Gednau f. p. gakýsi kacíř z žboru Hieracitů roztrusowal na paussiti mezi pausterníky bludně učenj swě, a mylnými důkazy liče, že wzkrjssenj těl ne bude, mnohě f swě straně přiwedl. Usslyssaw to Makárius, wzkrjśil dle swědectwji Sokrateja, Palladia a Rufina gednoho mrtwěho, a tak negenom žáky swě we wíře upewnil, ale i bludem nakwasšeně opěť cirkwi nawrátíl. Zárazk tento wážnost Makáriowu o mnoho rozmnožil, a od té doby zpolehali se wssični bratři na geho rozum we wěcech wjry se týkajících, odkud gim snadno bylo zcestněho učenj Aria, od Lucia, patriarchy Alexandrinskěho, roznášenému ugiti. Wida austočný muž tento, že pausternjci bludům wzdorugi, a že, dokawad pod zpráwau Makária státi budau, f zcestnému učenj Ariowu namluwiti se nedagi; poslal roku 376 wogsto, aby ge rozplassilo a zabnalo. Wnozi při té příležitosti usmrceni, Makáriowě wssať oba, pak Isidor a Pombo gati a na malý a bahutý ostrow w Egyptě wyhosiť gsau. Wssať toto wyhnanstwji slaužilo f rozmnoženj wjry křestanské; neboť pohansstj obywatelě ostrowu od nich poučení, Kristu zjśání a pokřtěni gsau. Lucius wida, že nic neprospjwá

a že lid těchto newinných a swatých mužův lituge, powolil Makářiowi a druhům geho do něktejších bytů se nawrátiti.

Od té doby byl Makárius žiw w pokoji nepřestávaje káti se. Předzvědaje blízkau smrt swau, nawštíwoł gessťe gedentráte mnichy na hoře Nitrianskě bydlci, a tak dogimawau řeč k nim niluwil, že wšickni k nohauw geho se wrhše, hogně slzy wylěwali. To wida on, řekl: „Nuže synáčkové plačme, wylěweyme potoky slz, dříve než se odsud odebereme, bychom nepřišli w ona místa, kde by nasse slzy plamen tělo nasse žjragij gen rozmnožowaly.“ Ne dlanho na to opustil Makárius tento swět, l. p. 390 w 90. roce věku swěho po šedesátiletém prebýwánj na paussti.

Rozgjmánj.

Sw. Makárius nad mjru schwalowal kratickě tak žwaně střelně modlitbičky; neboť gsau negenom snadně, ale skutečně také welmi prospěšně. Gimi očistugj se nasse myšlěnty, gimi poswęcuge se každá práce rukau nassich, gimi konečně spoguge se w každém téměř okamženj dusse s Bohem, a člověk neustále před twář Boží se stawj. Tyto modlitbičky zagistě nebýwagj nikdy na překážku pracem nassim, alebrž mocně ge podporugj. Pautniť, pišse swatý Frantisek Salešský, který trochu wijna k občerstwenj swému požíwá, předce cesty swě nezanedbáwá, bytby se i proto dwjřku zastawil, nýbrž nabýwá síly, aby tim rychlegi kráceti mohl.

„Bez přestánj se modlete.“ (1. Thess. 5, 17.)

„Na wšech cestách swých myšli na Bo-

ba, a oni zpravovatí bude stěžky tvé." (Přisl. 3, 6.)

„Vždy se modlete a neoblemujte." (Luk. 18, 1.)

„Po vsedky dny na Pána Boha nasseho pamatug." (Job. 4, 6.)

Modlitba.

Bože! otče neymilostiwějši, Tyš dárce wsseho dobrého, a bez Tebe my dítky Twé nic nemůžeme. Raciž, prosíme, gako u sw. Matária roznjiti w náš plamen swé milosti, bychom gedině na Tebe myslili, na Tebe wesskeré řeči swé a skutky swé obra- celi, a takto stali se Tobě podobnými, gakož Ty otče náš dokonalý gsi. Amen.

Dneš se také swěti: Sw. Pawla paust.; w Palestíně pro- roka Habakuka a Micheáše; w Alexandrii kneze Isidora, též Isidora paustew.; w Francii sw. b. Beneta; w Sardinii sw. m. Efisia; w Irsku swaté Ithy; w Kuangui sw. m. Selundiny; w Nole sw. b. Maximina; w Carohradě sw. Jana Calibřty; w Glanfeulu sw. op. Mara; swatých panen Maury a Britty.

16. Žiwot swatého Honorácia,

biskupa Arelatenstého. (R. 430.)

Dle wšij podobnosti gest Gallie Honoratorau wlasti, kam se byli gecho rodičowé z Řima přestě- howali. Honoratůw otec gša hrdý na starožitnost kmene a na sláwu swé rodiny, dal syna swého wšsemu učiti, čimby si we swětě cti a slawného gměna dobytí mohl, a Honorát od narození nadán gsa wybornými schopnostmi, we wsselikém učenj a wědách až ku podiwu prospíwal, a snaženj otce uskutečňowati se zdál. Ale u Pána Boha wsse

gínat bylo usauzeno. Honorát poznal již w autlém věku wjru křesťanskau, a hned od toho času, ačkoli křtem swatým gestě posvěcen nebyl, žiwobyti swě zákonem Páně řídil a zprawoval. Gakási wážnost myslí, počestnost mrawů, dobročinnost k bližnjmu a horauci láska k Pánu Bohu již tehdaž zdo byly geho dussi; a bylo se nadjeti, že Pán Bůh w pacholeti tomto welice oslawen bude. Wida otec takowé obcowání syna swěho, na němž sláwu rodu swěho zakládal, zarmautil se, a wsseligat na gíná myšlenj geg přivěsti se wynasnažowal. Ale Honorát nedbage řeči otcowských a prosb matčiných aniž si wssjmage weselosti a rozkoši sobě k wůli připrawených, gedině bažil Pánu Bohu slaužiti a gemu se ljbiti. Z opowrhna wssj rozkoši těla, libowal si w oděwu sprostém, w postech, w modlitbách, a w tichém a saukromném žiwobyti. „Než ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kterež gsau Ducha Božjho, neboť gsau genu bláznowstwj, aniž gich může poznati, proto že ony duchowně magi rozsuzowány býti.“ (I. Kor. 2, 14. 15.) Z té přičiny musil také Honorát mnohá protiwensstwj od přátel swých ano i od samých rodičů snášeti, genž swau marnau naděgi zmařenau býti widěli. Ale Hospodin sjil mladěho bogownjka, a w krátkém čase wzbudil mu pomoc a podporu we vlastním bratru Wenancowi, kterýžto wida pokoru, usslechtilost a nábožnost Honorátowu, těž swěta a rozkoši geho se odřešl a nerozdjlným towarýsscem geho se stal. „A tu zápasili bratři wespolek,“ píše sw. Hilarius, žať Honorátow, kdo z nich gest horliwěgšj w nábožnosti a střjdměgšj w pokrmch; kdo přjwětivěgšj w řeči a sprostšj

vo oděvu; kdo méně z nich mluví a více se modlí, méně spáním více pak rozgýmáním se zanášjí; kdo méně protivensstvím více ale milosrdenstvím se rozpaluje; kdo ochotněgi, čeho sobě byl ugmul, nuzněmu uděluge; kdo lastavěgi přichozího přigímá, Krista vo něm ctí; kdo ničeně o světě a častěji o Kristu rozmławá, a kdo při takových ctnostech zdá sobě býti se menšjim a nevyjce se kage.“

Widauce pak rodičové swatě a neauhonně obcowánj synů swých, změnili konečně hněw swůg vo lásku, srdečně se z toho radugice, že synů vo zákoně Božjim krácjich čest a chwála po celé téměř Gallii se hlásá. Ačkoli bohabognj tito bratři bedlivě ukrýwali ctnosti své, nicméně čím více gich tagili, tím hluchněgi se o nich rozprávělo, tak že konečně, chtějce marně chwály ugiti, vo cizjch kráginách vo saukromnosti život swůg Pánu Bohu zasvětití uložili. Wšak ale uskutečnění aumyslu toho stálo ge tuhý bog, neboť negen rodičové a přátelé nobrž celé téměř okolí se snažilo, prosbami a plácem vo tom předservjetj ge zvyklati. Ale swatj bratři stáli peroně na aumyslu swém, a rozdarowše gmění a statky své mezi chudě a nuzně, s gednjm zkuseným starcem, sw. Kaprásiem, gehož si za vůdce byli zvolili, na cestu se vydali. Nežli wšak cíle pauti své, Neče totiž země, byli došli, umřel Wenans vo Methoně na břehu Medsalie, a Honorát sám churawý do wlasti se nawrátíl, po něgaký čas vo horách Fereyškých co pousterwnj se ukrýwage. Ale i zde našli geg ti, kteří Boha a swatě obcowánj služebnjka geho milowali, načež on utíkage marně chwály na pustý ostrow Lerins řečený, a až posud

za obydlí hadům flaužici se dostal. Důvěruge se, „že kdo w skreyssi Meywyššijho přebýwá, po lwu a bazilisku choditi bude, a zasslape lwjce i drafa,“ (Žalm 90.) počal sw. Honorát hady pleniti a fraginu pilně wzdělawati. Poněwadž pať i sem mnozi bohomyslní mužowé ho následowali, chtějce pod geho řízením a zprawau k dofonalosti kráćeti: tuť on, wida, že darmo řízenj Božímu wzdoruge, na se přigal, ač bezdečně, auřad kněžský, a založiw okolo roku 400 na ostrowě klášter napotom welmi powěstný, každého, kdo bájni Boží wyučiti se chtěl, přijímal. Bratry tyto duchownj zprawowal Honorát welmi milostiwě a maudře, každého stegně miluge pomáhal radau a skutkem, kde a gať mohl, nikoho zúmynně nezarmautil, nikoho bez útěchy a bez poučení nepropustil; a kde nestačowala lidská pomoc a síla, bral autočistě swé k Bohu. Že se nikdy w naděgi swé nezklamal, toho dokazuje následugici příběh. Wednoho času — pisse swatý Hilarius, geden z učedlníkůw geho, — darowal Honorát poslednj penjze, které byly w zásobě, gatemus chudácowi, řka při tom k útěsse učedlníků swých: „Gsem gíst, že někdo giž na cestě gest, genž nás opět penězi zásobj.“ A ay, gať prawil, stalo se. Gessťe téhož dne přišli mnozi bohabogni lidé na ostrow a stědře ho nadělili, žádagjce, aby we gměnu gegich dle uznání swěho nužných podělowal. Za to tať učedlnjci geho milowali geg upřímně, brali srdečně aučastenstwí w geho radosti a žalosti, pomáhali mu w práćech, následowali wěrně geho příkladu a pilně geho zbožnau wůli, gaťo wůli otce swěho wykonáwali.

Roku 426 umřel Probus, biskup Arelatský, a Honorát bezděky na jeho stolicí dosazen byl. Ale i v té důstojnosti dokazoval, že gest pravým náměstkem apoštolským, štědrým otcem chudých a věrným pastýřem stádečka svého, o němž ani v nemoci své pečovati neustal. Bylo to na tři krále l. P. 430, když tělesně bolestí lástau k bližnjmu přemáhage naposledy slovo Boží orůčkám svým blásl. Tělo geho sice překonáno bylo bolestmi, duch ale zůstal silný a čerstvý. „Pozorugte mogi milj,“ pravil tu konečně k přistojcím, „pozorugte pomjgegjenost těla, v němž přebýwáme! Smrt gest osudem gednoho každého, před nž nás ani důstojnost, ani bohatstwj neobháji. Wzdáwemye tedy díky Spasiteli svému, že svým z mrtvých wstánjm také nasse wzkrjssenj pogistil a smrt nám ulehčil. Múže tedy žigme tak, abychom se nepotřebowali smrti báti, nobřz bychom gi za přechod k ginému a to lepšjmu životu považowali. Medeyte se, mogi milj, lástau světskau oseblati, neshromáždugte pozemských pokladů, aniž srdce své bleškem gegich oslepiti dopouštěgte. Bloudj, kdo ku své zkáze užívá věci, které mu k poswěcenj a k spasenj dány byly.“ Tak mluwě Honorát usnul v Pánu a dusse geho odebrala se do života věčného l. P. 430.

Rozgjmánj.

Wšickni my musjme umřiti. D, gať nešťastný gest člověk ten, kterýž takráte teprw duchownj své záležitosti porádá, když giž ze světa ubj-rati se má. Smrt nás zachwacuge často mimo ná-dánj. Bůh, genž dnes odpustěnj hřichů nám podává,

život na zeglřek nám neslibil. A protož, kdo blaženě umřiti chce, nechť již dnes umřiti se učí. Když poslední hodinka nastane, a síla, smysly a vše ostatní nás opouští, tuť se obyčejně nestává, co jsme byli až na tuto dobu odkládali. Běru spravedlivý to trest Boží, že kdo nechtěl se káti, když mohl, když chce, učiniti toho nemůže.

„Po všedň dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přigde proměna pro mne.“ (Job 14, 14.)

„Buďte hotovi, neboť v kterau hodinu nenačete se Syn člověka přigde.“ (Luk. 12, 40.)

„Nenalezl (Zau) místa ku pokání, ač ho koli s plácem hledal.“ (1 Žid. 12, 17.)

„Gá gdu a hledati budete mne, a v hřichu všem zemřete.“ (Jan 8, 21.)

Modlitba.

Pane Ježíši Kriste, kterýž jsi smrti svou nad smrti našší svítěžil, prosíme: račiž jako při sv. Honoráciowi v srdce naše vsíti bázeň věčné smrti, bychom záhy skrausseným srdcem k Tobě se obrátivše, za hřichy své dokonale se káli, a tak hodni učiněni byli s Tebou v slávě nebeské se radovati na věky věkův. Amen.

Dnes je také světj: V Arlu sv. b. Honoráta; v Francii sv. opata Uršy; v Římě sv. pap. Marcella; v Egyptě sv. b. Melasy; ve Blassich sv. b. Titiana; v Římě sv. Priscilly; v Marocku pěti muc. Františkánů; v Fagně sv. opata Furseuse; v Dansku sv. panstev. Vindřicha, Bernarda, ~~Petr~~ a Otta, sv. Amara a Maria mřc. s tovaryšji.

17. Život svatého Antonína,

paustevníka. (R. 356.)

Antonín narodil se r. 251 ve vsi Romanšce, blíž města Herakley, v horagšim Egyptě. On sice pocházel ze stavu urozeného a bohatého, ale gať se zdá ž u mysla nenawššterwowal škol weřegných, aby usflechtile mrawy geho se neporussily. Za to tjm horliwěgi dbal na cirkewnj wyučowánj, tať že dy-
 chtiwořt geho ani nasycená býti nemohla. Křestanské cwićenj naučilo geg piřmům swatým, a swatá piřma pronikla geho útrobu, roznjřila w něm tauhu swětu umřiti, s Kristem se spogiti, a gemu toliko žiti; coť tať konečně wykonal. Žtratiw totiž co
 ginocł ař 18 neb 20řiletý rodiče řmrtj, řtal se dědicem a pánem znamenitých řtatků, na gichž pře-
 gmutj giněho řawazku nebylo, leč pěče o wycho-
 wánj nedospěle řestry. Ž nashytla se mu otářka, gaťeby řiwobyťj pro sebe a řestru řwau wywoliti měl? Řednoho řasu gda do řkostela přemřital na myřli, že řw. Aposřtolowě pro Řrista řwře byli opu-
 řtili; a že tať prawj řřestianě gměnj a řtatky řwě ř nobám Aposřtolůw řladli řu podpore řhudých a nuřných, řa to překřásnau řwazřře odměnu. řau myřřlěnkau se obřrage řwřtaupil do řkostela, řde se prawě řlowa piřma swatěho řtla: „Řhceřli dořo-
 nalým býti, gdi, prořey co mář a rozřey řhudým, buřeř mřti pořlad w nebi: a pořđ, nářředug mne.“ (Mat, 19, 21.) Antonín mage řa to, že by ony myřřlěnký, giniť se na řeřtě do řkostela obřral, wnuř-
 nutjm řDucha swatěho, a řlowa swatěho Řwange-

lium, gež w chrámu zaslechl, žeby hlasem Božím byly; rozdal weškerý statek swůg mezi chudé, něco málo na vychování sestry podržew. Po něgakém čase, slyše opět čisti slova Kristowa: „Nepočítejtež o zegtrešší den“ (Mat. 6, 34): utwrdil se Antonín tak w úmyslu swém, že i zbytek bohatství swého rozdal, sestru pak k vychování nábožným pannám odevzdaw sám ale opodál domowa rozgjmáním ta-
gemství Božích a prací rukau swých se zaměstná-
wal. Starický geden a welebný pausterník w sa-
sedstwu sdělugjci mu swau zkušenosť, stal se vůdcem
geho. Neboť ačkoli Antonín sám nadán byl milostí
Boží a cíle swého nikdy s očj nespauštl; nicméně
rád dle cizí zkušenosťi gednal, gednať aby nepo-
blaudil, gednať aby rychlegi cíle swého dosáhl. Z
tě přičiny i gině pausterníky rád nawštěrowal,
od nich dokonalošti se uče. Zwláště pak se snažil
ctností, kterými každý o sobě se stkwěl, na sobě w
geden auplný celek saustřediti. Protož wěrně násle-
dowal we weselé mysli toho, onoho pak we wytrwa-
losti w modlitbách; gednoho w neobyčegně tichosti
a dobrotě srdce, druhého pak w bdění a rozgjmání;
giného zas w stálosti w postech a přikrošti žiwota, aneb
w lastarowosti a wšjdnosti; wšech pak w nábožnosti
k Pánu Jezíši a upřímnosti bratrské; a z těch přj-
činy wším právem Bohumilem nazwánu býti za-
slaužil.

Wšak ale nepřitel lidský záwistiwým okem patře
na wzrůstajci Antonína dokonalošť, wšemmožně sna-
žil se z cesty geg svěšti a u wěčnau zřázu uwr-
hnauti. Neypřw mu urwádel na mysl: že snad
žiwot, který nyní weče, Bohu milý není, a ná-

sledowně k spasení navede; pak ale mu představoval slávu bohatých a mocných ve světě a gegich rozkoše, a posléz dnem i nocí nečistými a mrzkými myšlenkami a obrazy geg trápil. Než Antonijn zdvogil mrtvení své. On pracoval pilně, obvyčgně gídal gednau za den a to gen chléb po západu slunce; často ale 2 i 4 dni lačněl; ljhage na holé zemi, nezřídka celé noci strávil na modlitbach a w nábožném rozgimánj; a mage wesskeru mysl zakotwenau w Bohu, přítomnosti Jeho co stjtem chránil se před autokem nepřátelským. Neboť Bůh náš gest oko wždy nad nassj blaženosti bdjci, kterj gako wůdce welkého wogsta tam posilu posýlá, kde gj neywjce zapotřebj. „Dci zagistě Hospodinowi spatrugj wšsedu zemi, aby dokazowal síly své při těch, kterjz gsau k němu srdce upřimného.“ (II. Paralip. 16, 9.)

Už potud pokuassel se nepřítel lidský o sw. Antonina toliko lsti a auřoky chtěge ho přemoci a od Boha odlaučiti; pak i násiljím na něj dotíral, a zgewnau mocj zabubiti geg usilowal. Antonijn uťryl se totiž z náklonnosti k samotě, a aby tak pokušení dábelstka tjm snáze přemohl, do gedné hrobky, kde od gednoho z přátel dosti nužně strawován byl. Obnowenau wzteklosti pronásledowali tu zlj duchowě pausternjka, a nemohauce dábelstými úklady geg přemoci, bili ho ranami smrtebnými tak, že ráno přissedšj přítel za mrtvého geg držel. Než Antonijn z pamatowaw se a důwěrně k Bohu se obrátiv a očekáwage pomoci s hůry smál se marnému námáhanj duchůw pekelných, a oterwa oči své, užřel hrobku předirwnau swětlostj ozářenu. Duchowě za-

gisti byli zmizeli, neboť byl Pán přítomen. „Kdes byl, Pane Ježíši,“ wece Antonijn w srdečně modlitbě své k Božskému Vykupiteli, „kdes byl w tu dobu? Kdes byl, a proč gfi mi dříve ku pomoci nepřispěl?“ Gannž Hospodin odpowěděl: „Zde gsem byl Antonijne, ale čekal gsem na wítězství tvé, a poněwadž gfi swítěžil, rozhláším gméno tvé po wšem swětě.“ Tato slowa dodala Antonijnowi nové síly, potěšila geho srdce a zotawila duši geho tak, že se wrouci díky hrnuly z úst geho k Bohu, gehož milosti posilněn nepřitele přemohl.

Léta Páně 285 odesšel Antonijn w 34. roce věku svého blauběgi na paussí. Z přeplawiro se přes Nil w zříceninách gednoho starého zámku, wchod zahradiw, se usadil. Dwadcet let žil zde wzdálen ode wšij lidské společnosti. Twardý chléb, kterýž mu každým púlletím gedn bohobogný pausterník přes zed házíwal, byl geho gedinaw potravau. Ale léta 305 dozvědětose je mnozi ctitelowé o nyněgšim geho bytu, walem se k němu hrnuli, rady w záležitostech swých, pomoci w potřebách a ponaučení w newědomosti u něho hledagice. Na neustálé gegich prosby opustil konečně Antonijn milau swau skryš, wegda mezi ně. Ale gať podiwili se wšickni užřewosse geg na wzdor wšemu mrtweni a pokročilemu věku (tenkrátě giž byl 54 let stár) dokonale zdrawého a silného. Na geho twári gewila se weselá mysl a pokoj dusse. Geho obcowání s lidmi bylo nenucené a obratně, welebná důstognost geho budila podíweni, milostná přiwětíwost důwěru a lásku, gaťžby se toho někdo byl nenadál.

Wida Antonijn, že zástupowé lidí na poustí

se malj, a že mnozi z nich srdečně si přegj podob= nau cestau, gačož on sám křesťanskě dokonalosti kráčetj; rozdělal tu blíž Zhebaidy klášter Jainum řečený, w kterémž žáky své vyučowal, postmi, mrtwenjm těla, modlitbami a chwalozpěwý Bohu dnem i noci slaužiti.

„Přednjm zákonem našjm,“ říkával gim, „gest, abyste neochabowali w započatě své horli= wosti. Naše žiwobyti podobá se kupectwji, kde prod= wač wjce nedává než byl obdržel od kupugicjho. Ale žiwot věčný kaupiti si můžeme za malau cenu. Neboť psáno gest: „Wšech dnů let našich gest sedmdesáte aneb na neyrweyš osmdesáte, a co přes ně nic než práce a bjda.“ (Žalm 89, 10.) A stráwjmeli osmdesáte i sto let w službě Boží, ne= budeme tolik také jen let w sláwě nebeské pano= wati, nobrž za hrstku oněch let, sláwa naše trwati bude na věky. A protož synáčkové nebudte mrzutj na službu Boží, aniž nebažte po marně sláwě: neboť negsau rowná utrpenj nyněgšj oně budaucj sláwě, kteráž se zgewiti má w nás. (Řim. 8, 18.) Nikdo nemysli, že opausštěge swět, mnoho opausštjš. Neboť westkerá země u porownánj s neobsáhlym nebem gest malá. Když medle odříkagjce se westke= rého swěta k žyťánj nebeského králowstwji nic ob= zwláštijnjho nekonáme, rozwaž tedy každý: že opu= stiw pjd země, několiť stěn a hrst peněz, mnohos neopustil, ani mrzeti se nesmjš, gačobys za to jen malau odměnu wzal. A konečně pozorugme, že bytbychom i své statky podržeti chtěli, zákonem smrti od nich násilně odlaučení budeme A protož křesťan nemá mjtj přislísné péče o věci,

gichž s sebou nemezme, leč o to se více staré y, co nás vede do nebes: o maudrosti, totiž, o čistotě, spravedlnosti, ctnosti, a bedlivosti; o nic neměj péče leč o chudě, o pevnou víru v Krista, o ducha hněm potlačujícího, a buď hostinným.“

Takto když domluvil, ať tu rozhářala se v gedněch náklonnost ku ctnosti, u giných kleslá naděje se vzbudila; a duse těch zmizelo přeměceně smýšlení, an zaš onino osídel nepřátelských báti se přestali. A tak klášter tento byl co stánek, v němž gsau křowé prospěvující, čtaucích a modlících se mužův, kteří dychtivě po spasení tauží wespoleť se milují, k chudým gsau milosrdní, k bdění ochotní a v postech wytrvalí. Mezi nimi nebylo k nalezení winníka, nebylo slyšeti utrhaní neb raubání, aniž widěti nenávisť. O, kdož pozoruje to, nezvolalby: „Ale jak dobře jest to, a jak utěšeně, když přebývají bratři v gednotě.“ (Žalm 132, 1.)

Toho času okolo roku 311 počal císař Maximian divně proti křesťanům zvláště v Egyptě zuřiti. Svatý Antonín odebral se bez prodlení s několika učedníky svými do hlavního města Alexandrie, gednať aby utiřkovaného stádečka Božího potěšil a v stálosti upevnil, gednať, aby také sobě, možnoli, koruny mučednické zasloužil. Však ačkoli on zagatě bedlivě nawštěrowal, odsauzeně k smrti doprovázel a oděvem svým mnišským od ostatních obywatelůw welmi se lišil; předce křowau pro Krista wycediti popřjno mu nebylo. Protož když pronásledování ocháblo, opět se na pausť odebral.

Po krátkém čase opustiv Antonijn bez pochyby z wnuknutí Božího tuto kráginu, nového sídla si hledat šel. Potkam pak se s několika Saraceny, kteří za obchodem do Egypta byli putovali, přivtělil se k nim a prováděl je na cestě gegich. Třetího dne putování svého přišli k jednomu kame-nitému vrchu v Thebaide, u jehož paty pramínek čerstvé vody se přehřtil, v blízkém písku se tratil. Na jeho březích rozprostíral se newelický palác palmami porostlý. Misto toto jako Bohem ukázané vymolil si Antonijn za obydli. Saracené zaopatřovali ho chlebem. Vrch ten, nyní horau sw. Antonjna nazwaný, tenkráte gmenowal se Kolcim. Ač uředlníci mistra svého po dlouhém hledání chlebem zaopatřovali, nicméně nechtě jim těžké býti, vyžádal si toliko motyku, sekeru a trochu obilí. Těmito věcmi opatřen půdu wedle pramene ležící vydělával, a z počátku netoliko sám sebe živil, ale chudých také podělowl. Uředlníci jeho radugice se z toho, že opět mistra svého našli, usadili se blízko něho a jeho zprávy se podrobili. Nowá tato osada mnichůw tak se v krátkém čase rozmnožila, že dle svědectwí některých spisowatelů až do 5000 mnichůw tam přebýwalo. Antonijn žil zde v neywětšší tichosti a příkrosti. Z wstáwal o půlnoci, a křeče sepiatýma rukama kolikráte třeba až do třetí hodiny s poledne bez přestání se modlilwal. Meziděka, když vycházegjící slunce z rozgimání geg wytrhlo, naríkáwal si: „Aly což gest mi slunce do tebe, a co tobě do mne? Proč mi zabráňuješ světlem swým prawau užiti světlost?“ Gakým způsobem bychom se měli modliti,

poukazuje on iťa: „Dokudž modljice se, znamenáme že se modljme, není dokonalá modlitba naše.“

Ačkoliw sw. Antonjna swatě obcowánj i do neyrozďáleněgšich fragů se rozneslo a geho sláva wssudy se hlásala; nicméně on sám gedíný o sobě nic dobrého newěděl. Ž sám císař Konstantinus a synowě geho Konstans a Konstantius poslali mu listy a prosili jnažně, aby za ně se modlil a listy swými gich potěšil. Přigaw listy se slusnau uctiwostj swolal bratry takto k nim mluvě: „Kňžata zemšťa psali nám, proč ale křesťané tomu se magj co diwiti? Gest owšem mezi námi rozďil w důstogensťw, ale stegným způsobem se wssični rodjme a umjráme. Alebrž tomu gest se co diwiti, že Bůh s námi sřze Syna swěho gest mluwiti ráčil.“ . . . Když bratřj neustále ho prosili, aby na obdržené listy odpowěděl, odepsal konečně, chwále císaře a syny geho za to, že křesťany gsau, ale spolu napomjnage, aby se králowšťau swau důstognostj newypjnali, nobřj pamětliwi byli, že lidé gsau mdlj, genž od Krista zároveň s sprostými sauženi budau. Posléž prosil gich, aby byli milostiwými k poddaným a sprawedliwými, aby neopominuli starati se o chudě, aby nezapomjnali, že Kristus Jezš wěčným gest králem.

Toho času potlačowali gsou Ariáně katoliččejrwe téměř na wssech stranách, a tercem gegich nenáwistj byl zwláště sw. Athanasius, biskup Alexandrinšj. Swatý Antonjn, wssedý strasti a wššibjdu, která od těch kacířů na cirkew urwalena bude, z wnuknutí Božjho předwjdage welice se zarmautil a častěgi Boha prosjwal, aby geg, nežli se to stane,

raděgi ze swěta powołal. Ale prozřetelnost Božská určila geg k tomu, aby byl obranau a štítem pravě wjry proti bludu Ariowu a aby utiškowa-
ného stádecka Kristowého se ugímal. Z té přičiny
negen orodowal za Athanasia biskupa, mnohých
nátistů geg zbawiw, nobrž i opět do Alexandrie
na prosbu mnohých biskupů putowal, neboť se tam
bludari geho dowoláwali, říkajice: že čemu oni,
také Antonijn učí. Když se powěst o geho příchodu
rozněsla, stal se nesmírný sběh křesťanů, židů i po-
hanů, chtějich wěhlasného tohoto muže widěti a sly-
šeti. Z gal se Antonijn u gegich přítomnosti prawdu
wjry katoličské hágit, wyrwacege bludy Ariowy s
takowým prospěchem, že se mnoho zatvrzelých a
blaudjich ku prawdě obrátilo, a gal se prawj za ge-
den den wíce nežnabohů w Krista uwěřilo, nežli
druhdy po celý roč.

Když po několič dnj Antonijn w Alexandrii
pobyl, zastěsklo se mu tak, že po samotě swé opět
tauziti počal. Nadarmo wynasnažowali se někteří
důstojní muži geg gestě zpět zadržeti, on říkawal
jim: „Mnich gest jako ryba, tato umírá, opustili
wodu, a tento, vzdálili se od swé samoty.“ Ně-
kteří pohanskí mudrcowé slyšjice o životě a zázra-
cích sw. Antonjina rozprávěti, nawštíwili geg roku-
gice s ním o rozličných věcech; Antonijn dokazo-
wal jim důkazy tak newyratnými prawdu wjry
křesťanské, a marnost a směšnost modloslužebnosti,
že se za přemožené uznawše odpowjdati nemohli.
Ginj ale chtěje si z něho smich udělati, wytykali
mu neumělost a nezvěšlost w hlubokých vědách. On
ale gsa wtípu bystřého, tázal se gich we swé spro-

stotě: Coby dříve bylo, zdali rozum čili umění. Bez pochyby rozum, řekli oni. Nuže, odvece Antonijn, postačuge nám rozum. A na otázku, čímby se na pauti obíral, nemage kněh vyrazení myslí působících, odpověděl: že w přírodě gafo w knize slowo Boží čítá.

Po svém nawrácení se nawstřiwil Antonijn gessťe gedenkrate kláštery, a lauce se s bratry swými posledně ge napomínal, aby, magice wždy Boha před očima, gačoby každým dnem umřiti měli, chránili se wssj zahálky a malatnosti, a bedlivě se wystřihali bludů Ariánských, gegichž bezbožnost zgerwná gest. Medlauho po nawrácení se do kláštera swého citil giž žregmě, že hodinka geho se přiblížila. Weselau myslí prawil tu gessťe k dvěma ze swých učednjků: „Giž widjm, že Pán mne wolá. Bdětež medle, ať nezmrháte owoce mnoholetě swé zkusenosti. Následugte wždy Krista a w něho důwěřugte!“ Nápodobně kázal ostatnj bratry napomenauti, zwoláště aby se bludů wystřihali. Poslednj slowa geho byla: „Až přigde den z mrtwých wstání, obdržjm z ruky Kristowě opěť tělo swé neporušitedlně. Děw můg rozdělte. Nuže mēgte se giž dítky dobře, Antonijn se ubírá, a wíce ho mezi wámi nebude.“ Po těchto slowech poljbili ho učednjci Makarius a Athanas; on pať složiw ruce usnul w 105. roce wěku swého l. P. 356.

Rozgimání.

Rozwažugme si některá z mravných naučení sw. Antonína, gať ge při rozličných příležitostech swým učednjkům byl přednášjwal, neboť gsau welmi užitečná.

Nic křesťanu není užitečnějšího, nežli aby denně si rozjímal: Dnes počal jsem Bohu sloužit, a den ten poslední gest mého života. — Čisté žití a živá víra v přítomnost Boží jsou neprospěšnějšími proti hříchu. — Proti lživosti není nic užitečnějšího, než rozjímati si každý tento život gest a každý konec jeho negistí. — Pokuseni snadno přemůžeme, pakli v sílu svou se nedůvěřujeme, ale pevněji v Boha důvěrujeme. — O budoucí věci nemáme příliš býti pečliví, lépe gest důvěrně zpořádati na prozíratelnost Boží. — Bďte neustále nad pokuseni, a zmužile ponaučení ďábelšemu odpírejte. Nepřítel tento velmi slabý gest, když víme každý ho bezbranného učiniti. Postu, modliteb, pokory a počestného života on bojí se. Potřeba jen křís učiniti a hned všecka jeho lest a podvod mine. Počestné žití a pevná víra jsou proti němu velká zbraň, a k zapuzení jeho postačuje každá mysl a neustále pamatování na přítomnost Boží.

Nezpořádati na svou spravedlnost; křesťan musí i hříchy. — Co gednou stalo se, proto velmi se nermout; měj vždy příklady Svatých před očima, střez duše své před oplzlými myšlenkami. Varuj se gedu hříchu a zpořádati se na svou víru.

„Podětež se Bohu a zapřete se ďáblu, i utečete od vás.“ (Zač. 4, 7.)

„Střízliví buďte a bďte: nebo protivní váš, ďábel, jako lev rvaucí obchází, hledáge kohoby sežral. Semu odpírejte silní svaucí ve víře.“ (1. Pet. 5, 8.)

„Blahoslavený muž, kterýž snáší pokuseni,

nebo když bude zkusen, vezme korunu života, kterauž zaslíbil Pán těm, genž ho milují.“ (Žak. 1, 12.)

Modlitba.

O Bože! sile slabých a utiskovaných, přispěh nám ku pomoci: gafož učiníš sv. Antonjnowi, abychom netolifo strážlivosti a bděním nepřátelům duši našich vzdorovati mohli, ale také skutečně svět a tělo přemohli, strže Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Dnes se také světi: W Rappabocii sv. m. Leonilly a wonulů Špenšippi, Glenšippi a Melenšippi; w Bourges sv. b. Sulaitins; w Římě sv. m. Diodora, Mariana, Antonia, Meruba a Jana; w Srsku sv. opata Neania; sv. Miloibý panny.

18. Sídlení sv. Petra w Římě.

Svátek ten uveden gest na památku založení stolice papežské w Římě. Giž w nejstarších dobách církve svaté tato památka se světívala, genž téměř w každém kráji giného dne; až konečně papež Pavel IV. l. P. 1558 rozkázal, aby po celé církvi dne 18tého ledna té památce se zasvětil. Je swatý Petr za sídlo nejvyšších pastýřův církevních wyvolil Řím, stalo se bezpochyby zvláštním řízením Božím; neboť do slavného tohoto města přicházeli lidé téměř z celého světa, tím wjra Kristowa nejsnáze do všedy úhlůw světa odtud se dostatí mohla. Důslem nebyla to wěc tak snadná, anť Řím byl středem pohanstva, a církev tedy hlavu modloslužebnosti zde dříve potříti musila. Pomoci Boží zdarilo se wšak svaté toto předsednutí vzdor všemu protivensství a Řím stal se

sjblem hlavy cirkve, neywyššjho biskupa, gegž papežem nazývame, až po tuto dobu. Dwissem se počkaussely newěra, blud, žáwist i wsecky téměř mocnosti pekelné o wyrwácenj a zničenj důstognosti a moci papežské; ale nikdy se to nepodařilo, aniž se kdy nepodařj. Často bylo papežům utrháno, newěřicj se jim posmjwali, laupili ge, metali ge do žalárů a násilně wraždili, a předce posloupnost gegich se nepřetrhla. Kolikráte museli před nepřáteli swými na útěk se dáti, a předce se opět wítězně nawrátili! Nebo dle wýroku Krista Pána mocnosti pekelné gich nepřemohou.

Ustanowena pať gest tato widitelná hlawa a neywyššj mocnost w cirkwi katolické na ten konec a cíl, aby tjm gednota w cirkwi se zachowala, a vzniklé pochybnosti a rozepře we wjře hned se ukončily. A zagisté bez widitedlné hlavy w cirkwi, bez neywyššjho pastýře na gednotu a swornost we wjře a gednostegnost w udělowán swátosti ani pomyslití uelze. D, gať překrásná to ozdoba nassj swaté cirkwe! W nj gsau wěřicj křesťané spogeni se swými pastýři, tito s biskupy, a ti opět s náměstkem Kristowým. W nj každý křesťan strze ústa kněze rádně ustanoweného nabýwá známosti oně wjry, kterau aposttol Páně sw. Petr hlásal, i aučasten býti může oněch milosti, které Kristus w geho ruce byl wložil. Kde není gednoty, tam není prawě wjry. Takowj lidé, gsauce gafo loď bez wěsláře, gafo rodina bez hlavy aneb wogsko bez wůdce, auprkem we zkázu swau ubjhaaji. Kdo se ode středu gednoty wzdaluge, uchyluge se od cesty k žiwotu wěčnému. Může bděmez, neboť žigeme za časů

welmi ofsemetných. Nikdo owšem nám nyní ohněm anebo mečem nehroží, ale tím wíce snaží se nepřátelē cirkwe swatē austoky, lahoděním a gafo kradmogedem newěry, bludu a lhostegnosti náš opogiti. Newěrmē nikomu, ať on kdo chce, gestli w hrdošti swē neywyšší mocnost cirkew tupí, gegim zákonům wzdoruge, a gegi wážnost zlehčowati se snaží. Děfugme ale také Bohu, že wjru nassí upewníl, a wynasnažugne se wesskeren žiwot swúg dle zákonů gegich usporádati; neboť wjra bez skutků mrtwá gest. Modleme se také, aby Bůh cirkew swau swatau zachowal a rozšířil, bludů poslacíl, newěru wywrátil a chladnost udušil. Modleme se, aby stádecku swému sesýlal pastýřů srdce swého, zemských wrchností naklonil ku cirkwi swē a obzwláště swatému otci dáti ráčil milost a dar horliwosti, síly a maudrosti, by lid Boží skrze nebezpečenstwí swěta do přístawu wěčného pokoge urwádeti mohl.

„Přicházili kdo k wám, a toho učenj nepřinášjí, nepřijmeyte ho do domu, aniž ho pozdrawugte.“
(II. Jan 10.)

„Učenjm rozličným cizjm nedeyte se swoditi.“
(Ř Žid. 13, 9.)

Modlitba.

O Bože! uděliž slabosti nassí té milosti, abychom cirkwe sw. wěrně se přidržugíce, tebe w ni oslawowali, spasenj swého w ni wzdeláwali, a tak pak z owčince cirkewního do owčince nebeského přigatu býti sobě zaslaužili. Skrze Ježíše Krista. Amen.

Život svatě Prisky,

mučebnice. (R. 270.)

Svatá Priska z panšského rodu pocházegic, byla neméně usledčité povahy. Císař Klaudius, toho gména druhý, za některá vítězství, kteráž byl nad Gotthy obdržel, chtěl bohům svým wděk učiniti, a poručil, aby jim vůbec čest a sláva prokazována byla. Křesťané zdráhagice se to učiniti, mnoho nátišků ano i smrt proto snášeli. Mezi oněmi, kterjž i smrt proto podstaupili, byla také sw. Priska, tenkráte teprw 13 let stará. Swázanau přivedli před císaře, že bohům obětowati nechce, na ni žalugice. Císař myslé, že dívku tu snadno skrotj a poslouchati naučj, welel jí wěsti do chrámu boha Apolla, rozkázaw aby mu obětowala. Priska ale nedbagice na rozkaz císařůw potupila modly, obydljím dábľůw ge nazýwagice a wyznala gediného pravého Boha a Krjsta, Syna geho, genuž samému obětowati přináležj. Za to wyznánj políčkowána, ukrutně trýzněna a pať do žaláře odwedena gest. Po něgakém čase opět wywedená ani sliby ani wýhrůžkami k zapřenj Krista namluwiti se nedala, něbrž ochotně krew swau pro Krista Spasitele swého wycediti chtěla. Z hodili jí na hranici, a oheň jí neusskodil, pustili na ni rozdrážděného lwa, on pať jí ussetril; gen lidé ukrutněgšj než oheň a diwoťá zwěr mučili jí, a posléz aby štata byla, jí obsaučili. A tak Priska dne 14. ledna okolo roku 270 pro Krista mečem odprawena gest. Dstatky gegi chowagj se w Řimě w chrámu Páně gegi památce zaswěceném.

Rozgimá n j.

Sw. Petr. napomíná, aby žádný z nás netrpěl jako vražedník, aneb zloděg aneb zločinec neb wšsetečný; gestliže by pak kdo trpěl pro wjru Kristowu, za to ať se nestydí. (I. Pet. 4, 15.) Slova tato sw. Přisla sobě hluboce w duši wšitipila. Čistá jako zlato a newinná jako anděl obětowala život swúg pro wjru Kristowu. D ní platí co sw. Pawel k Římanům píše: „Gist gšem“ zagisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani mocnosti, ani nastáwagící věci, ani wysočost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stwoření nebude moci nás odlaučiti od lásky Boží, kteráž gest w Kristu Ježíši Pánu nassem.“ — Gest nasse láska podobně silná? žiwobytí nasse podobně čisté? Koho z nás nelze winiti z hříchů; toho od Krista neodlaučila pýcha, lačomství, nestřídmost, nečistota, nenáwist a jiné hříchy, které mezi křesťany nemiagj ani gmenowány býti? —

„Dílit kdo, znám geg, a příkazanj geho neostřihá, lhát gest, a prawdy w něm nenj, kdož ostřihá slova geho, w prawdě láska Boží w tom gest dočonalá.“ (I. Jan 2, 4, 5.)

Modlitba.

D neylastawěgšji Ježíši! kterýž gš z lásky k člowěčenstwu přehořkou smrt podstaupiti ráčil, propúgč nám milostiwě, abychom jako sw. Přisla, budaučně wšeho hřichu z lásky k Tobě se warowali, a wyhlad w nás wšelikau náruživost, která od Tebe nás by odlaučiti mohla, který žiw gš a

fralugeš s Otcem a Duchem swatým na věky vě-
kům. Amen.

Dnes se také svěť : Sw. panny Markty, kněžny Uherstě ;
w Egyptě sw. m. Paula a towar. ; we Francii sw. op. Deicoli ; w
Touře sw. arcib. Volusina a Lebbarda ; we Švéděch sw. b. Ulfrida ;
w Pontu sw. m. Athenagora a wogátů Woseuse a Ammynase ; we
Veroně sw. Fazi, zlatníka ; sw. m. Mosea a Ammonia.

19. Život swatého Hilaria,

biskupa Piktawského. (R. 386.)

Swatý Hilarius žil byl w oně truchlivě
době, kde blud Ariánský na wšse strany se rozmáhal
ano i cirkew katolickau wyvrátiti hrozil. Kristus
ale, genž byl cirkew swau na škole vzdělal, gž ani
brány pekelně nepřemohau, sesýlal stádečku swému
wždy w příhodný čas pastýře, kteří cirkew wšse-
možně zastávali a gj hágili. Mezi nimi nachází
se také sw. Hilarius, gegž sw Hieroným z ohledu
podstaupených proti kacířům Ariánským bogů, trau-
bau Latinjkům, to gest římských katoljkům proti Ariá-
nům nazýwá. Hilarius narodil se w provincii
Akritanské někdejší Gallie w městě Piktavium.
Rodičowě geho patrili mezi wysoce urozené a ney-
znamenitější rodiny Gallické, byli wšak gestě po-
hané, protož i Hilarius od dětinstwoj modlám se
klaněl. Nadán gsa wšak od Boha dobrým srd-
cem, zdrowým rozumem a bystrým wtípem, nabyt
netoliko we wšech wědách pohanských welké zběhlosti,
ale také brzo se přewědčil, že modloslužebnost sama
w sobě nepravá gest a bludná, a že člowěk wzne-
šenější powolání míti musí, nežli gest howěni ná-
ruživostem. „Když gsem sám u sebe rozvažowal,

tak vypravuje v knize své „o Trojici Boží“
 zvané, že smyslům lidským nic není milejšího nad
 pokoj a nad požívání rozličných rozkoší, i hned
 také jsem poznal: tot žeby stegným i člověka i
 hováda bylo podílem, a následovně že blaženosti
 lidské v čemsi vznesenějším hledati sluší; totiž
 v poznávání pravdy a u vykonávání ctnosti. A
 poněvadž přítomný život řetězem jest mnohých
 protivenství, zdálo se mi, že nám od Boha gediné
 proto dán jest, abychom se v trpělivosti, v strýd=
 mosti a v tichosti cvičili, nikoliv ale proto, aby
 nás neylastavější Bůh gestě bíděnějšími učinil,
 an život nám opět odgjmá. A tak zahorelo srdce
 mé nevyšší toužebností po Bohu, bych pramen
 všecko dobrého dokonale poznal; neboť auplně jsem
 se přesvědčil, že co pohané o Bohu uci, paubým
 blúdem jest. Onit totiž rozkládaji bohy své v
 rozličné osoby obého pohlaví a přičítaji božství
 zvířatům, sochám a gíným bezživotným věcem.
 A tímto způsobem poznal jsem, že toliko jeden Bůh
 býti může, a ten že jest věčný, všemohaucí a
 nezměnitelný. Dbjrage se takovými myšlenkami
 dostal jsem do ruky ty knihy, které Mojžíš a pro=
 roci byli sepsali, a kde Bůh Stvořitel sám o sobě
 takto mluví: „Gá jsem, kterýž jsem (II. Mojž.
 3, 14.) a nebe trůnem mým jest, a země podnoží
 noh mých.“ (Isai. 66, 1.) a opět: Kdo odměřil
 hrstí vody a nebesa pjdí rozměřil? kdo odvážil
 třemi prstmi (štipcem) tíži země a zvážil na váze
 hory a pahrbky na závaží?“ (tamtéž 40, 12.)
 První slova znamenají, že Bohu vše jest po=
 drobeno, druhá ale že ani nebe ani země ho neob=

sabugi. Gá se podivil, wyprawuge ďale, gať přiměřeně newysřihlá welebnost Boží pro krátký rozum náš těmito slowy gest naznačena! A tať gsem se přesvědčil, že Bůh gest pramenem wšeho dobra, ano, že on gest swrchowaný, následowně že newyhnutedlně potřebí gest, wěřiti w gedineho a newysřihlého Boha.“ Když se Hilarius takto o bytnosti gedineho Boha přesvědčil, a že člověka powołání gest: taužiti po swatém a ctnostném obcowání; tuť gestě se mořil tau myšlénkau, že snad smrti lidstau wše pomine a budaucjho žiwota a wěčné odměny nenj. Ale geho pochybnost zmizela i wešterá bázeň klesla, když wezma nowý zákon do ruky prwnj kapitolu z Ewangelium sw. Jana četl, kde mimo jiné dj: „že slowo Páně Tělem učiněno gest, a wšem, kterj uwěrj w něho, dal gest moc syny Božími býti, a že gsmě wšickni z plnosti geho wzali milost za milost.“ Na sw. Hilariowi vyplnila se slowa knihy maudrosti, kde čteme: „Kdo prawdy opravdu hledá, zagistě gi nagde. Maudrost předchází ty, kterj gi žádostiwj gsau, aby se gim dříwe okázala. Kdož na úřwité procitne pro ni, nebudeť se nesnadniti, neboť sedjci u dweřj swých gi nagde. Dna obchází hledajci sebe hodných.“ (6, 12 a t. d.)

Hilarius gša auplně a dořonale přesvědčen o prawdě učenj Kristowa, dal se i hned se swau manželskau a dcerau Aprau pokřtiti. Kterým rokem se to stalo, známo nenj: ale od té doby staw se Hilarius gať nowým člověkem, pořádal wěrně žiwot swůg podlé zákona Božího, utikal wšech marných rozkossí, horlil pro prawau wjru, pomáhal blížnjm radau a skutkem, slowem wšemožně se na wrch

křesťanské dokonalosti dostati snažil. Za přičinou těchto ctností měl geg lid w neywětší uctivosti, a po smrti biskupa Viskarvského gednomyslně za náměstka si geg wyvolil.

Roku 350 byl zavražděn Řimský císař Konstantin, obhágcе wjry katolické a bratr geho Konstantius, císař Řecký, staw se geho dědicem a náměstkem obě mocnářstwj spojil. Numrtjim Konstancce zdálo se, gakoby katolická wjra klesnauti měla, neboť Ariáně, widauce že císař Konstantius gim přege, zaháněli s geho pomocj katolické biskupy, wtjrali se na gegich sjudla, nutili ge k učenj Ariánskému a k podepsánj klatby, kteráž na katolické biskupy neprávě pronessena byla. Proti takowému bezprávj opřel se Hilarius a císaře zvláštjim spisem na to činil pozorna, prose ho we gměnu swém a giných biskupůw, aby netrpěl pronásledowánj a utiškowánj prawowěřicjch křesťanůw. Wšak čeho se mohl nadjeti Hilarius od císaře, který se držel za zákonodárce u wjře a biskupům l. 356 na sněmu w Milánu o mjrnost ho prosjcem odpověděl: „Co gá čci, má wám býti cirkewnjm zákonem. Wolte buď uposlechnauti aneb raděgi biskupstwj swá opustiti.“ Hilarius i na to co neyhorsšího odhodlán gsa na žádný xpůsob s kacíři obcowati nechťel, čímž biskupy gegich, obzvláště Saturnina Arelatského, proti sobě tak popudil, že nepřestali na něj u císaře sčítiti, pokudž ho do Frygie nemypowěděl. Hilarius odebral se asi w polowici l. 356 do wyhnanstwj swého, raduge se z toho, že pro Krista utrpenj snášeti mu popřjno. Ačkoli w cizině a opustěn nepřestal Hilarius neumawenau horliwostj o prawau wjru

se starati. Z wzbuzował katolíky písenně i auctně k trpělivosti a setrvání, odkrýval jim osídla Ariánův, wyvracel gegich ssalebně a lichě námítky, a důvody podstatnými pravě wjry hágil a utvrzował, mage takě to potěssenj, že drahně množstwj lidj odřeknuwši se bludu, do lona cirkwe se nawrátילו. Zdá se, že prozřetelność Boží proto wyhnanstwj Hilaria byla dopustila, aby giž negen o gebnu částku ale o celau cirkew pěci měl.

Čtvrtěho roku wyhnanstwj, totiž l. 359, povolal cjsar Hilaria do Seleucie w Isaurii na sněm, bez pochyby z tē přičiny, aby geg k Ariánům, množnoli, přivedl. Ale Hilarius statně se bránil a důkladně dowozował, že toliko wjra katolická gest prawdivá, učenj ale Ariánské bludně a paubě rauhánj se Bohu. Po skončeném sněmu putował Hilarius do Caribradu, a prosil cjsare, aby proti Saturninowi Arelatskému, genž se právě w Caribradě nacházel, wyznánj katolické wěreğně hágiti směl, dohládage mezi giými: „že pravě wjry u Ariánův býti nemůž, poněwadž neustále wyznánj swá měnjce, lid neučený klaman a zawáděgi, gakoby sami newěděli čemu wěřiti. Nebylo přj nikdy kacíře, který by nebyl zcestněho swěho učenj písmj swatými dokazował; i Ariáne odwoláwagi se na písmá, neznagjce gegich smyslu, a užjwagi prawowěřicjch slov, nemagjce wjry.“

Zdali tu Ariáne s Hilariem o wjru opět rokowali, newj se: snad to pokládali za zbytečné, gelikož w Seleucii o tom bez prospěchu bylo gednáno, aneb s Hilariem o wjru hádati se báli. Gisto ale gest, že Hilaria zbostiiti se žádali, genž

to nejednom ohledu nebezpečným jim se býti zdál. Proto také náležali na císaře, aby navrátiti se do vlasti mu povolil, neboť on prý gest původcem svárů a buřicem celého východu.“

Giž roku 360 wracel se Hilarius přes Illyrium a Blachy do Gallie a do biskupství svého, a tam koli přišel, wssade katoljci upřjmně geg witali. Ale gať welice zarmautil se, když přigda domů uźřel, že mezi tím časem nepřitel mnoho zlého byl rozřil, a gedni z osadníků ossemetnosti kacířůw zawedeni to blud upadli, druzi ale u wjře byli wrtkawj welmi, a že nemrawnost a neporádek i samu duchowenstwo nakazil. Hilarius wida to ůpěl sice bolesti, ale i hned prozřetedlnost Boží welebil a oslawowal, od něj prawě to tu dobu k stádeci swému powolan byl, když byl čas swrchowaný. Protož ugal se tu potlačené cirkwe s nemyslownau horlivosťj: wyučuge, kárage, wywracuge bludy; přede wšjim pať mnohě sněmy cirkewnj swolal, na nichž o potřebách cirkewnjch se gednalo, a to wsse s tak patrným prospěchem, že to krátkém čase s pomoci Boží wssedý bludy se wymýtily. S wěrau nawrátila se také kázeň, bohabognost se opět množila, swatý mjr se to cirkwi uperwil, a Hilarius nyni swau pěči o blaho cirkwe až za hranice Gallie na sausednj Blachy rozřřiti mohl. Z té přjčiny odebral se roku 364 do Milána, uče lid prawě wjře a snaže se kacířského biskupa Auxentia buď na prawau cestu přiwěsti, aneb přemluwiti, aby pustiw neprávě držené biskupstw, k řádnému wolenj wůli swau dal. Auxentius důwody přemožen wyznal sice, že Bůh Dtec a Bůh Syn stegně gsau pod-

staty, a také ve svém wyznání wjry, císari Valentinianowi I. podaném, takových slow užjwal, že za prawowěrjicjho katolika držán byl; ale Hilarius pozoruje lichoměrnost a pokrytství toho muže, odkryl jeho bludy, které w neurčitých slowech kryl, a přetvářenost jeho wyzradil. Těmito věcmi přivrženci Aloxentia kacířského biskupa tak hrubě proti horlivému Hilariowi se rozhněwali, a tak dluho na něj u císaře socili, až geg z Milána wypowěděl; načež se on k své milé osadě nawrátim, tam také l. P. 368 dne 13. ledna umřel.

Rozgjmání.

Sw. Hilarius gest wzorem dokonalého biskupa w horliwosti, mjrnosti a lásce k své osadě. On wedl život welmi střdmý, a modlitba, swaté rozgjmání, kázání slowa Božího aneb spíšowání nábožných kněh bylo mu každodenním zaměstnáním. W knihách swých křesťanům zwlášť radj a poraúčj častau modlitbu, rozgjmání tagemstwí Božjch a neustálé wzpomínání, že Bůh gest počátek a cíl wšestřého nasseho smeysslenj a gednání. „Boha se bog a přikázání jeho ostřihcy, nebo na tom wšedko člověku záleží.“ (Kaz. 12, 13.)

Swatého Hilaria téměř wšestřý život není nic giného, než bog s bludem pro prawan wjru, která mu milejší byla nad život a dražší nad wlast. Muže čiimež podobně! Či snad není mezi námi k nalezení newěra, není slyšeti rauhání? Wděmež tedy, aby wjra nasse se nezwrátila we swětě newěřicjm, který slowem a skutky, spisy swatými i nswatými gi podkopává. „Sprawedlivý muž, z

wjry žiw jest, pakli se odtrhne od wjry, nebude se libiti dusi mé," píše sw. Pawel. (Žid. 10, 38.) Slyšmež cirkew swau, ona nás wolá, buďte gi poslušni, když nás napomíná, a utíkejme lidj, kterěž za bludáře vyhlásila. Dna gest dvěřmi k žiwotu věčnému, gi kdo se drží a gegiho učení zachowává, ten s Bohem a Bůh s ním gest a žůstane na věky.

„Zbraň bogowánj našeho není tělejná (slabá), ale mocná w Bohu k wyvrácení obrad, gižto podvracime rady, i wšelikau wyšekost powysšugici se proti umění Božímu (Ewangeliium); a w poddanost gimáme wšeliký rozum k službě Kristově.“ (II. Kor. 10, 4, 3.)

Modlitba.

Věčná prawdo a moudrosti, milejrdný Bože! račiž nás oswjtiti, abychom jako swatý Hilarius, vždy osídla newěry mohli poznati; a utwrd nás we wjře a w učení prawě cirkwe, kterau wyždelal a ustanowil syn Twůg Ježíš Kristus a Spasitel náš, genž s Tebau gest věčný Bůh. Amen.

Dneš se také swětí: W Dánísku sw. Kanuta; w Němě sw. Marie a Marthy manželů, se syny Audifage a Abacha; w Francii sw. opata Baunomara; w Smyrne sw. muč. Germanika; w Africe sw. m. Gerentie a tow.; w Italii sw. m. Pentiana, muč. Georifa; w Rauen sw. b. Kentigia; we Worcesteru sw. b. Wulfstana; w Normandii sw. b. Latuina; w Upsale sw. arcib. Gindřicha; sw. Abundantie, paupy.

20. Žiwot sw. Fabiána a Sebastiana s tovaryši. (R. 390.)

Po smrti papeže sw. Anthera I. P. 236 wstaupil na stolicí Římskau sw. Fabián. Eusebius píše: Když duchowenstwo a lid šhromážďení byli

k wolení nového papeže, přiletěl holub, sedl na hlavu Fabiánovu. Všichni tuto příhodu za znamení Boží považující, Fabiána, ačkoli byl cizinec a světský člověk, za papeže zvolili. Šestnácte let zpravoval církev, až posléz roku 250 umřel smrtí mučednickou za panování císaře Decia.

Sw. Sebastián narodil se v Narboně, vychován gest v Miláně, odkud jeho matka pocházela. Jeho vychování založeno gšauc na wšre křesťanstvě, bylo wýborně. Císařové Dioklecian a Maximian zamilowawšse geg welice, a newědauce, že křesťanem gest, setnikem tělesně strážce geg učinili. Byl ale Sebastián také wšeho milování hoden; neboť byw člověk wýborný, w řeči prawdomluwný, w saudu sprawedliwý, a w předsewzeti opatrný, we wšelikém gednání gen poctivosti hleděl. W auradě a službě příjny sice byl, ale také nad mýru lastawý; protož geg poddaní co otce milowali, představení pať si ho naneywš wážili.

Ačkoli císař Dioklecian aspoň s počátku swého panování (l. 285) žádných zákonů proti křesťanům newydal, ano i šetrně s nimi nařládal: pronásledování gich zde onde předce ubrániti se nemohlo; neboť staré zákony na ně wynešené posud zrušeny nebyly, a mnohý saudec, osobnjmu swému huěwu howě, nátisky gim činil, ano i k smrti ge odsuzowal. W těchto časech pořládal si to Sebastián za neyswětěgšj powinnost, zagatě křesťany nawštěrwowati a gich těšiti, na smrt pať odsauzeně ku stálosti wzbužowati; neboť pro swau důstognost wogenskau a nářlonnost císařowu wšřady wolný přjstup mýwal.

Téhož času byli Markus a Marcellianus, bratři a vlastní synové Transvillina, znamenitého rytíře Římského, pro výru křesťanstva gati a k smrti odsauzeni. Na snažnou prosbu rodičů a přátel povolil jim Agrecius Chromacius, prefekt čili představený města Říma, 30 dní na rozmyšlenau. Tato lhůta byla pro ně dobou neyboleštnějši, protože přátele, rodičové ano i manželky domlauwáním, prosbami a nářkem se wynasnažowali, aby ge k zapřenj swatě výry přivěsti mohli.

Neyprvé nawštwili ge w žaláři přátele, kteříž jim wčelými slowy domlauwali, twrdost a necitedlnost wytykali, že swéwolně obawnau smrt podstupugje starické rodiče, milostně manželky a autle dítky w neywěšši hoře uwalugi. An přátele byli takto mluwili, přiběhla také matka Marcia nad trpkým osudem swým hořefugje. Wšickni přítomni plakali. Roztrhši ona rauch swé ukazowala synům swé šediny, připomínajíc gať jim w dětšých letech lahodjwala: „Běda muč, běda mně,“ doložila hořefugje, „še wšech stran walj se na mne nesnesitedlný zármutek, strast neslýchaná, dwogj osiřelost, giž nelze s kterau ginau pohromau poroownati. Cyhle dwa syny ztrácjím, gižto swéwolně k smrti páděgi. Kdyby ge nepřitel gal, běžela bych za nimi škrze zástupy wogenšě; kdyby nespravedliwým nálezem uwěznění byli, wedrala bych se k nim do žaláře, abych s nimi umřela. Neslýchaná to ale wěc, proš-li kdo káta, aby geg usmrtil, a tať sám aby umřiti se nabjzel! Gať to zármutek, gať to strast, když mladj synové swéwolně hynau, ubohě staré rodiče na živě žustawugje!“ W tom tať přišel

staršího otec, který nemoha pro dnu choditi od služebníkům nešen gest. Hlava jeho co snih, byla popelem posypána, a on upěnlivým hlasem takto mluvil: „Prisfel jsem, abych se rozlaucil se syny, kteří se dobrowolně smrti obětují, a abych ubohý, čehož jsem se při své smrti od nich nadál, sám na gegich pohřeb wynaložil. O synové moji! podporo stáři mého, genžto rodem svým gste šťastni, wychowáním blaženi, wybornými schopnostmi a uměním prosluli: jaká to posetilsto od vás, že sami chytce smrti wyhledáwáte! Smrt není nikomu milá, ani unyragici jí sobě nepřege; ona uchwacuge nás silně, a nikdo se jí nepodrobil bezděky. O pogďte sem medle, ginochowě, o oplakáwajte tyto mladíky, genžto swěwolně hynau! Pogďte sem, starcowé, kteří otcowské srdce máte, a plačte se mnau nad syny mymi! Pogďte sem, otcowé a bděte, aby coš podobného wám se nestalo! Osleptež oči mě, abych newiděl mečem hynauti ty, kterýchžto srdce, mé srdce vždy boleští plnjawalo!“ — A když otec narážage tyto řeči mluwil, příběhsy konečně i manželky s dětmi gegich, a zausanliwym nářkem žalár naplňowaly, upěnlivým hlasem prosíce: aby život swůg zachránili a k rodině své se opět nawrátili. Těžký byl to bog pro statné reky; giž se obměkcowala srdce gegich, wzdor byl giž slabší, a giž byli na rozpaku, co by činiti měli. „Ale wěrný gest Bůh, kterýž nedopaustí nás pokušseti nad naši moźnost: ale způsobi s pokušením také oswobození abychom mohli sněsti.“ (I. Kor. 10, 13.) I smilowal se Hospodin nad bogowníky swými a milostí swau gich pošilniti ráčil. Sebastián uslyšew, w gákém nebezpečienstwj wjra

i blaženost věčná mladých těch reků se nachází, pospíšíl k nim bez meškání do žaláře, a vraucí řečí ge napomínal ke stálosti a zmužilosti, aby se neohlíželi na nářek a bédování žen a dětí: „Kdyby oni,“ tak pravil, „genž nyní před vámi pláč, věděli, co vy víte: zagistě radovaliby se; ale oni domýšlejí se, že tento život gest gedíný, a že když geg ztratíme, také dusse nasse zahynau. Kdyby ale věděli, že gestě gíný gest život, život nesmrtný, ršij strasti prostý, w němž nás očekává radost neskonalá: ó zagistěby s vámi pospíchali geho si wydobýti, a zhrdagice tímto životem bážili by po onom, genž gest weselí bezkonečné. . . . Tento život gest krátký gen a pramen mnoha zlého, a kdo geg příliš miluge, upadá do propasti hříchů i tratí život věčný. Protož gednáte nespravedlivě,“ pravil k žalujcím, „že bédováním a slzami těmito zbraňujete gim tohoto marného života se zprostiti; i nemilosrdností gest, že do věčné záhuby domlouváním a hořekováním uvádíte ty, k nimžto lásku miji předstíráte. Přegte gim medle blaženosti věčné, a raděgi se přičiňte, abyste sami gi stali se auctávními; neboť wšedčo pozemště weselí, wšedčo zboží a gmění, gimž opšýwáme, marné gest a swobodné: ona ale gest věčná a nezrušitelná. Protož přátelé, rodičové a manželky, nedomlouwejte děle bogowníkům Kristovým aby opustiwše život, wolili sobě smrt, a místo radosti zármutek, místo swětla temnost, místo věčného odpočinutí věčný trest si způsobili. Křesťané se nehrozí časných muč, wědauce, že za cenu krátkého trápení věčné blahoslavenství, a za okamžitau strast neskonalau radost sobě zgednawají.“

Dlouho takto mluvil sv. Sebastian. Velebnost, na jeho tváři se stkvějící, a nebeská gasnost, která hlavu jeho ozářila, dodávala slovům váhy a síly. A když mluvit přestal, vrhla se mu k nohám Zoe, žena Nikostratova, předního písaře zemského, v jehož domě bratři uvězněni byli, gsauc pak po šest let němá, znamenými ho o pomoc žádala, wjru swau dle možnosti na gewo dāwagjc. Z gal se tu Sebastian opět mluvit: „Gsemli prawý služebník Ježíše Krista, a gestli wsse prawda, což tato žena gest kdy slyšela z úst mých: račiž o Bože, kterýž gi Zachariáš prorokowi ústa otevřel, také gi gazyl rozmázati.“ A tu rozmázal se gazyl gegi, a ona mluwila žřetedlně a dobrořečila Bohu, i uwěřila spolu s manželem swým Nikostratem. Markus ale a Marcellianus od Sebastiana u wjre tím opět upewnění, pykali okamžité wrtkawosti své; nechťeli také, když Nikostrates ge na swobodu propaussťel, této použiti, něbrž obrátiwsse se k přítomným přátelům, tak srdečně a wraucně gim domlauwali, že wssični odřeknuwssi se model wyznali Ježíše Krista, Syna Božího. Na to následowalo gestě obrácení Klaudia, žalárnjka, a 16 giných osob. A hle, když křtění byli od kněze Polylarpa, uzdrawili se synové Klaudiowi a gisti Trankwillinus od nemoci své.

Mezi tím uplynula 30tídenj lhůta, kterau wladat města, Chromacius, Markowi a Marcellianowi na rozmyšlenau byl powolil. A tu šel gegich otec k Chromaciowi a poděkowaw gemu za powolenau lhůtu, wyprawowal gemu zewrubně, co se w tom čase stalo: kterak on sám Trankwillinus, a němá Zoe i mnoho giných strže wjru swau uzdra-

weni byli, načež geg bedliwě napomínal, aby odřekna se bludu pohanského, w Krista uwěřil. Chromacius uvažuge u sebe prawdiwost důwodů, gimiž Trankwillinus blud pohanský porážel, a rozgímage udalost, kterak zhogen gest: kázal i hned Sebastiana powolati, aby od něho we wjře křesťanské wyučen, a možnoli, takě od nemoci, kterauž welmi trpěl, zbarwen byl. Sebastian slibowal mu, že, gestli z celého srdce a ne toliko k wůli uzdrawení swému w Krista uwěří, zagistě swě nemoci xproštěn bude. Což když on učiniti připowěděl, a na důkaz čistého swého aumyslu wšedky a gině wěci modlářské zrušiti kázal: i hned uzdrawen a se synem Tiburciem pokřtěn gest. Propustil na to Chromacius wšedky swě otroky na swobodu, a složitw úřad swůg odebral se s nimi na statky swě. Šel s nimi takě kněz Polycarpus a drahně množstwí giných křesťanůw, Sebastian ale zůstal w Římě.

Obrácení tolika znamenitých osob nemohlo dlaugo tagno zůstati, zwláště an nowj tito křesťané wěregně a bez ošolků bludy pohanské kárali. Pohané tímto uražení, zanewřeli na ně, a bedliwě na přiležitost číhali, by hněw swůg křwí křesťanskau ochladili. Z podarilo se jim to přewýborně, nebo na diwokost a ukrutnost Maximiana, genž si Dioklecian r. 286 za spolucísarě wywolil, zpolěhali. Mnozi křesťané, předzwydagíce křwawě pronásledowání, wzali swě útočiště ke dworu cisářskému, a u gakehos dworenjna, gménem Hassala, horliwého křesťana, se ukřýwagíce, život swůg ochránili. Prwní wšak swau wjru smrti potwrdila Zoe. Na hrobě sw. Petra se modlíc, gata, za noby powěšena, a

kaučem z ohně pod ni rozdělaného ukrutně udusšená gest. Trankwillinus, když na hrobě sv. Pavla se modlil, od luzy ukamenován, geho pak mrtvola do Tiberu vhozená gest. Nikostratus, Klaudius, Kastorius a Viktorius, hledajce mrtvolu geho, gati, a po třikráte ukrutně mučení, pak do moře metáni gsau. Tiburcius od zpronevěřilého křesťana vyžrazen, šiat byl. Hassal, u něhož mnozí křesťané útočiště byli našli, od téhož zpronevěřilce obžalován, třikráte na špipec natažen, a pak za živa pobíben gest. Markus a Marcellianus neyprw za noby ku slaupu přibiti, a když 24 hodin tak wyseli, kopjm prokláni zemřeli.

Poslěz i Sebastian, genž tolik mučedníkům umjratí byl widěl, u Diokleciana z wjry křesťanské obwiněn gest. Cisar wytykal mu neroděčnost geho; že za wšedka dobrodiní tak zle se odměnil, a proti bohům národu gednal. Sebastian omlauwal se řka: „že cisar nemá wěrnějšiho služebníka nad něj, on že modlí se za něj k swému Bohu, od něhož cisarstwj byl obdržel; k němým wšak modlám, že dñe moci nemagicjm, že nikdy modliti se nebude.“ Tauto řečí rozhněwán cisar, odewzdal geg některým Mauritanšým střelcům, kteří uwázawše geg k slaupu, střileli naň šipy, a mnjce, že giž mrtew gest, odesli. Tuž Jrena, pozůstalá wdowa po sv. Hassalu, přišedši chtěla geg pochowati; widauc ale, že gessťe žiw gest, taquě ho do domu swého odnesla, kde se brzo uzdrawil. Přátelé radili mu nynj, aby útěkem dalšsimu pronásledowánj a mučám uffel; on ale tě rady nessesřiw, na schody cisarowy sjně se postavil, čekage na cisare. Přicházegjcmu pak

wessel wstřje, a domlauwal mu, že křesťany nespravedlivě pronásleduje, gesto se w ničem proti němu nebyli provinili, wěrnost mu zachowáwagi, a za geho i za wlasti blaho k nesmrtedlnému Bohu se modlj. Prostosrdečná slowa zarazila cjsare welice, ale podivenj geho dosplo neywyššího stupně, když pozdwiha oči, Sebastiana, gegž za mrtwého giž měl, poznal. Rozhněwán dal geg poznorwu gati, a holemi až do smrti ubiti l. P. 287. Mrtwola na to hozena do tratiwodu. Luciana, gista bohabogná žena, o tom we snách napomenutá, dala mrtwolu wytáhnauti, a poctiwě gi pochowala w podzemni galeš kryptě blíž hrobu sw. Petra a Pawla, kteráž podnež sluge Katakomba sw. Sebastiana. Pozděgi dal tam Damasus papež kostel gménem sw. Sebastiana wystawěti, do něhož se často křesťané, zwláště w nakažliwých nemocch a w morowé ráně, utíkáwagi. Na geho přimluru r. 680 Řím, r. 1575 Milán a r. 1599 Lisabon od těžkého moru oswobozeny byly.

Rozgjmání.

Gať krásný příklad lásky k bližnjmu dáwá nám sw. Sebastian. On se staral se wšij silau, aby takě ginj poznali wjru spasitedlnau, a dle nj život swůg zřídili. On wzbuzowal ge bez přestání k dobremu, snažil se dautnagici gižru wjry opět rozdmichati, naděgi a lásku gegich ožiwiti, a neustál, dokud swatý oheň opět se nesňal, dokud křesťanůch neposílnil, a dusse gegich pro nebe nezískal. — Schwalužešli to na Sebastianowi, gdi a čiň podobně.

Gať bjduj ale a wšij křesťanské lásky prázdni

gsau lidé, kteří bližního svého zavádějí a kazí, geg w bludy uvrhují, pohoršsení mu dávají, geho wady schwalují aneb k hříchu geg ponaukají! D gať hrozný musí býti star svědníka! Gaký strach a gaka hrůza geg obklič, až někdy před soudnou stolicí swatého a spravedlivého Boha aučty bude klásti z dušy od něho swedených; z dušy, k gegichž vykauptení syn Boží umřel; z dušy, kteréž o blaženost připravil, a ge ďáblu w moc dal! „Kde gest bratr twůg?“ bude pak tážán, a zamržení duše geho padne na hlavu geho, a tisícere zausalstwí bude w ussich geho se ožhřwati.

„Bratři, gestli žeby kdo z nás poblaudil od prawdy a někdo by geg napravil; wěziž, že ten, kdožby odvrátil hříšník od bludné cesty geho, wyswobodí duši geho od smrti a přikryge množstwí hříchů.“ (Zať. 5. 19. 20.)

„Geden každý vlastní odpłatu wezme podle své práce.“ (I. Kor. 3, 8.)

„Běda člověku, strže něhož pohoršsení přichází.“ (Mat. 18, 17.)

Modlitba.

Bože, kterýž blauidcím, aby opět na cestu spravedlnosti se obrátili, světlo prawdy ořazuješ, račiž všem křesťanům jako swatému Fabiánu a Sebaštianu uděliti, aby všeho nenáwiděli, což se na ně neslusi, a po tom taužili, co křesťanského gměna hodno gest. Strže Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Dnes se také swětí: W Bythynii sw. miládence muč. Neofity; w Palestíně sw. opata Enthymia; w Itálii sw. b. Maura; w Francii sw. m. Klimenta.

21. Život svatě Aněžky.

panny a mučednice r. 304.

Sv. Aněžka, gať náš sw. Ambrož ugiffuge, pocházela z rodu šlechtického. B bohabognosti a kázni Boží vychována gsauc, sľibila gessťe w autlém wěku gsauc panenskau čistotu zachowati, Krista Pána za ženicha sobě wywolowši, a raděgi smrt podstaupila, nežliby sľibu swěmu stala se newěrnau. Umučení gegi padá do roku 304 neb 305. Aněžka byla tenkrátě aš 13 let stará. Mladý wěť, sľichná twář, usľechtilá postawa, šlechtický rod, šlechtěné mrawy, a gměni welikě lákaly mnohě šlechtické mladšky Řimské, že se o gegi ruky ucházeli. Dna ale powyššená nade wšse, což pozemského gest, upřímně wyznala, že giž zasnaubena gest ženichowi, gemuž w čistotě chce slaužiti. „Krásný gest ženich můg,“ prawila nadchnutá nebestau lášťau, „krásněgšji, nežli wšlicni mládenci. Geho krásě diwji se slunce, a měšic nad nj trne. Geho Matka gest panna, a gehu Dtec nepoznal ženy. O, gať mocný gest přitel můg! Před njm třesau se knjžata a andělowě posľuhugi mu; nebe gest gehu trůnem a země podnoži gehu. Když on wrchů se dotkne, tuť wydawagi laur; a když pobrozi moři, ulehnu wlny se zmitagjci. Geho duch ozdrowuge nemocné, gehu slowo wzbuzuge k životu mrtwě. Můg toľiko přitel gest bohat: gehu gsau pokľady země a wzácnosti mořské; gehu gest wšse zlato w báních, gehu gsau perly w řekách, a gehu drabě kameni od wýchodu slunce až na západ. Můg ženich to-

líko má pravau lásku; neboť nikdo nemiluge nad
něg srdečněgi a upřímněgi. On dal wšse za ne-
věstu swau. Ke mně z lásky opustil radosti ne-
bestě, a život swůg za mne obětował. Uly, zlatým
prstenem zasnaužil se mně, on odjwá mne neyskřowos-
něgššim rauchem, skřowostněgššim, než magj dcery
králowšě. Giž mám raucha swatebnj, tkaně z hed-
bárovj. On opásal mne zlatau páskau; neykrá-
sněgšši klénoty, perly a zápony ozdobiugi tělo mé,
a kolem hlawy owinut gest wěnac newadnaučj.
Ty, eyhle, a mnohem wětšši poklady dáwá mi,
gestli wěrnau mi zůstanu. Gať bych medle mohla
takowěho ženicha opustiti, gemuž neywěrněgšši láskau
gsem odewzdána!“ Tať welebila Aněžka ženicha
swěho.

„Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, které jsou ducha Božího; neboť jsou genu bláznovství, aniž jich může poznati, protože mají duchovně rozrozuměny býti.“ (I. Kor. 2, 14.) Wí-
dauce nápadnjci naděgi swau zřamanau, proměnili lásku w nenávisť, a kterau nedávno milowali, wí-
nili teď, že křesťanůu gest, domníwajíce se, že snad
gen tak dlouho Kristu wěrnau zůstane, dokud ná-
strogu mučicjch neužij. Z počátku usilował saudce
Symfronius dobrotiwými a lahodnými slovy a
welkými sliby gi k zapření Krista pohnauti; poně-
wadž ale neustále mu opětovala, že newěstan Kri-
stowau gest, wida on, že dobrota nic neprospěwá,
w hněwu swém ukrutnými mukami gi pohrozil,
a pro strach báky a tesáky přinešti a welký oheň
rozjitiť kázal. Aněžka, widauc tyto nástroje, za-
radowala se, a hned mučena býti žádala, neboť

Kristus dodával gi zmužilosti. Wida tu Symfronius, že pannu ani lahodné řeči ani hrůza smrti nepřemohau, wymyslíł nowý, právě ďábelský trest, gestliže by mu po vůli nebyla. Z wece k nj: „Poněwadž muš a smrti se nehroziš, a hotowa gš, ge podstaupiti, snad přece ti bude milé panenství twé, kterěš ženichu swému zaslíbila. Pročež miláti tobě čistota, buď se modli k bohyni Vestě a gi obětug, aneb dána budeš k pohanění do domu newěsteš.“

„Nikdy,“ odpověděla Aněžka, „nezapomene Spasitel na wyvolené své, on i mne tak dalece neopustí, aby gemu zasvěcená čistota násilně mi odňata byla. Možno ti krivj mau ocel zbarviti, newinnosti mě ale neposkvrníš.“ Když tak domluwila, hned gi do chrámu Vesty wedli, kadidlo do rukau dávali, a aby bohyni obětowala, nutili. Aněžka ale místo oběti swatým křížem se znamenala, a tak čekající lid w naděgi geho křlamala. Nynj odwedli gi do wěregněho domu hanebnosti, a prostopášíně chasě k poskvrnění gi dali. Kristus Pán ale ochránil gi wedle důwěry gegi. Neboť „gediny gest Bůh, genž neopauští toho, kdo w něho dausá.“ (Žalm 70, 1.) Gať mile ale Aněžka do domu wšrocila, ozářila gi gasnost nebeská, a šmilná chasa uctivosti a hrůzau se naplnila, tak že nikdo neopowážil se k swaté panně neciště se přiblížiti. Genom geden z nich opowážliwěgšij a zhowadilegšij ošmělil se k nj přistaupiti, ale i hned náhlau smrti trestán byl. Nárek štal se tu weliký, neboť nestastník ten byl syn Symfronia judýho. Nárkem a prosbami pohnuta, orodowala sw. Aněžka za něj, gaťo Kristus Pán za své mučitele se modlil,

a na gegi přimluvu nawrátíl se život bjdnykowi a oťo geho duchownj se oterwřelo, tať že welebil moc a sřlu Boha křesťanského. Tyto neslychané wěci, genž se tu dály, mohly owšem pohanům oči oterwřiti. Poněwadž ale prawda, nárůživosti lidšče zawrhuje, gen potud na člowěka blaženě působí, potud tento neprawost a neschetnost hřisněho smýšlenj a gednánj swého poznává, sic ginať ale neywěš protivná býwá: nemohli aneb nechťeli tať pohané pro nárůživosti a mrawnj slepotu swau křesťanské prawdy dostihnauti, a protož Aněžku, dwořku newinnau pod záminkau, že potupila domácich bohů, na smrt odsau dili. Swatá panna nález smrti přigala s weselau a radořtnau myslj, a wřickni přítomni, widauce gegi newinnost až k slzám pobnuti byli. Pomodliwřsi se maličko, hrdlo swě pod meč nasadila. Když ale kat dosti sřly neměl k ráně smrťedlně, obrátíla se k němu Aněžka, řkauc: „Co prodlewáš? Ten mne musí mřiti, kterýž si mně dříve wywolil — ženich nebeský.“ A když tať domluwíla, uderíl gi kat mečem staro swatau hlavu gegi; dusse pať se odebrala k ženichu swému, Kristu Ježíšsi.

Rodičowě pochowali gi blíž města Řjma, a cjsať Konstantin wzdělal na gegim hrobě kostel, který až podnes stoji. Pozděgi wystawěl papež Jnnocens X. na onom místě, kde sw. Aněžka k weřegněmu posřtwrněnj měla býti odevzdána, gj ke cti kostel překrásný. Mimo Pannu Marii a sw. Theřku cti se obzwláště sw. Aněžka co ochranitelka newinnosti a čistoty.

Rozgymáňj.

Sw. Aněžka znagje wysokau cenu a podiwau krásu čistoty, milowala gj nad žiwot swüg. D tež- bychom i my podobně tuto ctnost srdečně sobě zamilovali! Čistota zagisté dáwa tělu důstognost, zachowáwa ge od poskwrněnj, a činj ge audem Kristowým, chrámemi Ducha swatého. Čistota činj dussi schopnu, aby se snáze k Bohu powznesla, a tagemstwj nebestá pronikla; ona powysšuge člowěka k nebi, činj geg andělům rovného; ona nám giž na zemi působj newymluwnau slast; po smrti ale nechwěťssj blaženosti náš obdaruge, k niž nemrawnj přjstupu nemagj. A co gest krásněgssjho nad čistotu, která z neprátel plodj přátele Boží, a z člowěka anděla tworj. „Čistota zdoj smrtedlný žiwot nesmrtedlnau sláwau,“ prawj sw. Bernard. Měl-li se Bůh naroditi, gen z Panny narozen býti mohl; a mělali panna poroditi, mohla gen Boha poroditi;“ dj sw. Augustin. „Čistota plodj čistau lásku, a za anděly krácj; ona gest přjstow bez bauře, w němž pokog a klid; ona těssj srdce lidské, a s dussj k nebesům zapoljtá; ona gest matkau wssj duchownj slasti;“ tak dj sw. Efrem. „Panenstwj gest králownu ctnosti; kdo ge má, má wssedky statky,“ pisse sw. Cyrián.

„Milost nad milost gest žena stybliwá.“ (Sirach 26, 19.)

„D gať krásně gest pokolenj čisté w lesku (ctnosti) swém, nesmrtedlná gest zagisté památka geho, neboť i u Boha známá gest i u lidj.“ (Maudr. 4, 1.)

„A zpíwali píseň novau před trůnem a před obličejem beránka, a před čtyrmi žvřiaty, a před starci: a žádný nemohl se naučiti té písni, gedine těch sto čtyřiceti a čtyry tisíce, kterj gsau kaupeni ze země. Totož gsau ti, kterjž s ženami negsau posťtwrneni: nebo panicowé gsau.“ (Zgew. 14, 3. 4.)

Modlitba.

O Bože, milownjče čistoty, račiž prosíme, seslati do dušj našjich paprsek swětla swého, aby=chom gako sw. Aněžka krásu čistoty poznali, gi milowali a zachowávali, a tať twého zaljbeni stali se aučastnými. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Dnes se tať swětj: W Španělsch sw. b. Fruktuosa a bratřj; w Athenách sw. b. m. Publina; w Konstanci sw. paust. Mai= narda; w Pawii sw. b. Epifania; w Treves sw. muč. Patreška; w Skotsku sw. b. Bibiana.

22. Život swatého Vincencia,

mučebníka, r. 341.

Pronásledowanj křesťanů, na rozkaz Diokleciana vzniklé, nebylo w západnjch krajinách Ewropy tať kruté, gako na východu; neboť mjestokrál Konstan= tius Chlorus, muž mjrny a prawého Boha ctitel, genž ony kragny zprawowal, niceho zaumyslně proti njm nezačal. Nicméně zabrániti nemohl a snad ani nesměl, aby semotam někteřj pro Krista krwe swé newycedili, gakož to při sw. Vincenciovi swé mjesto má.

Sw. Vincencius, syn Euthicia a Enoly, a

wnuk powěstného Konsula Agreša, narodil se w Děce w Hispanii z rodu velmi znamenitého. Z mládí oddal se na vědy, a pod Valeriem biskupem Saragošským (Cäsaraugusta) zvláště w písmech swatých velké nabyl zvěhlosti. Biskup, ostatně učený a sledchemý muž, neměl slusné výřečnosti a gazyka obratnosti, a pozoruge dobruu powahu a schopnosti žáka swého, gaťož i geho prospěch w umění, za gáhna ho posvětil a blášaní slova Božího mu swěřil; sám pak na modlitbách a w bohabogném rozjímání trwal.

Mezi tím wydávali císar Dioklecian a Maximian, spoluwladar geho, zákon po zákonu proti křesťanům. Dacian, wladar císaršský w Hispanii, ukrutně tyto zákony nelidskau zúřivosti wykonal, a křesťany divými mukami k obětowání bohům a ku wydání písem swatých nutil. První, genž ukrutnosti Dacianowý okusili, byli sw. Valerius, biskup Saragošský a geho gáhen Vincencius. Na geho rozkaz byli oba od pohanů gati, a do Balencie wlečeni před Dacia wladare, který ge do žaláře uwrhnutí, a hladem a žizni dluho muciti rozkázal, myslé že takto žádosti geho se stanau powolnějšimi. Boge se ale, aby snad hladem nezahynuli, a k dalším mukám je tím auplně neschopnými nestali, welel ge před soudnau swau stolicí postawiti. Ale gať se podíwil, wida zdawě, silně, čerstwě a wesele ty, které za schradle, mblé a hladem wymořené mněl. Pln zúřivosti tážal se, kdo se opowázil, gim bez geho wědomí a wúle potřmu dáwati? Pak obrátiv se k biskupowi, sliby i pohrůzkami ho nabízel, aby zákonů císaršských poslu=

ssni byli. Když ale biskup ničeho neodpovídal, gal se Vincenciůs s geho powolením w tato slowa mluwiti: „Tyš nám wšru zapřiti radil; nuže wěz, že mezi námi křestany za ohawnost se pokládá, zapřením wšru Bohu se rauhati. Nechceme tebe dále w negistotě necháwati, něbrž upřimně a wěregně wyznáwáme, že ctitelowě náboženstwí Kristowa gsme a služebníci gednoho prawého Boha, který wěčně wěšw žige. We gměnu geho nabýwáme duchowní síly k odpírání wšsemu tomu, cožkoli twá ukrutnost gen wymysliti může; neboť nehrozíme se twých pohružek a twého trestu, alebrž radugeme se, že umíme pro prawdu.“ —

Wztekem gačo smyslů zbawený kázal Daciánus Valeria, proto že gednal proti zákonům cisářským, „do wyhnanstwí odwěsti, ale „twrdosšigného Vincencia, který se mu přý wěregně posmíwal,“ k těžššimu trestu odsaudil. A byly ty muky skutečně tak weliké, že by člověk bez obzwláštní posily Boží gich ani nesnesl. Nejprw kázal wladar Vincencia na škripec natahnauti. Pochopowě ruce a noby geho prowazy uwázawšse s takowým násilím ge utahowali, že klauby geho se rozstauply a bolestně se wymknuly. Ausměšně tázal se nyní Dacián Vincencia, gač by mu bylo? On pak s weselau myslí odpowěděl: „He, toť gest, čeho gsem si přál, a po čem dychtiwě gsem taužil. Služebník Boží gest wždy hotow pro Spasitele swého cočoliw podstaupiti. Nuže, zurž proti mě se wšši sílau wzteklosti swé: s pomocí Boží předce má trpěliwost nad tebau switězi, a čím wětšši muky, tím slawněšši bude wjtězstwí.“ We wzteklé šilenosti swé dal

se Dacián do trýznění katanův, gsa toho domnění, že přišel milosrdně s Vincenciem nakládaj. Wida to Vincenc řekl: „Aly Daciáne, co činíš? wždyt mne sám mstíš nad mučiteli mými?“

Konečně umdleli i katané, gegich ruka šlesla, twár gegich zbledla a síla ge opustila. Potokem šel se pot s andůw, a prsa dmula se z hluboka, ga-koby mučice giněho, sami mučení byli. Co smrt bledý stál tu Dacián, zuby šřípage, wztekem po celém těle se třesa a oči dimoce křautě. Zpamatowaw se pať hrůzným hlasem na bírice wzkřikl: „Co děláte? wrahy, cizoložníky a čarodějníky k wyznání prawdy gste přinutili, a ten gediný měl by nás dnes přemoci k uassemu zahanbení? Deyte trochu odpočinauti prawici své, ať zotawí se síla wasse, abyšte zlého toho nepřitele přemoci mohli.“ Usmiwage se odpowěděl Vincencius: „Wyznávám Krista Pána, wyznávám, že gest Syn nejwvyššího Otce, gediný gediněho a s Otcem a Duchem swatým geden Bůh. Protož zaklínám tebe, abys nepřestawal s mučením, dokud bys nepoznal prawdy tobě protivně, a neshledal, že mne u wyznávání prawdy křesťanské nepřemůžeš.

Dacián w zúřiwosti své k lidštemu citu neschopen, od Vincencia ani oka nezpuštěl, a gedowatě šly proléwal, wida, anto z boků a těla mučedníkowa krew gen hrčí, audowě rozedrány gsau, a wšedky swazowé se byly wymknuly. Wšak čím křutějši byly muky, tím wíce se Vincenc w duchu těšil a tím wětši síly nabýwal, tak že se Dacián konečně přiznal, že přemožen gest, neboť rozkázal od mučení ustatí, a opět k lahodění itočistě wzal,

prjwětivě k Vincenciovi pravě: „Smilug se nad mladostj swau Vincencie, a nezhub swěwolně sám sebe w kwětu wěku swěho, a sobě ostatnjch trestů usšetřiz!“ Vincenc ale odpowěděl: „Proč poťaušjš Hospodina? — Nebogim se saudu twých — ale přesvědčiti se máš, že sladká gest wjra křesťanum, i když neyukrutněgi gřau mučení; neboť gim stálosti a wytrwánj uděluje Zen, kterýž pravj: „Nebogte se těch, kteří tělo zabijj, dusse ale zabiti nemohau.“ (Mat. 10, 23.)

Dacián na to kázal železnau lžsu připrawiti, pod nj řetawě uhlj nahrnauti a Vincencia na nj wložitj, kde geg opět mršťali, a žhawým železem pálili, audy mu rozťahowali a krutě mučili. Konečně soli do ohně naházeli, aby přstajicj částky na rozedraně tělo padaly, bolest tjm hlouběgi wnikała, a tať žádný aud bez aurazu nezůstal, a starě pať rány opět se obnowily. Služebnjš Boží ležel tisse co beránek na žhawém železe; i pozdwiyna očí modlil se, a s takowau zmužilostj a srdnatostj muky ty snášel, že i sami mučitelowě nad tjm nštrnuli. Když Daciánowi oznámili, že Vincenc mukami přemožen býti nemůže, kázal ho do hnusného žaláře uwrhnauti, nohy do klády mu zawřiti a geg obnaženého na ostrě štěpiny položitj, přikázaw, aby powěděli, kdyby bolesti přemožen Krista se odřikal. Ale nebesťj král, pro něž Vincenc wšedky ty muky trpěl, oswjtil temný žalár neobyčegnou swětlostj, štěpiny pať proměnil w kwjtj ljbeznu wůnj páchnaucj; nohy zproštěny byly wazeb, a andělé nebesťj wyráželi wězně. Strážnj žaláře widauce, an mučedlnjš Páně u středu andělů se procházj, a sláwu

Boží prozpěvuge, na wjru křesťanstau se obrátili. Když to Daciánowi bylo oznámeno, náramně se ulekl, a Vincencia že žaláře wyrvěsti, na měkké lože položiti a rány geho hogiti kázal, snad aby geg potom znova mučiti mohl. Bůh ale ginať usaudil; neboť ho k sobě powolal. Dacián nařídil nynj geho tělo drawému ptactwu a zwěři za pokrm dáti, a wšak Božstau prozřetelností zachowáno gest. Neboť dwa nábožnj křesťané našli ge na břehu mořském w písku, a wzawše ge, tagně a poctiwě w kapli před městem pochowali.

Rozgjmání.

„Nebogte se těch, kteří tělo zabijí, dusse ale zabiti nemohau.“ (Mat. 10, 28.) Sw. Vincenc bál se, aby Bůh geho dusse nezabil, to gest, aby gj k věčným mukám neodsaudil, an gest spravedliv. A pro tuto bázeň žil wždy weblé vůle Boží, zákony geho dofonale zachowawage. Tato pak bázeň dodala mu také zmužilosti, že raděgi neywětšj muky snášel, nežli by Boha swěho zapřenjm wjry urazil. Muky geho po málo hodinách přestaly, zatjm co pekelně muky neustále trwagi, a trwati budau věčně wěkwn a ty očekawagi nekagjcjho hřissnjka. Běda wám, kteří ani z lástj k Bohu ani z hrůzy před peklem hřessiti nepřestáwáte. Wy neměřjte žeby strašlivá muka pekelná byly, poněwadž gste gich newiděli; ale blaženj gsau, kteří newiděli a uwěřili. Nuže, zmužte se, potlačte swých naružimostí, ať zachwěge se dusse wasse před myšlénkau, že na věky zawrženi býti můžete, gestli žiwota swěho nepolepsjíte.

„Bogte se toho, kterýžto když zabije, má moc, uvrci do pekelného ohně.“ (Luk. 12, 5.)

„Česta hříšníků gest vyblážděná kamením, ale cíl gegi gest propast pekelná.“ (Efk. 21, 11.)

Modlitba.

Wšemohanci Bože! Tyš swého mučedlníka Vincencia siliti ráčil, že s myslj statnau i neywětšj mučy přestál. Z my prosjme Tebe, ráciž také w srdcích nassjch ohen swé lásky roznjiti a zprawowati nasse smeyssenj a nasse skutky, abychom opowrhugice wěcmi časnjmi, toliko po wěcných tanžili, a wěrnost i lásku Tobě wždy a we wšsedh zkausskách zachowali. Ochraň nás před ohněm wěcným, a přigmi nás někdy k sobě do wěcného pokoje, kde panugeš na wěky wěkůw. Amen.

Dnes se také swětj: W Persjanech sw. m. Anasťasia; w Nowoře we Wlassjch sw. b. Gaudencia; w Ambrune we Francuzjch sw. m. Droncia; w Sáře sw. opata Dominika.

23. Žiwot swatého Raymunda,

Penafortjtěho. (R. 1275.)

Raymund narodil se 1175 w Katalonii na hradě, Penafort řečeném. Rodina geho byla w zemi welmi proslulá a spřízněná s rodem králůw Aragonských. Od narozenj nadán gsa zwláštjnými dary, wynikal mezi sauwěkými druhy neobyčejnau dobrotau srdce a neunawenau pilnosti u učenliwosti, čímž tak welikau zásobu rozličných wědomosti si nasbromáždil, že co ginoch 20iletý w Barceloně mučretwj wěcegně wyučowal. Repudila ho k tomu

marná mysl aneb tížádost, aneb dořence nauze, ale pauze čistá láska k bližnjmu, za kterauž přičinau také při vyučování svém zřetel svůj gediné na to měl, aby srdce žákův svých prawan maudrosti se naplnilo, čistá bohabognost se jim wstřipila, a tudy čest a sláva Boží se rozuiáhala. I mohl dousati, že aučelu svého dosáhne; neboť sám zrcadlem gsa wšsedh ctnosti, zwláště pak aučiniwé lásky k bližnjmu, neličené pokory a tichosti, každého k následování příkladem svým wzbuzowal.

Maže až 30 let, odebral se Raymund na vysoké školy do Bolony, kde se církevnímu a zemskému právu učil, až konečně za doktora povýšen byl. Gako druhdy v Barceloně filosofii, tak vykládal nyní v Boloně Raymund práva, především pak umění svého ku pomoci chudých obracel, je před právem zdarma zastupuje. Bolonsští radovali se z toho velice, že tak bohabogný, učený a neziskný muž na stolici učitelův dosedl, ale radost gegich změnila se brzo v zármutek, an geg Berengarius, biskup Barcelonský, pro jeho učenost a silechetné obcování neyprav za kanovníka při hlavním chrámu v Barceloně, a brzo na to za generálního vikáře biskupství svého ustanovil.

Raymund, gsa nyní na tak vysoký stupeň důstojnosti postaven, a mace sobě svěřenau blaženost gaš duchovenstiva, tak i lidu světského, netoliko snažil se svítiti příkladem neydokonalejšsim, ale také všemožně povinnošti svého povolání vykonával. On hlásal slovo Boží, trestal, napomínal ve vši tišosti (II. Tim. 4, 2.) slovem všechněm všedko učiněn gest, aby vždy některé k spasení přivedl.

(I. Kor. 9, 22.) An geg takto duchowensstwo za žrcadlo dokonalosti mělo, ctili geg libě swětštyj co neyupřimněgšsijho přitele; chudj pať, gegichž bluznjkem sebe nazýwáwal, milowali geg co otce. Po-
cházel pať z toho žiřt a užitel nemalý, ano ducho-
wensstwo se wšsij silau gecho neunaweně horliwosti,
nadobyčegně wěrnosti w powołánj, wraucj nábož-
nosti, pečlivě lásky o chudě, a téměř weškerě do-
konalosti následowalo, což opět na lid blaze půjobilo.
Neboť kde swatě gsau hlavy cirkewnj, tam býwagj
swatj pastýřowě, tam také osada swatá.

Toho času založil sw. Dominik nový řád, dle
geho gměna nazwaný Dominikánský, a dle záměru,
ku kterémuž založen byl, kazatelský. Raymundowi
welice se zaljebilo ustanowenij nověho řádu, do něhož
také r. 1222 wstaupil a tam potora, tichostj, do-
bročinnostj a horliwostj lásku a wážnost u wšsich si
žiskal. Křesťané a blaudcuj Židé i Mahometáni
okusili gecho lásky a péče w stegně mjře; neboť gecho
gedinau snahau bylo, aby weškeren lid ku poznánj
pravěho Boha a skrze poťánj ku spasenij přivebli.
Bylo geg skoro gen na kazatelnici aneb we zpo-
wědnici widěti, kde s nesmjrným užitekem pracowal,
an wraucj gecho slowa hluboko srdce lidská proni-
kávala a tak milosti Božj wolněho přistupu při-
prawowala.

Powěst o sw. Raymundowi donešla se až k
papeži Řehoři XI., kterýž geg roku 1230 do Řjma
powolaw, za přjsěžnjho při wšsich saudech a za swěho
zpowědnjka ustanowil, a aby poněkud zásluhám gecho
se odměnil, hoblal mu arcibiskupstwj Tarragonské
pod zpráwu báti (r. 1233). Raymund této dů-

stognosti wšši silau odpjral. Marne byloby wššať gebo zpečowanj býwalo, kdyby nebyl do těžké nemoci upadl; nácež swatý otec ho nenutil, ale žádal toliko, aby sám hodného muže pro tuto důstognost pogmenowal. W podobných případosťech řikáwal on: „Dokonalým duchownjm we wywoleném řadu býti, gest dosti weliká důstognost.“

Neunawnau praci a bděnjm pohubilo se zdrawj swatého muže tať welice, že lékařowé mu radili, aby opustiw Řim do své wlasti se odebral, k čemuž i papež, ač nerad powolil. Barcelonsstj uwjzali miláčka swého se srdečnau radostj, wššudy mu weliké pocty činjce. On ale powyšsen gsa nad wššedku sláwu zemšťau gen pro Boha a pro bližního swého žil. Mimo neděle a swátky gďal gen gednau za den, obětowáwal denně mšši swatau, a celé gebo žiwobyti podobalo se takorča neustálé modlitbě. Sepsal i mnoho nábožných kněh, měl účastenstwj w založenj řadu k wykaupenj zagatých, a obzwláště na zpráwě Božj w zpowědnici záležeti si dáwal, wěda předobře, že zde základu a pramene wšši dokonalosti hledati slusj.

Muž, genž po tať mnohá léta we wěregných záležitosťech církewnjch stráwil, a rozřasnostj a učenostj swau byl wěhlasný, nemohl dlaubo w saukromnosti žiti. Roku 1238 umřel Jordan, wrchnj zpráwce řadu Dominikánského. Audowé, kteřj k nowému wolenj do Bolony se byli sešli, žáwali gednomyslně Raymunda za nástupce. On sice snažně žádal, aby toho auradu sprošťěn byl: stoge wššať pod poslusšenstwjm, musil rozmilau samotu opustiti a w nowý aurad se uwázati. Raymund wěda

zprávou onoho řádu rukau zřusšenau pečlivě o to se staral, aby srdce spolubratrůw se naplnilo upřímnau lástau k Bohu a k bližnjmu, aby bohabognost se rozmáhala a pravá wjra vždy více se upewňowala. Kde není dohledky, není řádu; toho měl Raymund zagistě dobrau zřusšenost, a protož často swě kláštery nawštěwowal, pilně na ně dohlížel, nepřislusnosti napravowal, a wssudy otcem a bratrem býti se prokazowal. Gelikož ale tuto důstognost mimo wůli swau přigmauti a milau swau samotu opustiti musil, hleděl úřadu swého opět se sprostiti, což i roku 1240 za přjcinau sešleho giž wěku swého učinil. Od té doby odewzdal se zauplna službě bližních, a přede wssim o obrácení Saracenů pracowal. Bůh pak žehnál také geho horlivosti a práci, neboť mohl r. 1256 wrdynjmu zprávci swému oznámiti, že 10.000 Saracenů křest swatý přigalo.

Ku prospěchu hlásání slova Božího mezi Saraceny a Židy zřídil Raymund semotam w klášterích školy, w nichž se gazyku arabštemu a hebrejštemu učilo, neboť byla weliká geho péče o to, aby vždycky byl dostatek mužůw, kterjby gazyky těmi kázati mohli.

Tak horlil Raymund pro sláwu gměna Božího a pro blaženost bližních až do škonání. Žádná práce nebyla mu těžká, žádné protiwensstwj odporně, gen když aučelu swého dogiti mohl. Menucená pokora a upřímná nábožnost podáwala mu často vhodně příležitosti, wznesené a důstogne osoby na gegich poklešty a wady pozorny učiniti. Mohl gim pak tjm úplněgi prawdu na mysl wložit, a z toho

pro věc dobrá u velikého prospěchu nabývati, an o gegich přijeň a nařlonnořt neřtoge, řádnými ohledy wázati se neřáwal.

Znamenage, ře řonec řivota geho se blři, řipřawowal se ř dwognářobnau horřlivořti na wyřřořenj z tořoto řiwěta, řařto a blaňu w pořřech a na modlitbách trwage. Zařpatřen řwátostmi umjřragjčř, ořebrál se dne 6. ledna 1275 do lepřřijřo řwěta, mage řto let wěku řwěho. Mňohě řářřakř, řterě u geho hřobu se řtaly, pohňuly papeře Řlěmentu VIII., ře geg řoku 1601 za řwátěho prořhlářřl; Řlěment X. řař nařřřřl, aby řwátěř geho wřřby 23. ledna se řlawil.

Rozřimánj.

Řw. Řaymund řal ři welice na řřřřwě Řoři w řřowěřnřci řáležeti, neboť mářli řľb z hřřchůw řwřřř řowřřřřř, řáležj to neyřřře na řř. řřowěři, řře řřřce ř řřřci mľuwřřwá a řuffe mľlořti Řoři geřř ořewřřena. Ale co o řľřech řřřci, řterj neřřbale řřowěři řwátě ořřřřwagj, aby nářřřřřřřřř řwřřř horeři mľhľ, neřřřře řan řuffj řwřřř se řořřřřřř, anjř ře řřa hřřchůw se řřobřřřř, aby gen řěľu horeři mľhľ! Řřto řogjřřř, neřřřře na řřawau řestř se řořřřřř, wřřřľěřáwagj řřřřř řestř, uřřřřřřř tořo, co Řůh nám řu řřařřřřř řřřřřřřřř, ř řwěmu řahubenj, a mřřřřř, ře řřobřřřřř wřřřřřřř řořřřřřřř řim prořřřřř, ubjřřagj w řřřř řěčňř.

„Řař o nář (o řňěřřřř) řmęřřřřř řľowěř řařo o řľuřěbnjčř Řřřřřřřřř a o uběľowateľřř řagęřřřř Řořřřř.“ (I. Řor. 4, 1.)

„Řářře męř z řřřř řęřřřř. Řřřřř wěřňř

gest lékařství života, a kterýž se bogj Pána, nacházegj geg.“ (Sirach 6, 6. 16.)

„Při muži pobožném ustavičně buď, o němž wjš, že zachováwa přikázanj Páně, a kterýž gestliže padneš, spolu s tebou žalost míti bude.“ (Žalm 37, 15. 16.)

Modlitba.

Bože, genž gš sw. Raymunda za služebníka w zporovědnici powolati, a geho přičiněním mnoho bříšníkŭ na cestu pokánj uvesti ráčil: prosíme Tebe, račiž také nám na geho mocnau přjmluwu propŭgčiti tě milosti, abychom i my oprawdowě se řáli a tať do owčince twých wywolených přigatu býti zaslaužili. Skrze Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

Dneš se také swětj: Zasnaubenj Panny Marie; w Alexandrii sw. patr. Jana; w Římě sw. p. a muč. Emerentian, w Macedonii sw. m. Parmena; w Langru we Francii sw. b. Urbana; w Antinoe w Egyptě sw. muč. Askase; w Ancire w Gallacii sw. m. Klimenta; w Syrii sw. opata Eusebia; we Widni Francowště sw. Barnarda, tamtéž w Normandii sw. Banninga; we Wlasiich sw. Martiria; w Toledu we Španělsich sw. b. Ildefonsa; sw. panny a muč. Kordilie; sw. panny Gregorie; sw. Sewerina a Aquilly manželŭ; sw. muč. Anastasia s 73 tovaryši.

24. Život swatého Timothea,

biskupa a mučedníka r. 265.

Ř neyznamenitěgšjim mužŭm, o nichž w písmech swatých se dočítáme, náležj bez odporu sw. Timotheus, nerozdělný sw. Pawla apostola tovaryš, wěhlasný perwnau wěrau a neustálau snahau o čest a sláwu gměna Božjho.

Timotheus měl za otce pohana, jeho matka ale Eunice, gaž i bába Lois byly přive wjry židovské, a snad od sw. Pawla na wjru křesťanskau obráceny gsou; alešpoň wychwaluge apóstol Páně perwnau a stálan gegich wjru, a Timotheowi gi na pamět uwádj. (II. Tim. 1, 5.) Timotheus narodil se w Listře w Likonii, a nawedenim matky a báby své hned od dětinstwí často w písmech swatých čítage, dosti welké zběhlosti w nich nabyl. Sam apóstol Pawel geg za to chwálj a geg wzbužuge, by gednal podle gegich obsahu: „Hned od dětinstwí swatá písma znáš, kteráž mohau tebe naučiti (maudrosti a wěsti) k spasenj, skrze wjru, kteráž gest w Kristu Ježíši.“ (II. 3, 15.) Okolo roku 51 uminil si apóstol Pawel osady křesťanské, semotam po krajích založené, nawštíwiti, a dle potřeby zprawiti. Barnabáš, býwalj geho na pausťich a cestách towaryš, oddělil se od něho, a Pawel mage nynj tolíko Silu při sobě, žádal mji gestě gednoho průwodce a spolupomocníka. Přigda do Listry, slyšel tam mnoho dobrého o Timotheowi, „a kterj byli w Listře a w Ikonii bratři,“ prawj sw. Lukáš „gemu svědectwí dobře wydávali;“ (Skut. Up. 16, 2.) obljbiv geg sobě s sebau ho wzjiti ustanowil. Timotheus nebyl tenkrát obřezán, proto že obřizky proti vůli otcowj státi se nesměly. Wida Pawel, žeby to Timotheowi překážeti mohlo w prácedy Apóstolských, gesttoby obřezán negsa, ani do škol židovských přístupu neměl, obřezal geg. Do té doby stali se Pawel a Timotheus druhj nerozlučitelnými; Timotheus čtil sw. Pawla co otce a služebníka Kristowa, gsa ho we všem poslussen;

Pavel pať miloval Timothea co wlastnjho syna, se wšim se mu přátelšty swěřiw. Protož takě Pavel o něm k Filippenštym píše: „že nemá žádného tak gednomyslného.“ (2, 2.) S ním procházel nyní mnohé země, s ním roku 52. přistál k Macedonii, kázal Ewangelium we Filippi, w Thessalonice a w Beroei, kde stihán gsa od židůw Timothea a Sily zanechaw, sám přes Athény do Korintu šel a tam na ně čekal. (Skut. Apost. 18,) Timotheus pobyl u Pawla w Korintě po některý čas, pať s ním putowal do Efesu, odkudž s Erastem na geho rozkaz do Macedonie se odebral sbírat almužny pro chudě křesťany Jerusalemské. Po wykonaném poselstwj nawrátil se Timotheus opět do Efesu, kde na něj Pavel čekal, načež od něho zaš ku Korintštym byl poslán, aby vzniklé tam nepořádky porownal a u wjře gich posilnil. Pavel poslal po něm Korintštym prwnj šwůg list, w němž srdečně Timothea Korintštym poraučj a gich proši, aby o něj pěči měli a gjm pro mladost nepohrdali, an „tak jako on (Pavel) dšlo Boží dělā.“ (I. Kor. 16, 10.) Timotheus wykonaw co neylépe úkol šwůg, do Efesu se nawrátil, a od té doby zdā se, že milého swěho mistra neopustil wjce, ale wšsudy mu byl po boku gať w slasti tak i we strasti. Gisto gest, že w Řimě byl s Pawlem ponejprwě w zagetj držán, neboť pozdrawuge i Thimotheus Filémona w listu, gegž Pavel wězeň Filémonowi psal. Pavel po dwau letech wazeb sprostěný, wracel se procházegc mnohá místa, w nichž wjra Kristowa se byla ugala, opět na wýchod, a tu se podobā, že Timothea za biskupa a

zprávce znamenitého města Efesu ustanovil, wida, že on mezi mnohými důstojnostmi té nevhodnější gest. Od té doby tratí se všedny z písma swatého wzaté stopy o veřejném žitobytí a působení swatého Timothea; leč najiti se lze, že věrně se držel učení a příkladu mistra swého, sw. Pawla, od něhož vždy nevyhýš chválen byl. (Filip. 2, 22.) Sem do Efesu psal také Pawel Timotheovi snad z Macedonie, napomínaje ho, aby bludnému učení wstříce vycházel, (I. Tim. 1.) a se staral, aby přede všemi věcmi činěny býwaly (t Bohu) prosby, modlitby, žádosti a díků činění (z přigatých dobrodiní) za všedny lidi: za krále, i za všedny, kterých gsau w auradech vysokých postavení, abychom pokojný a tichý život wedli, we vši pobožnosti a čistotě; (Tamtéž 2, 12.) aby muži se modlili na wšelikém místě, pozdwiuhujce čistých rukau bez hněwu a swáru, takž také i ženy, aby se oděwem slušným s stydlivostí a s střídmostí ozdobowaly gať se sluší ženám, kteréž dokazují na sobě pobožnost skrze dobré skutky (tamtéž 2, 8—10). Píše mu dále, aby byl opatrný při ustanowování nových kněží a služebníků cirkwe (Tamtéž 3,) aby učil, lakomstwu se chowati, protože lakomstwu kořen všedch zlých věcí gest, a aby bohatých t středrosti a t dobrým skutkům napomínal.

Když pak sw. Pawel po druhé w Římě u wězení byl, poslal Timotheovi swému nehmilejšímu synu (u wjce) (II. Tim. 2, 2) druhý list, genž krátce před jeho umučením psán, tak srdečnau prostotau a učeností vyniká, že všim právem za poslednj vůli Pawlowu se považowati může. Zve

tu sw. Pawel wedle ginych napomenutj Timothea, aby do Rjma prissel, ze si ho žada wideti, aby radostj byl naplněn. (II. Tim. 1, 4.) Možná, že Timotheus, genž slze s mistrem swým se rozlaučil, skutečně do Rjma se na cestu wydal, aby milého swého mistra umjrati widěl. Minj-li se pod andělem osady Efeské, gegž sw. Jan Ewangelista w zgerwenj swém (2, 1—6.) kára sw. Timotheus; tedy podobá se, že on snad po smrti sw. Pawla trochu od horlivosti a bedlivosti swě upustil. Ale buď tomu gať buď, gisto gest, že také Timotheus násilnau smrtj klesl, že rozujcen gsa ohněm wrauej lásky, odewzdal se pro Krista za obět čistau. Neboť když Efessstj swětili slawnost Diany, gegi sochu weregne nosjce, chtěl ge Timotheus od gegich powěr odwrátiti a wjre křestanské nauciti. Dni wšak domlurau geho popuzeni kygmi na něg tak dlaubo doráželi, až polomrtew ležeti žustal. Křestané přjpadem tjm welmi zarmauceni, odnesli geg na bezpečně místo, kdež brzy ducha wypustil. Tělo geho pochowali l. P. 97 na jednom pahorku blíž Efesu, odkudž pať r. 337 do Carigradu přeneseno bylo.

Rozgimánj.

Napomenutj biskupa Efeského (Zgerw. 2) aby se nawrátíl k prwnj lásce, pokánj činil, gestli nechce, aby swjcnem geho ; msta hnuto bylo, také nás se týká; neboť ; toho wideti, gať weliká gest potřeba, abyhom wytrwali w pokánj a w horlivosti. Gsaut mnozi, kterjž horliwě rukn swau na pluh položili, horliwě a také prospěšně po stězce ku ctnosti kráčeli, pozděgi wšak obrátirše se w horlivosti a

bedlivosti ustáli, a tak we velké nebezpečnosti upadli. Kdo nechce lepším býti, již se pohoršil, a protož ti gebiné dokonalí budau, kteří neochabují, a kteříž nepřestávají po dokonalosti toužiti. Bizme horlivost svých, uvažme pokog a sladkosti, které Hospodin w srdce služebníků svých vložil, a patřme na odměnu, kterou nám, gestli w službě jeho wytrváme, zaslíbil. Zagistě pak ochabující síla se zotaví, chladnaucí láska se rozžije a neustane, když wolati budeme k Němu, "od něhož všecko dobré pochází.

„Stežka spravedlivých gest jako světlo gasné, kteréž se rozmáhá a svítí, až se ukáže pravý den.“ (Přisl. 4, 18.)

„Ti, genž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly; vynášejí se přejm jako orlice; běží a však neumdlévají; chodí a neustávají.“ (Isai. 40, 31.)

„Kdo gest spravedlivý, ospravedluíž gestě více; a svůj posvětiž se gestě více.“ (Upost. 22, 11.)

„Kdo setrvá až do konce, spasen bude.“ (Mat. 10, 22.)

Modlitba.

Bože milostivý, genž si nás z nerušíte své milosti ku věčné blaženosti powolati ráčil: prosíme Tebe, potlač w nás všecku líknawost a malátnost, a rozněť w nás oheň pravé horlivosti, abychom jako sv. Timotheus vši sílu Tobě slaužili, Tebe nade všecko a pro Tebe i bližního svého milovali, křže Ježíše Krista. Amen.

Dnes se také světi: W Antiochii sw. k. m. Babyla; w Nowé Cesarii sw. m. Marbonia, Musonia, Eugenia a Metilla; w Klermontu Francouzském sw. b. Artemia; w Syrii sw. paust. Macedonia; w Anglicku sw. opata Rádola; we Foligni Wlaské sw. b. Feliciana; tamtéž w Benonii sw. b. Zamasá; sw. Bertrena opata.

25. Život sw. Juventina a Maximina, mučedníků r. 363.

Císař Julian, když byl od wíry křesťanské odpadl, a k modloslužebnosti opět se obrátil: o nic více neusiloval, než aby křesťacím pohanstvíu pomohl, wíry pak křesťanské potlačil a ji vyhlabil. Způsob, čímž toho dosáhl, byl arci docela rozdílný od onoho prvních nepřátel wíry právě; neboť stavěl se zjevně býti dobrotivým, mírným a spravedlivým, každého při wyznávání své wíry necháwage, nicméně ale mnohými obmysly a někdy i tělesným trestem lid od Krista odvésti usiloval. Mezi mnohými jinými prostředky, gichž k tomu konci a cíli užíwal, byl také ten, že wšedky studnice modlářskými oběti nakázil, aby wšickni pigice z nich wody také pohanské ohavnosti účastni byli; pak také což se koli potraw w krámích a na trhu prodáwalo, čímž způsobem porušil, kázaw chleby, maso, zeliny, ovoce i jiné věci, k gidlu slaužici, pohanským způsobem žehnanau wodau skropiti. Křesťané rmantili se a naříkali nad bezprávím tímto, wšemožně takových pokrmů se warugice; když ale jiných míti nemohli, požíwali i porušených podle rozkazu sw. Pawla: „Což se koli w gatce prodáwá, nic se newyptáwagice, gezte wšedko bez rozdílu.“ (I. Kor. 10, 25.) Dwa znamenití muži Juwen-

tinus a Maximianus, setnikové tělesné stráže císařské, při jedné hostině na bezpráví to sobě stěžovali, obracugce nato slova oněch tří mláďenců v ohnivě peci: „Vyďals nás, o Bože, v ruce nepřátel našich, a králi nespravedlivému a nevyššímu na zemi.“ (Dan. 3. 32.) Kterážto slova jeden ze spoluhodovníků císaři oznámil. Julián gich hned povolati dal, tážage se gich, co o něm při stolování byli mluvili. Tauto otázku porubuzeni domníwali se míti příčinu, swobodně císaři oznámiti, co na srdci mají. Z odpověděli: „My gšauce v křesťanském náboženství vychování a zvedeni, a poslauchugce chwalitebných nařízení a práv od Konstantina a synůw geho wydaných, nemůžeme leč spravedlivě sobě naříkati, widauce, any wšsedy pokrmy a nápoje a pohanskými oběťmi se porušugi a poskvrňugi. A protož i doma žalowali gšme s plácem, i nyní před tebau na to naříkáme: aniž gest co gineho kromě toho, gesttobychom sobě do tebe a do twého panování stěžowati měli. To uslyšew císař hned dobrotiwost a milost v příjnost a ukrutnost proměnil. Nebo nařídil ty swaté muže ukrutně trápiti až ge i ušmrtil; aneb raději z bídneho života wytrhl a k věčné sláwě dopomohl, dne 25. ledna roku 363.

Rozgimání.

Kčž by se těmto swatým mučedníkům podobali wšickni křesťané i za našich řdy časůw se gim v zapovězený den masité pokrmy předkládagi! Ale bohužel, aby neurazili prostopášneho hostitele, a od

giných spoluhodovníkův, genž také pohrdagi wessťerým katolickým řádem, wysmání nebyli, mnozi se na to odvažugi, raděgi přikázani swatě Cirkwe přestau-
piti. My pať, gakožto wěrnj synowě swatě matky swě Cirkwe, nesebe gme nikde ke stolu, kdež wjme, že se u něho katolického řádu nezachowáwá; gestliže gšme ale newědomky přisedli k němu, neohroženě od něho wstaňme, a dokaźme skutkem, žei nám wjce záleži na swatě Cirkwi, než na prostopášnem hostiteli a na pokrmech geho. Widyt prawj Kristus: „Kdož Cirkwe neposlaucha, budiž tobě gako pohan a publikán.“ (Mat. 18, 17.)

Nerčíž žádný: „pokrm gako pokrm, wšsedo ge dar Boží.“ Giž w rági Hospodin prwnjmu člověku, přikázal, řka: Že dřewa wědění dobrého a zlého ať negiš: nebo který by den koli z něho gedl, smrti umřeš.“ (1. Mogž. 2, 15—17.) Dwoce z tegož dřewa samo sebau nebylo zlé, anoi wšse, což Bůh stwořil, dobré gest a předceť učinil Hospodin rozdíl mezi pokrmem; a že prwnj člověk tegož rozdílu nezachowal, zhřešil tak welice. Podobně žádný pokrm, kterýž swatá Cirkew w gistý den zapowjda, sám sebau není zlý owšem: ale nezachowání cirkewního rozkazu proto gest hřichem welikým, protože z srdce zlého pochází.

Modlitba.

Bože, kterýž gšl prwního člověka z ráge wynal, že nezachowal ustanoweného od Tebe přikázani postního: posilniž náš milostj swau, abydom dle příkladu swatého Juwentina a Maximina zapowězeného pokrmu se zdržowali, wessťerá přikázani

wěrně a beze wšij bázně lidu zachowávali, a zvlášt zachowáním swatého postu do nebeského ráje uwe-
dení býti zasloužili. Skrze Ježíše Krista Pána
nasseho. Amen.

Obrácení swatého Pawla.

Sw. Pawel, dříve Šawel nazwaný, pocházel
z pokolení Benjaminova. Jeho otec bydlel w bla-
wním městě Cilicie, Tharsus gmenowaném a ná-
sledowně byl měšťanem římským. Gamaliel, učitel
gať učenosti tať i sledetnosti slowitný, wychowal
geg w Jerusalemě, a k wyznání čili škole fariseyské
geg webl. Šawel byl židem s tělem a s duší, a
protož náboženstwí swému srdečně oddán, úhlawním
nepřítelem křesťanů byl. Gíž tenkráte když swat.
Štěpána kamenowali, byl Šawel přítomen, opa-
truge štaty oněch, kteří geg kamenovali, a protož,
gať sw. Augustin prawi, w kamenování onom i
sám účasten byl. Tentýž sw. otec se domýšlil, že
Pawlowo obrácení stalo se skrze modlitbu sw. Ště-
pána a dokládá, žeby církev nikdy nebyla Pawla
měla, kdyby se Štěpán nebyl modlil.

Toho času powstalo weliké pronásledování
křesťanů w Jerusalemě a Šawel nad gině horliw
hubil ge wšsemožně. On gímal ge po domech,
wrhal do žalářů, bil ge metlami a diwnými mu-
kami nutil, aby se Kristu rauhali. Nemage na tom
dosti, wymohl si od kněží a biskupů židowských listy,
aby wšsedy židy w Damassku, Krista wyznávající,
gate a swázané do Jerusalema ku potrestání pohnatí
mohl. Leč marná gsau předsewzetí lidská. Mo-

dlitba swat. Štěpána a ostatnjch křesťanů pronikla nebesa, a Bůh uložil, na Šawlowi své smilování a swau sborowagjcnost ukázati. D polednách, an se k Damassku blížil, hle, obkličila geg nagednau swětlost, nad slunce gasněgšj. Š padna k zemi, uslyšel hlas řkaucej: „Šawle, Šawle, proč mi se protivjš? Š řekl: „Š kdo gšj Pane?“ A Pán řekl: „Gá gšem Ježíš, gemuž ty se protivjš. Těžko gest tobě proti ošnu se zpěcowati.“ Mjrně toto pokárání, spogeno s wnitřnj milostj, progelo Šawlowu duffi, hněw geho obrátil se w tichost, geho farizejská hrdost změnila se w pokoru a on stal se nowým člověkem. Třesa se zwolal: „Pane, co chceš, abych činil?“ A Pán welel mu, aby wstana ššel do města, tam že gšty sluha Páně naucej geg, coby činiti měl. A Šawel wstana oterwrel oči, ale newiděl neb byl oslepl, a musil do Damassku weden býti, kde u gakehos Žůdy bytem byl, po tři dni ani newida ani negeda ani nepige ani newěda, coby s njm Bůh učiniti mjnil.

W Damassku bydlel geden s učednjš Páně, gměnem Ananiáš, člověk swatý a bohabogný. Tomu zgewil se Pán, a welel, aby gda hledal Šawla, an se modli w domě Žůdowě. Gměna Šawel žbrožil se Ananiáš, wěda gake on protiwensťwj a zlě wywoleným Páně byl způsobil, a proč do Damassku přissel. Hospodin ale opětowaw rozkaz swůg řekl: „Gdi, neboť on gest má nádoba wywolená, aby nosil gměno mé před pohany i králi před syny Šraelskými. Gát zagistě ukáži gemu, kterať on mnoho muss trpěti pro gměno mé.“ Tě doby měl takě Šawel widěnj, i widěl muže, Ananiášse gměnem,

an gde k němu a rozkládá na něj ruce, aby zas prohlédl. Ananiáš přišel tedy k Sawlowi a wložil ruce na něj, řekl: „Sawle, bratře, Pán Ježíš, který se ukázal tobě na cestě, poslal mne, abys zrak přigal, a naplněn byl Duchem swatým.“ A hned spadly s očí jeho gafo lupiny, a on prohlédl po-
gednau a wstau pokřtěn gest. A přigau pokrmu posilnil se. I zůstal Sawel s učedníky, kteří byli w Damassku, za několik dní. A hned we školách kázal Ježíše, pravě, že on gest Syn Boží. I di-
wili se náramně wssični, kteří geg slyšeli, a pra-
wili: „Zdalíž tento není, genž hubil w Jerusalemě
ty, který wzywali gměno Ježíše?“ A tak řízenjm
Božjm stal se Sawel, byw druhdy utrhačem gměna
Kristowa a nepřitelem jeho wyznawačů, horlivým
Aposstolem a neyhlawnějším nástrojem, skrze něhož
Bůh gměno své po světě tu spasenj lidskému roz-
blassowal.

Rozjímání.

O newyvážitelný pramene smilowání Bo-
žího! Cyhle Sawel, protivník Kristůw, nepřitel
křesťanůw, nalezl milost před twáří Boží! An w
hrdosti farizeyště wychowan byl, bylo mu těžko, po-
tlaciti nenáwisti w srdci swém; ale když ho milost
Boží hledala, a geho se dotkla: otewřel jí srdce,
a ptal se Pána, řka: „Pane, co chceš, aby učinil?“ A dowěděw se, čeho Pán od něho žádá, ne-
protiwil se, ale učinil, gať mu bylo rozkázáno, a
s propůgčenau sobě milostj horliwě pracowal o
spasenj swém i o spasenj bližního. Kdo medle z
nás, byť i sebe wětším hříšníkem byl, pohledna na

Šavla, zaufati bude nad milosrdenstvom Božjim? Chceš-li vsať milosrdenství Božího dosáhnouti jako Šavel, neodpírej mu, když se ti obětuje. Aniž říkej, že milosti Boží neznámáš, že Pán k tobě tak nikdy nevola, jako k Šavlovi volal; bedlivě pozoruj toliko svědek hnutí srdce svého, a i na to pilně hled, co se vůkol tebe děje: a poznáš, že i tebe kolikrát hledala milost Boží, žeš ji ale odpyral. Radost i žalost, zdraví i nemoci, blaženost i protivensství, jiné příhody a nehody, genž tebe anebo bližního potkávají: tyť jsou samé prostředky, gimiž k tobě volá Pán Ježíš: Šavle, Šavle, co se mi protívíš?" Ale ty se neptáš: „Kdo jsi, Pane? Co chceš, abych učinil? Proto gest mnoho zatvorených Šavlů mezi námi, obráceného Pavla málo kde nacházíme. Co řekl Pán Ježíš o Jerusalemu, platí o přemnohých křesťanech po dnešní den. Zvolaltě Pán Ježíš, řka: „Jerusaléme, Jerusaléme, kterýž morduješ proroky, a kamenuješ ty, genž k tobě posláni jsou: kolikrát jsem chtěl shromáždit syny tvé, jako slepice shromážduje kuřátka svá pod křídly: a nechtěl jsi. Až zanecháš se dům váš pustý.“ (Mat. 23, 37. 38.) „Až stojím u dveří, praví Pán Ježíš na jiném místě, a tluku: gestliže by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dveře vechdu k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnau.“ (Žew. 3, 20.) Gestliže dnes tedy uslyšíme hlas Páně, nechtějme zatvrditi srdci svým.“ (Žalm 94.)

Modlitba.

O Bože! pramene všech milostí, Spasiteli

náš, Jezu Kriste, rač, prosíme, laškavě na nás popatřiti, a poněvadž bez tebe k tobě přigiti nemůžeme: milosti své nám neodgímej, ale jako vši svatého Pavla sám na wjru obrátil, obrať i nás k pravému a horlivému pokání, abychom w twých nekonečných zásluhách i odpustění dosáhli i věčného blahoslawenství a účastni byli. Amen.

Dnes se také světi: W Damassku sv. m. Ananiáše; w Scythii sv. b. Brittaniona; w Clermontu Francauském sv. b. Projakta; w Arrasu tamtéž sv. op. Poppora; sv. m. Donata, Sabina a Agaba; w Thebais w Egyptě sv. opata Apollöse; na Eufratě w Macebonii sv. opata Publia.

26. Život svatého Polykarpa,

biskupa a mučedníka. (R. 166.)

Smyrna, gedno z neystarších a neyslawnějších měst menší Asie, již w pradawné době obrátila se na wjru křesťanskau. Sw. Pawel a Jan byli první zvěstowatelé učení spasitelného w městě tom, od nichž gať se zdá, neyprw Bukolus pak ale sv. Polykarpus za biskupa w městě tom ustanoweni byli.

Polykarp w mladičím věku asi okolo r. 80 po Kristu přigal wjru Kristowu, w něj od apostoľů wyučen byl. S nimi a s jinými, kteříž Pána osobně byli znali, obcowal důvěrně, zvlášť ale swatý Jan to byl, miláček Páně, k němuž Polykarp srdečnau upřímnosti se lnul. Swědčj o něm sv. Ireneus, gaťž čteme u Eusebia w církewnj historii (knize 5, kap. 20.) „Mohu i místo udati, na kterémž Polykarp sedě učjwal, geho chůzi, celý života způsob, postawu i řeč, gaťau k lidu mluwj-

wal, a cokoli o swém důvěrném obcowání s Janem, a s jinými, kteří Pána viděli, o rozprávkách gegich, o wšech gegich Pána se týkajících wyprávědech wyprawowával. Také o zážracích a učení gebo, gakež toho doslechl od těch, kteří slovo života spatrowali, tímž e úplně způsobem přednášel, we wšem se swatým Písmem se srownáwage.“ Že Polykarp biskupstau stolici, na něj od sw. Jana apóstola byl dosazen, swatě a s maudrau horliwostí spravowal, sám Kristus Pán swědectwí wydává, gestliže slowa we zgewení sw. Jana, gať wúbec se za prawdu má, na Polykarpa se wztaħugj. „Andělu Smyrnensš e cirkwe piš,“ welj Kristus: „Totě prawj prwnj a poslednj, kterjž byl mrtem a žiw gest: Wjm o sauženj a chudobě twě, ale bohatj gš (we ctnostech); pomlauwagj tebe ti, kterjž se prawj býti židy, a negsau, ale gsau zběr satanowa. Nebog se nic těch wěcj, kterěž trpěti máš. Ať uwržet ďábel některé z wás do žaláře, abyste pokuššjní byli, a budete mjtí sauženj za deset dnj. Budiž wěrnj až do smrti a dána bude tobě koruna žiwota.“ (2, 8—10.)

Protož požíwal také Polykarp u wšech lidj neywětšj wážnosti a byl přednjm biskupem w Asii. Sám sw. Ignacijs měl z toho nemalau radost, když na swé cestě do Řima we Smyrně se několid dnj pozdržeti, a s Polykarpem segiti se mohl. Odcházeg e poručil péčliwě gebo lásce osadu swau we zwláštjním listu z Troady mu poslaném, prose, aby wšech napomjnal, by spaseni byli, aby se wšj tělesnau a dussernj snažností úrad swúg zastáwal a we wšem byl opatrnj gaťo ěad, a beze lsti gaťo

holubice. Okolo r. 160 putoval Polykarp, co ctihodný stárec, do Říma k papeži Anicetovi, aby některé otázky, zvláště strany dne welkonocního w potaz se wzaly a porownaly. Ačkoli účelu pauti své nedosšel, měl tím wětšj potěšení z toho, že se mu posstěšilo, některé křestany zcestným učením Marciona a Valentina swedené, do lúna pravě cirkwe přivěsti. Byl Polykarp wúbec welmi opatrný a bez přjiny s odpadljký obcowati nechťel; kdykoli prý o zcestném gegich učenj mluwiti slychal, zacpával si uši, wzdychage: „Bože dobrý, gakých časů dals mi se dočkati, že takowých řečí poslouchati mám.“ (Iren. epist. ad Flor.) Po 70 let zprawowal Polykarp cirkew Smyrnenšťau, gsa milován neywšs od křestanů a wysoce wážen od pohanů, právě když sobě cjsař Mareš Aurel, přigmjím filosof, předsewzal křestany wyhladiti, které za nezna-bohy, lidogedy a nestydatě smilnjky mage, buď k pohanstwu přivěsti aneb smrti trestati přikázal. Mnozi giž padli za obět nesmyslné této žurivosti cjsařowj, zvláště pak cirkew Smyrnenšťá přjsnosti geho zákonů w neywětšj mjře zakusila; poněwadž ale přemožena býti nemohla, žádala kwožjžnirwá zběr, aby biskup Polykarp přiweden a diwě zwěti k rozsápanj dán byl.

Uslyšew Polykarp, že pochlebnjci cjsařowj o geho bezhrdlj stogi, ač smrti se nebál, prosbám přátel swých předce powolil, a bljk Smyrny na gakěmsi statku se ukryl. Tam s malým počtem swých wěrných přebýwage, we dne i w noci na modlitbách trwal, a cirkwi pokoge od Boha žádal. Tu gedné noci, tři dni před swým zagetjm, měl sen, že pod=

hlavnička geho ohněm se žnala a pogeďnau šhorela. Z předpovídal z toho svým milým, že ohněm upálen bude. Giž mu byli vyslancové císařovi na stopě, an přemožen hořem svých přátel na giném místě ochrany hledal. Dnino pať přissedse a geho nenalezse, gali dwa otroky, z nichž jeden mukami donucen geho útočisse wyzradil. Wida Polykarp, že prozrazen gest, ač k útěku dosti času měl, sám gimacům svým se wydal řka: „Staň se vůle Boží!“ Dni pať widauce welebného starce: an před nimi stogi we wssj své důstognosti, diwili se, a někteří z nich prawi: „Zda toho chwatání bylo potřebj, aby gat byl stareček takowýto.“ Polykarp kázal zagimace své pořmem a nápoem wyčastowati, prosil, aby gen gednu hodinku popřáli, by se dle ljbosti a z vůle pomodliti mohl. Když mu w tom powolili, naplněn gest milostí Boží, a tať horliwě se modlil, že ti, kdož geg se modliti slysseli, welmi se diwili, a mnozi toho želeli, že na tať zbožného starečka byli wssli.

Po wykonané modlitbě, we kterěž na wssedy zpomněl, s nimižto se byl kdy sessel, posadili ho na osla a do města wedli. Na cestě wygeli mu wstřic Herodes, saudce a otec geho Niketaš, a wzawsse geg do svého wozu lahodnými slowy přemlawali, aby modlám obětował. Polykarp mlče poslauchal řeči gegich. Když pať porád drzegi na něg dotřali, odpowěděl: „K čemu mně radjte, nikdy ne učinjm.“ Widauce oni wssedku práci marnau, hanbným násiljm z wozu geg wystrčili, že si nohu poranil. Dn pať gako by se nic nebylo stalo, wesele se strážj přjmo k městu krácel, kde hned weden gest do Amfitheattu čili diwadla okrauhlého,

kam se lid k veřejným hrám scházel. Když tam vycházel, gest slyšán s hůry hlas, mnohým srozumitelný, který mu pravil: „Buď silný a zmuž se, Polykarpe!“ Gať mile se roznese, že Polykarp gat gest, powstal náramný hluk mezi lidem, který se baulil. Saudce powolaw ctihodného kneta, napomínal geg, aby štetě šedin svých, bohům čest wzdal a Kristu se rauhau, šibuge gemu, že geg propustí. Polykarp odpowědel: „Čest a osmdesáte let gemu slaužim, a nikdy w ničem žádné křivdy se mi nestalo, i kterakž tedy krali šwemu, genž mne wykaučil, rauhau se mohu?“ Saudce řekl: „Mám lžtau zwěr pohotowě, před nj tebe uwrci rozkáží, gestli sobě ginať w čas neusmyslíš.“ Polykarp odpowědel: „Rozkaž gi přiwěsti. Gať se na tom powně ustanowil, abych od lepššeho k horššimu nigat se neuchylowal.“ Gemu zas řekl wladar: „Škrotim tebe ohněm, pakli diwočě zwěři se nebogíš, a hned ginaťli se nerozmyslíš.“ Polykarp doložil: „Ohněm mi hrozíš, který gen chwíli hoří a brzo uhasne; ale o tom ohni budaucího saudu, který se k věčnému trápení bezbožných chowá, žádné wědomosti nemáš. Ale co meštas? Rozkaž přiwěsti lžtau zwěr, aneb což se ti keli gineho lžbj.“

Takto mluwě, naplněn byl důwěrau a radostí, a milost Boží rozplynula se po twári geho, tak že saudce se děsil. Nyní veřejně ohlášeno, že Polykarp přiznal se, křestanem býti. Židé a pohané slyšíce to, žádali s náramným křikem, aby lew na něj puštěn byl; co se jim za tau přčinau odepřelo, že k tomu giž času není. A tu gednjm hlasem zwolali, aby za žiwa byl upálen.

Pať i hned gaťoby o záwod snášeli z dj-
len, lázni a domů posena a otepi. Pogednau stála
hranice; Polykarp odpařaw se, složil rauchy swě,
a na hranici wstaupil. Když ho tu hřeby a pro-
wazy upewniti chtěli, řekl k nim: „Nechte mne gen-
takto! nebo ten, kterýž mi dal trpělivost, abych ho-
řicj oheň sněsti mohl, udělj mi také síly, abych bez
hřebů nepohnutý na hranici wytrival.“ Nato k ne-
besům zraký powznesa, takto se modlil: „Otče mi-
lého a požehnaného Syna swého Jezisse Krista,
sřrže něhož gsme tebe dokonale poznali, Bože an-
dělů a mocj nebesých, Bože wsseho stwoření, zwläšť
sprawedliwých, kterj žigi před twárij twau! Welebjm
tě, žeš mne uznal za hodného, abych dne toho a
tauto hodinau w společnosti mučedlnjků twých au-
časten byl kalicha utrpenj Pána Jezisse Krista, Syna
Twého, ku wzkrjssenj a k žiwotu wěčnému dusse i
těla w neporussitedlném obnowenj sřrže Duchu swa-
těho. Dey, abych dnes mezi tyto za obět Tobě
přigemnanu přigat byl, gaťož gš sám ustanowil,
předpowěděl a vyplnil, kterj gš Bůh prawý a kla-
mati neumjš. A proto za wssecko Tebe welebjm,
Tobě dobrořečjm a Tebe oslawugi, sřrže wěčného
a neywyššjho kněze Jezisse Krista milého twého
Syna, sřrže něhož Tobě, s njm a w Duchu swa-
těm sláwa buď nynj i na wěky wěkůw. Amen.“

Ledwa modlitbu dokonal, ihned hranice zapálena
gest; plamen sšlehal wzběru, i stal se tu zážraf
weliký, widěný od wsšech přítomných. Dheň se totiž
wykšlenul w oblauť gaťo plachta na lodi wětreu
prodmutá, tať že tělo sw. mučedlnjka gaťo ždj se
wsšech stran obšljčil. Dn pať sřoge u prostřed ohně

podobal se strijbru a zlatu plamenem žhavému, přičemž tak libá vůně se rozcházela, jako by kadidlo aneb vonné věci se pálily. Widauce to pohané, rozkázali konfektorovi, t. g. vrchnímu pekáři, aby přistoupil k hranici mečem ho proklál. To když se stalo, vysílala se krev v takové hojnosti, až oheň ubáhnal, a celý zástup žasnul nad rozdílem, kterýž gest mezi uctělci a wyvolenými.

Alle závistivý protivník pokolení spravedlivých, wida wznesenau smrt tohoto muže, gehož obcowání od počátku neuhonné bylo, a který uyní koruny uesmrtnosti dosáhl: wynasnažowal se za brániti, aby z geho ostatkůw nic odneseno nebylo. A protož žádali pohané náwodem židů, prefonsula, aby mrtwoly křesťanům newydal, aby při neodpadli od Krista a tohoto ctíti počali. „Dni newěděli,“ dokládaji Smyrnenští w listu swém, „že nelze nám Krista opustiti, genž pro spásu wšech na swětě newinně za hříšnýky trpěl, a že gineho ctíti uemůžeme. Před ním, genž gest Syn Boží, klanějice se padáme: mučedlníky pak, žáky a následowníky Páně právem milujeme, pro gegich nedostihlau lásku k swému králi a mistru. Řež se staneme gegich společníky a spolužáky!“ Wida setný takowau rozgřtenost, kázal mrtwolu Polykarpowu na hranici uvrhnuanti a spáliti. Nicméně se některé ostatky geho zachowaly, gichžto křesťané s welikau pilností sebrawšse nad zlato a drahé kamení sobě wážili. (Wiž historii Euseb. kn. 4. kapit. 23.)

Od sw. Polykarpa máme list k Filipenským swědějci, genž patrným gest důkazem o čisté wjře a apostolské horlivosti swatého biskupa a mučedl-

njka. Stúg zde gediné místico z něho wyňatě: „Protož přepáswsse bedra swá“ píse gim, „služte Bohu w bázni a w prawdě; odřečnauce se lichě marnomluwnosti a bludůw, gež mnozi rozšiwagi, wěřte pewně w toho, genž Pána nasseho z mrtwých wzkrjisl, geg oslawil, a na prawici swě posadil. Gemu wsse gest podroběno na nebi i na zemi, gemu slauží wsseliký duch. On přigde gakož saudce živých i mrtwých, geho krwe bude Bůh wyhledáwati od těch, kterj w něg newěřili. Kterž pať z mrtwých geg wzkrjisl, ten i náš wzkrjisi, gestliže geho wůli kónáme, podle geho přikázanj se chowáme, a milujeme, co on milowal, wstřihajice se wssj nepravosti, lakoty, krivého swědectwj, pomluwy, neodplacugjice zlého za zlé, ani zlořečenj za zlořečenj, ani rány za ránu, ani kletby za kletbu, pamatugjice na to, co prawil Pán takto uče: „Neodsuzugte, byste nebyli odsauzeni, odpauštěgte a bude wám odpustěno; (Luk. 6. 37.) milosrdnj buďte, abyšte milosrdenstwj dostli; (Mat. 7, 7.) gakaui měrau měřjte, bude wám odměreno. (Luk. 6, 38.) A blahoslawenj chudj, a pro sprawedlnost trpici, neb gegich gest králowstwj nebeské.“ (Mat. 5, 3. 10.)

Rozgimánj.

„Staň se wůle Boží!“ prawil sw. Polykarp. A w prawdě neygistěgssj prostředek k dosaženj pokoge dusse a neykratssj cesta k nebesům gest bez odporu: odřici se wlastnj swě wůle. Kdo wůle swě se odřečnuw, wůli Boží se podrobil, ó gať blažen gest! On žige bez starosti a bez strachu, gemu nic trudného, nic hnusného není, nechť gakaufolim cestau

ruka Boží geg weđe; wěda, že co geg kóli potká, z dopuštění Božího se stane. Kdo wůle své se odřešl, nekráčí giž k nebesům ale běží, neboť každé hnutí geho a každý čin pln gest zásluby tak, že kolik kroků, tolik stupňů k nebesům činí.

„Buď wůle twá gačo w nebi tak i na zemi.“
(Mat. 6, 10.)

„Chceš kdo za mnau přigiti, zapřiž sebe sám.“
(Mat. 16, 24.)

„Nehledám wůle své, ale wůle toho, genž mne poslal.“ (Jan 5, 30.)

„Ne každýt, kdo mi říká: Pane, Pane, wegde do králowstwj nebeského: ale ten kdož činí wůli Otce mého, kterýž w nebesích gest.“ (Mat. 7, 21.)

Modlitba.

Bože! kterýž gš swau swatau wůli 'nás znáti naučil, a plnjcm gi odměnu věcnau přislíbíti ráčil: prosíme Tebe, učiň: abychom gačo sw. Polykarp wůli swau we wšsem wůli twé podrobili, a tak odměny věčné si zaslaužili. Skrze Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

Dneš se také světi: W Římě sw. wbowy Pauly; we Smyrně w Palestíně dwanaći sw. muč., kteří s sw. Polykarpem trpěli; w Bonne w Africe sw. b. a. m. Theogena s třibceti a šesti mučedbníky; w Alby w Francii sw. b. Theofrida; sw. Simeona opata; sw. Gabriela opata; blahoslavené Házety paustewnice.

27. Život swatého Jana Zlatoústého.

(M. 407.)

Sw. Jan Zlatoústý patřil do počtu nejslawněgších řečníků, kteří církew wýmlowností swau

ozdobili, za kterau příčinu přijmijm Chrysostomus (to gest Zlatoušij) počtěn byl.

Jan narodil se okolo r. 347 w Antiochii, slavném městě Asie. Brzo po narození svém ztratil otce svého Sekunda, genž znamenitau důstojnost u wogšstě císařském byl zastával; máter Janowa Anthusa byla tenkráte teprwa 20 let stará. Milowalať syna svého, w němž twár zesnulého chotě wjdávala, láskau neywwraucněgšij. Gšauc pať žena wýborná, ustanowila syna svého tať wychowati, aby se z něho stal muž dokonalý Bohu a lidem milý. Neprowdala se tedy wíce, aby wesskerau péči swau toliko na wychování svého Jana obrátiti mohla. Widauc, že newššednj dary geho ducha denně wíce se wywiinugi, a že sama giž ku wzdělání gich nepostačuje: powolala schopných a mandrých učitelůw, pod gegichž bedliwau rukau Jan welikě pokroky we wsselikém umění, zwláště ale w řečnictwji činil, tať že Libanius, w umění tom geho učitel, ač po-
han, geg za náměška svého mji si přál.

Chrysostom dokonalu běh učení svého, zamýšlel život w saukromnosti a nábožném rozgimání tráwiti, brzo ale bleštem sláwy, chwálan lidškau a rozkoffením swěta sweden gša, umysl swůg změnil, a na práwnictwji se oddal, gelikož tu swau wýmlownostj snadno k welikým hodnostem přigiti mohl. Wida ale, že tu mnoho neresťj, a přiležitostj ku pádu gest, opustiw staw ten, dal se do čtenj píssem swatých. Gegich obsah rozháral w srdci geho až posud gen dautnagicj lástku k Bohu w živý plamen, tať že odřeknuw se swěta, taužil gen po swatosti; modlitba, rozgimání, posty a bdění byly mu

cestau k zaměřenému cíli vědauci, a Jan gať rád truhdy na rozkoše světské: tať bedlivě chodil nyní na služby Boží, započav krutý zápas se všemi naruživostmi svými, zvláště pak s prchlivostí a hněvem svým přirozeným, až se stal tichým a mjrným.

Pozoruge sw. Meletius, patriarcha Antiochenšťj, všechy tyto věci, zamilowal Jana srdečně, a přigma geg do domu swěho, učil geg wjře křesťanské, načež po třech letech geg pokřtil a za lektora t. g. čitatele píšem swatých při kostele Antiochenškém ustanowil. Tehdáž byl Jan aš 24 roků stár. A od té doby stal se úhlawnjm nepřitelem wšj lži a nepravdy, wšeho lánj a utrhanj, aniž kdy z úst geho wyslo slovo nesluffně. Na radu sw. Basília, swěho přitele, uzavřel nyní Chrysostom, na některé pauffti w tichosti a w bohumilém obcowánj život tráwiti. Wše giž bylo k odchodu připraweno, an na prosby a slzy matky swě od umyslu swěho upustiw, doma zůstal, a zde život zcela paušewnický wedl.

Mezi tm roznesla se powěst, že Jan a přítel geho Basílius za biskupy wywoleni budau. Jan w pokoře swě za nehodněho a neschopněho k tomu se mage, odesšel na pauffi, kde po 6 let pořád zběhlých w neywětšj tichosti žil. Modlitba, posty a čtenj píšem swatých býwaly tu geho neyhlawněgšjm zaměstknánjm, ostatnj pak čas ruční práci se zabýwal. Geho wšak od narozenj slabě tělo kleslo pod břemenem tuhého lánj, tať že padna do nemoci do Antiochie se wrátiti musel. (R. 380.) Nedlauho na to posvětil ho sw. Meletius patriarcha za gáhna; náměstek ale geho Flavianus dauřage,

žeby netoliko učenosti a výmluvnosti svou, ale také ctnostným životem mnoho dobrého způsobiti mohl, povýšiv ho na kněžství, světil mu aurad kazatelství, gegž tenkrátě gedině biskupové zastávali.

Sw. Jan mage tenkrátě až 39 let věku svého, ugal se auradu svého s nadobycignau horlivosti. Hlas geho hřimal gakoby hlas Boží, a rozrýval útrobu malých i velkých, otrášage gimi. Geho pověst roznesla se rychle po wšech krajích, tak že zdaleka přicházeli lidé ho poslouchat. Nejprvé nebyl aučinef geho řeči owšem welmi patrný, tak že si častěgi na twrdossignost posluchačů svých nářikawal, žádage gich, aby místo pochwalý raděgi život svůj napravili a hodně owce pokání vydawali. Wšak r. 387 přihodila se w Antiochii udalost, kterěz Jan tak wyborně k cíli svému použil, že Antiochenští takorča na geho lynutí záwiseli.

Cisar Theodosius chtěl totiž pátý rof panování syna svého Arkadia oslawiti; gelikož ale wšechy důchody wyprázdňeny byly, uložil na lid, bez toho giž utlačený, nowau daň. Měšťané Antiochenští powažugice, že beze zkázy obce daň tu sebrati nemohau, pokorně u prokurátora města za ulewení prosili. Wšak nadarmo. Rozdražděn tím lid, hnal útokem na byt prokurátorůw, smrti mu hroze, pobanil obrazů rodiny cisaršské, strožkotal gegj sochy, a po městě ge wláčage, cisari a domu geho spílal. K utišsení rozbroge musilo wogsto přispěti. Po spáchaném skutku poznali teprw Antiochenští welikost prowinění svého, a že trest zaslubugi. Úzkost a strach opanowaly celé město, mnozi opauštěgice obydlí

swá, do okolních fragin, ba i na paussťe se rozprchli. Nikdo netrausál si wěregně wygiti, a wšedky ulice, diwadla wěregná, mįsta i frámy byly gako wymřelě, toliko kostelowě byli naplněni, a lid haufně pod břemenem proviněni swěho na kolenách Boha a smilowání prosil. W tě tįsni nebylo člowěka, který by se ubohěho města byl ugal. Konečně Flavianus nedbage na krutau powětrnost, ani na wěť a churawost swau, odebral se, o to gsa prossen, do Carihradu, by za město u cisáře o milost prosil. Mezi tįm co Flavianus do Carihradu pospįchal, nekázal Jan, čeláge, ažby rozčilená mysl měšťanůw se usedla a oni slow geho s utěšeným duchem poslauchati mohli. Tu pať wystaupiw, činil 21 řeči, w kterých plamenau horlivořti obywatele káral, hřįssný žiwot gim předsťiral, zaslauženým trestem gim hrozil, a tu polepsšeni ge wzbuzowal. Pať gich zase těřřil napomįnage, aby do wůle Boží se odewzdali, dával gim naděgi, že milost gim dána bude, až gi konečně i žwěřtowal. Cyhlc, gaka to změna! milost Boží nassla cestu do řdci Antiochenřřých, a s nj šlo polepsšeni w zápětį.

Toho času, totiž r. 397, umřel Nektarius, patriarcha Carihradřřý, a stolice ta důležitá gať w cirkewním tať w občaniřřkém ohledu byla uprázdněna. Mnozi ucházeli se o nj. Cisář Arkadius chtěge na radu Eutropia, swěho komornįka, za bįřřupa mįti powěřtněho Jana Platonřřěho, rozkázal dworěniřřu Asteriowi aby geg, možnoli, do Carihradu přivedl; nebo bylo se obáwati, že wůbec milowaný kněz tať snadno osady swě neopustį. Asterius wylandil geg tedy pod gįřtau zámįnkau z města, a nedaba mu

více svobody k navrácení se, přímo do Cařihradu s ním se ubíral, kde geg Cařihradští s nerovinnou radostí a plesáním uvítali.

Povýšení Janovo těžce nesl Theofilus, patriarcha Alexandrinský, genž gadehos kněze Isidora tam dosaditi chtěl, o němž dával, že mu za to povolným bude. Wida ale naděgi swau sklamanou, a shledaw Jana býti mužem stálým a w povolání swém horlivým, zanevřel na něj gizlivým nepřátelstwím, a tak mnoho protivenstwí a nátišků mu způsobil, že konečně do vyhnanstwí giti byl přinucen.

Staw Chrysofoma w Cařihradě byl velmi nesnadný ano i nebezpečný. Duchowenstwo totiž za Nektaria muže marnomyšlného velmi zheyralo, a toliko marnostem swětšým slaužic zanedbávalo péce o chudé, ba i žádosti na své wyraženi mrhalo. Na trůně seděl Arkadius, muž slabý, gsa hříčkau wásshivé a prchle cisarowny Eudorie a ústocného a žiřku chtivého Eutropia. Lid obecný, pln lehkomyšlnosti, dworil se podle stawů wyšších, a w prostopášnosti a mržce chlipnosti život trávil. Jan wida tyto věci zformantil se welice; ale také hned poznal, že máli se nečest odstraniti, ctnost pak wstj-piti, neyprwé potřeby u sebe započti a dům vlastnj šporádati, ginať že by wsse namáhání marné bylo. Rozprobal tedy i hned nádherný a drahý nábytek po swém předbku Nektariowi, a ztržené peníze chudým rozdal. Posty geho býwali velmi časté a dlouhotrwagjci. Z duchodů swých zakládal domy pro chudé a nemocné, často sám choré offetrowal, a nawstěrowal wěznc, předhováwal cizince a utla-

čeným ochranu a pomoc vymáhal. A podobne dobročinnosti nabízel pať takě osadnjky; neboť říkával, že slova Páně (Mat. 25, 35.) „Račněl gsem a dali gste mi gisti, žižnil gsem a dali gste mi piti, hostem gsem býwal a prigali gste mně, nahý gsem býwal a přioděli gste mne, nemocen gsem býwal a nawšstjwili gste mne, w žalári gsem seděl a přicházeli gste ke mně,“ wesskerých křesťanů se týkaj. Modljlwal se wždy blaugo do noci, nikdy neopominul nekrwawau obět Bohu přinašseti, a to wždy s takowau wraucnostj, že často u wytržení widěn byl, a lid pln bázně Boží žasl. Gebo láska wzťahowala se na wesskerý lid, a katoljci i nekatoljci, žide i pohane směle u něho pomoci hledati mohli; neboť se wynasnažowal, wšsedky Pánu Bohu žjškati. Slowem, dusse gebo podobala se, gať Anianus prawj, zahrade, w njž byliny nesejślných ctnostj bugně se rodily, a kterýchž ani swětšě myšlěnkj a marně wnady tohoto žiwota, ani chwála lidšća a obdiwenj, ba ani neydivěgšj bauřky nehod a protiwensťwj udušiti nemohly. „A takowěto šlechtnosti,“ říkával, „přicházjwá dusse lidšća škrze lášku Boží. Nebo kterj pozemšťau láškau opogeni gsau, z ničeho radosti uemagi; leč z toho, co žadostem gegich howj; gať medle možno, aby ty, kterj Boha milugi, krom něho coš těšiti mohlo? Čj dussj Kristus má, teni toliko pro Krista gest na swětě, a netýká se ho ani swětšća slawa ani hana.“

Usporádan takto dům swůg a obcowanj swě počal o zlepšeni mrawů duchowensťwa swěho pracowati. Napomjnal ge k štrjdmestj a počestnosti, wzbužowal ge aby se warowali marně chlauby, a

čistotu duše i těla zachovávali. Neposlušně složil s auru, a církevními tresty stíhal, a dříve také neustál, až z nich větší částku napravil.

Nyní mohl ovšem s větší důvěrou přikročiti k madám ostatních stavů. Tu káral gegich velkou nádhernost a marnomyšlnost, gegich nestřídmost a tělesnost, gegich nespravedlnost a utiskování, obzvláště ale ženským osobám nepočetný oděv a přílišnou nádhěru předstíral, pravě, že takové ženské trestu jsou hodnější nežli nemravně neměřitky. „Neboť tyto,“ doložil „zavádějí lid madami svými toliko v doměch svých: my ale chodíte na veřejná místa, nevinnosti ošidla kladaouce. Snad mi namítáte, že u někoho k hříchu nelákáte. Z rád připauštím, že slovy toho se nedopauštíte, však zdali nejsau řeči vaše tisíckrát méně nebezpečny nežli váš oděv a nezhlednost vaše? Můžete medle říci, že nevinný jste, an jiné v srdci svém k hříchu ponaukáte? Řekněte pak, koho zatracuje soudce? Zdali toho, co gedu okusil, aneb ty, kteří ho připravili a jim otrávil? Vy jste naplnili zkázu plnou číši, my podáváte nápoj smrtící. Běru, ve vašem gednání nachází se tak velký zločin, že ho u travičů naleztí nelze; nebo tito vraždí toliko tělo, my ale zabíjíte duši, což mnohem horší gest. A kdyby vám konečně tito nešťastníci v učem byli ublížili; ale my genom z hloupé pýchy a mrzké marnomyšlnosti to vše konáte.“

Důtklivě tyto ale srdečně řeči měly dvoji účinek. Mnozí totiž, kteří úplná zkažení nebyli, byvše gimi jako ze sna vytrženi, pykali minulého svého života, a věrně slovo Janových následovali.

Dstatnj ale, gegichž samolibost a hrdost byla tym uražena, zanewřeli na biskupa swěho, wšsemožně důtkliwěho mrawořarce zbarwiti se snažjce. Gegich počet rozmnožil se Ariány, gimž Chrysostom pro swau prawowěrnost ostnem byl. W čele těchto wšsech stál Theofilus Alexandrinský, kteržž pochlebenswjm, ústoky a sliby tať daleko to přiwedl, že biskupowě a kněži od Jana pořáranj aneb potrestanj k geho straně připadšse, Jana na sněmu, u Dubu řečeněm, ač nepřitomněho, proti wšsemu práwu a sprawedlnosti s biskupšského důstogenstwj swrchli, a pomocj Eudorie cjsarowny u Arkadia nález wy-mohli, aby z biskupstwj wyhnán byl r. 403. Wy-hnanstwj ale sw. Jana netrvalo, než gedem den. W noci po geho odchodu vzniklo w Caribradě znamenitě zemětřesenj, tať že množstwj domů šřodu wzalo. Lid, pokládage to za trest Božj pro řiwdu, biskupowi učiněnou, welice se bawřil. Sama cjsarowna uleknuwšsi se hned Arkadia žádala, aby Jana zpět powolal; ano sama mu přala, aby se nawrátil, wymlawagje se, že byla oklamána. Tu hned byly lodi na wšse strany wyslány, aby wy-hnaněho biskupa hledaly a naležšse ho do města přiwedly. Když se zpráwa roznesla, že w Přenete gest, spěchal wšsecken lid na lodi přiwjstat milěho pastýře. Nawrácenj geho podobalo se wjítězosláwě, neboť celý Bosforus naplněn byl loďmi, a lid s pochodněmi geg domů prowážel.

Chrysostom počal nynj swůg duchownj úřad s nowau horliwostj zastáwati; tym wšsať nowau bawři proti sobě wzbudil, kteráž geg konečně tať zachwátila.

Císařowna Eudoria dala na prostřanstwí mezi císařským palácem a kostelem swatě Zofie swau sochu ze stříbra litau postawiti. Sem scházjwal se lid k promozowánj wěreghých her a newázaným a nemjrným hlučím služby Boží ruffil. Chrysostróm horlil proti tomu s obyčejnou prostosrdečností, tím pak císařownu opět urazil. Použili té příležitosti geho nepřátelé, žalujce na něg u Arkadia císaře, na kterém wymohli, že mu císař zakázal na hod welkonoční do kostela giti a wěreghé služby Boží tam konati. On wssak, odmoláwage se na powinnost swau, řekl, že rozkazu toho poslussen býti nemůže, ledaby násiljm nucen byl. K večeru na bjlaw sobotu sesslo se w kostele náramně množstwí lidu, kterých slowo Boží poslauchal, a modlitbami na wzkrjśsenj, gež druheho dne zgitra se slawilo, se pripravowal. Mezi nimi bylo také 3000 katechumanů, t. g. lidí, kterj u wjře křestanské gíž zúplna wyučení gsauce, křest swatý přigiti měli. Gíž se k slawnosti té činily přjprawy, an tu nagatj wogáci do kostela wrazili, oltár obstaupli, a wytafeným mečem přjtomný lid i s duchowenstwem, w rauchó obradně oblečeným, vyháněli. Ženy, aby křest sw. přigali, musely utéci, kněžj a gáhnové ranami byli raněni, a křestnj woda křwj lidškau zprzněna. Ba až do samě swatyně wedrali se newázanj wogjnowé, mezi nimi i pohané, kdežto nasytiwšse wssetečností swé, poswátnau křew po oděwu swém wylěwali.

Duchowenstwo z kostela wypuzeně shromáždilo nynj lid w tak nazwaných láznjch císaře Konstantina, kde po celau noc křtěnjm a gínými službami

Božími se bavilo. Na Boží hod welkonocní nutili opět Janowi nepřátelé lid násilím do kostela, aby císař Arkadius, wida kostel plný, za to měl, že lid biskupa svého Jana více nemiluje. Ale drahná část lidu opustila raději město a s duchovními w úvalech a pod stromy hod Boží slawila, nežliby účastnost měla s nepřátely miláčka svého. Toli-
fráte zmařený úmysl nepřivedl protivníků Janových na dobrá cestu, alebrž oni tím více stáli o zni-
čení Janowo. Když pak úmysl gegich, Jana za-
wražditi, se jim nepowedl, přinutili konečně císaře, že swatého muže, ač bezděky, opět do vyhnanství poslal. Jan, aby předešl zbavení lidu k geho
obraně shromážděného rozlaučiv se w kostele s přá-
tely swými, ginau stranau, než lid očekáwal, pryč se odebral r. 404.

Misto, kam wypovězen byl, gmenowalo se Rufusum. Sedesáte dní trwala cesta, a po celý ten čas musil stareček biskup tisícronášobně proti-
wenství a nebezpečenství snášeti. Měšťané Ru-
fusumští a gegich biskup přigali wypovězence s
nelíbenau radostí, autrpností srdečnou s ním ma-
gice. Z podobalo se, že Chrysostróm zde počoge
nagde, gehož w Caribradě požití nemohl, nebo geg
zde přátelé nawštěrowali, pomoci mu udělujice,
on pak zase odsud wysílal kazatele do dalekých kra-
gin, psáwal známým swým listy, w nichž gich buď
těšiwal aneb w ctnosti twrdil; sem také walem
lidě putowali i z neywzdálenějších kragin, utěchy,
rady a pomoci u něho hledajice. Ušlysserosse ne-
přátelé o těchto věcech, zarděli se hněwem; neboť
nemohli pochopiti, gať možno, aby člověk, o němž

se domnívali, že zničen gest, tak daleko šířoto působiti mohl, a protož pomocí císařovny opět na Arkadiowi vymohli, že Jan do gineho místa, Pityouš, na východním břehu černého moře ležícího, vypovězen byl. Průvodci, dle přísného rozkazu s nábožným kmetem bez oddechu chvátali, odpočínutí mu nepřegíce. Když do Romanu v Pontu přišli, chtěl si zde Jan dalekau cestau umblený pohověti, byw zde welmi wšidně přigat; ale průvodci nutili geg k dalšji cestě. On wšak dále giti nemoha, prosil, aby w martyrium čili kapli sw. Basiliska, mučedlníka, přenocowati mohl. We snách zgeril se mu sw. Basilisk, a potěšil ho, řka: „Těš se Zene, zitra se sblédáme.“ Tjinto widěním posilněn a ugistěn, že toho gestě dne paut žiwota geho dokonána bude, prosil, ale nadarmo, wůdců swých, by do gedenácté hodiny mu odpočinauti přáli. Gotwa byli as půl druhé hodiny cesty urazili, Jan tak zemlel, že nazpátek do martyrium weden býti musil. Tu swlečna dlaubým cestowáním posilněný oděw, w čisté rauch se oblekl, a poněwadž gestě lačným byl, přigal tělo a krew Páně, wykonal některé modlitby, a když poslednj slowa: „Čest a chwála budiž Bohu we wšech věcech,“ byl pronešl a swatým křížem se poznamenal: dokonal příkladný žiwot swůg dne 14. října leta P. 407.

Rozgjmánj.

Sw. Jan Zlatoustý znage powinnosti powolanj swěho, ni hanau ni pronásledowáním od dokonaleho gich plněnj odstrassiti se nebal. Řikáwali:

„Budiž Bohu ze všeho chvála! Kdo ohněm lásky k Bohu rozjícen gest, tomu gsau chvála i potupa gednostegně, právě gako by se ho ani netýkaly. On pohrdá protivensstvím, bičováním a žalářem, a necitedlný gsa k radostem pozemským gako zlato w ohni čistěné z prohlubně náruživosti čist vychází.“ Něktelé gině gebo průpowědi gsau:

„Nebogim se leč hřichu.“

„Nic nás nečiní Bohu tak podobnými, gako když nepřátelům svým odpaussťime.“

„Nikdo nepředstírey šwau neumělost, wždyť máme wůdce — svědomí.“

„Neysilněgšší wzbuzowánj ke ctnosti gest častě rozpominánj na své hřichy.“

„Neodkládey k Bohu se obrátiti: neboť newjš, co zegťregšší den ti přinese.“

Modlitba.

Wzbuď w nás, ó Bože, ducha Jana, služebníka svého, abychom také my powinnosti prawého křesťana dokonale poznali, a od wykonáwánj gich ani protivensstvím ani světskými rozkošsemi odvrátiti se nedali, škrze Jezisse Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také swěti: We Francii w Mansu sw. b. Juliana; w Orleanu tamtéž sw. b. Theodorika, Luciana Maurilla, a wíce muč.; w Africe sw. m. Dacia, Reata a společnjší; Dativa, Juliána, Vincencia a dwadcet sedm giných mučedlnjšků; w Římě sw. papeže Vitalina, w Gore sw. m. Juliána; w Bobacii sw. op. Maura; sw. Devoth panny sw. Demitiana mnicha.

28. Život blahosl. Karla Velikého.

(R. 814.)

Karel, syn francéžho krále Pipina, narodil se roku 742. a r. 768. i s bratrem Karlomanem za krále korunován byl. Po smrti bratra r. 771 stal se pánem celého mocnářstwj francéžho, které za 46 let panování swého šťastnými wálkami tak rozšířil, že meze geho se wztahowaly od Ebra we Španělských až do Řábu w Uhřích; a pro znamenité činy nazýwají geg potomci Karlem Velikým.

Kašši wšak wážnosti Karel nezasluhuje tak pro swé wálky, gačo proto, že se o prospěch církwe i národů swých upřímně staral. On byl totiž mocným ochráncem církwe a zuužil hágil gegi hlavy Hadriána a Leona III.; on wysýlal k přemoženým národům pohanským zvěstowatele sw. Ewangelium, a wzdornýjci i ke křtu nutil. K wyplenění zcestného učení rozepsal sněmy, samospáštědnau wjru katolickau wšsemožně hágil a zwláště se staral, aby wšseliké neporádky wylaučeny byly. Zákoný od něho za tau přjčinau wydane gsau wšši chwály hodné. Při tom s obzwláštňj starostí ugímal se chudých a nemocných a na wšsedy stranách geho mocnářstwj powstáwaly nemocnice a domy pro chudé, gsauce od něho štědre nadány. Nad to založil mnoho biskupstwj a klášterů, a na geho rozkaz wšsady stawěli se kostelowe; on zřídil w biskupských sídlech a klášterjch školy, a powolaw učené muže welkými odměnami do zemj swých, za učitele ge ustanowowal; on napomínal pány, aby děti swé we školách

cwicití dali a sám, kdykoli mohl k nim dohlížel; ano tak velký byl také milovník čtení, že si sv. Augustina knihy o městě Božím pod hlavu kladl, aby v nich každého okamžení čísti mohl. Na jeho rozkaz musili se služby Boží vždy s neuvěřitelnou slávou konati, a aby toho dosáhl, ničehož neopominul. Z té příčiny uděloval kostelům drahého náradí, k službám Božím potřebného, zpodobil je, gať mohl na neuvěř, o dobře zřízených církevních zpěv se postaral: slovem Karel vše vynaložil, coby jen poněkud přispívati mohlo, aby Bůh zveleben byl, aby wjra se rozhojnila a poddaní jeho blaha nabýli.

Gať slavným blahoslavený Karel byl vládcem, tak byl také dokonalým křesťanem. On býval v jídle a v pití nad míru střdmý a rád poslauchaival, když z nábožných kněh při jídle se četlo. Oděv také jeho býval jen sprostý, leda kdy toho potřeba žádala, aby v slávě své se ukázal. V duchovních cvičeních ostříhal uctivého řádu, gať každý giny řeholník; a wygma nemoc býval také všem službám Božím přítomen, ani nočních nevygymage. Modle se, vždy to činil tak wraucně a zkrasťeně, že lid wída to podobně k nábožnosti se roznítil.

Pravda sice, že císař Karel život svůj mnohými wadami a poklěsty posťwirnil; wšak za to také tuhé pokání činil, a co zlého prowinil, toho srdečně litowal a všemožně naprawil. Dbýwáště pykáwal přestupků a hříchů mladosti své; a aby tělo své duchu podmanil a v služebnosti je zachowal, nosil pod zproštěm oděwem žiněné rauchy;

podoben gsa Dawidu králi, gehož gať w hřichu tak i w pokání následowal. „Dobrořeč dusse má,“ modljal wal se s Dawidem, „dobrořeč Hospodinu a nezapomjney na wšsecka dobrodinj geho; kterýž odpauští Tobě wšsecky nepravosti, kterýž uzdrawuge wšsecky nemoci twě; kterýž wyswobozuge od zabynutj žiwot twůg, kterýž tě korunuge milosrdenstwými.“ (Žalm 102, 2—5.) Hřichů mladosti mě a přestaupenj mých nezpomjney, ale podle milosrdenstwů swěho pamětliw buď na mne pro dobrotu swau, Hospodine. (Žalm. 24, 7.)

Roku 814 roznemohl se cisar Karel, na blažonicku, k čemu se brzy pjdání w bohu přidalo. Znamenage, že hodina smrti geho se blížj, žádal zaopatřen býti. Druhého pať dne s welkým násiljm pozdwiřna ruky swau, poznamenal se sw. křížem, a řka: „W twě ruce Hospodine poraučjm dussi swau,“ skonál.

Rozgimání.

Bohabogná a nábožná knížata gsau welmi wzácný dar Boží, a často kdýž Bůh lid swůg pro hřichy ho trestati chce, sesylá mu zlě knížata a wrchnosti. Nuže modleme se, aby Hospodin wrchnostem nassim wlil lásku k němu a k swatě swě cirkwi, a aby wstipil jim otcowstau lásku ku poddaným gegich. Modleme se často, aby wrchnosti nasse bebliwě se staraly o nassi časnu a wěchnau blaženost, aby podnikání gegich byla požehnana a užitečna, aby Pán od nich odwrátil wšseliké nebezpečnstwů těla i dusse, gich zachowal a ochránil, a ge i poddané gegich časně a wěčně oblažil. Při tom snažme se

také, abychom Bohu králi nad králi w neyhlubšij pokore slaužili, zákonů geho swatých poslauchali, břichů se vystřihali, a sebe sami w obět mu přinášeli; sic ginák sešle nám wrchnosti zlé, kterěz nás zprawowati budau berlau železnau.

„Prosím pať předewšjim, aby činěny býwaly prosby, modlitby, důčiněni za wssecky lidi: za krále, i za wssecky, kterjz gsau w úradech wysokých postaweni, abychom pokogný a tichý žiwot wedli, we wšj pobožnosti a čistotě. Nebo to dobré gest a wzácně před Spasitelem našim Bohem.“ (1. Tim. II. 1, 2. 3.)

„Bog se Hospodina synu můj i krále a k utrhačům se nepřimysšug.“ (Přisl. 24, 21.)

„Každá dusse mocem wyššjim buď poddána, nebi není mocnosti gediné od Boha, a kterěz gsau, gsau od Boha zřízeny.“ (Řim. 13, 1.)

Modlitba.

Wšemohaucí wěčný Bože, který gšl swatého Karla, služebníka swého netoliko korunau zemšťau ozdobil, ale pro geho swatě obcowání do wěčného králowstwj přigmauti ráčil: prosíme uděl také nám té milosti, bychom Ho následugjce, i ctnosti i odpłaty s ním dostjgli. Skrze Ježíše Krista Pána našeho. Amen.

Žiwot swatého Cyrilla,

patriarchy Alexandrinského. (Ř. 444.)

Swatý Cyrill byl welmi bedlivě w gednom Alexandrinském klášterě wychowán a po smrti Theo-

fila, ugee swého, dosedl na biskupskou stolicí Alex-
 andrinskou. Bylť muž učený, hlubokého rozumu,
 bohabogný a naneywěš pravoměrný. Za času
 geho powstal w Cařihradě Nestorius patriarcha,
 a bludně rozšřwal učenj, popřirage, žeby Maria P.
 zašluhowala gmenowati se matkou Boží, a tať ney-
 podstatněgšši a neyutěšeněgšši prawdu wřry nassj
 katoličkě podrýwal a wywracowati se opowážowal.
 Sw. Cyrill protiwil se těmto bludům geho a ney-
 prw Nestoria lastawě a bratrsky napomjnal, a pro-
 šil, aby pokoge cirkwe nowotami swými neruffil.
 Wida ale, že ošmetněho Nestoria blud se zmáhá,
 rozepsal na rozkaz Celestina papeže cirkewnj sněm
 do Efesu (451), kdež bludowě Nestoriowí wčereg-
 něho odsauzenj a zawřzenj došli. Pro tyto věci
 musel sw. Cyrill owšsem tať od protivnjků swých
 a přiwřenců Nestoriowých mnohě nesnáze snášeti:
 a wšak mage to za žkauštku a za zašlauženj trest
 pro hřichy swě snášel wšě s neywětšši trpěliwostj,
 daušage w Boha, že upřimně geho srdce zná, a
 lášty geho bez odměny nenedchá. Při wšsem tom
 pilen byl Cyrill auřadu swého nad mřru a slegnau
 tať horliwostj sám nad řeban bděl; až 444 dne
 28. ledna dušši swau Pánu Bohu odevzdal.

Rozgjmánj.

Že spisů swatěho Cyrilla widěti, lterak wrau-
 cně a srdečně předústognau swátost olstárnj ctíl.
 D působenj tě swátosti takto pišse: Dna hogj ne-
 moci dušse, šlj nás w pokušsenj, dušj oheň těle-
 snosti, a spoguge nás s tělem Kristowým.

D! gať neprávě gednagi křestianě, genž tohoto

léku dusse své se štítí a tak na těle a na duši
hynau. Cožť as odpowj wšewědaucjmu saudei
svěmu, až spravedlivý saud geho nastane: že tak
sladkým lékem uzdraviti se mohli a wšak nechtěli,
a raděgi do zatracení věčného se uvrhli?

„Bezměte a gezte: toto gest tělo mé.“ . . .
(Mat. 26, 26.)

„Nebudeteli gisti těla Syna člověka a piti geho
krwe, nebudete míti života w sobě. Kdož gj mé
tělo a pije mau krew, máť život věčný a gáť geg
wzkříšim w neyposledněgšij den.“ (Jan. 6, 54.)

„Gáť (Ježíš) gsem ten chléb života; kdož
přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož wěří
we mne, nebude žízuiti nikdy.“ (Jan 6, 35.)

Modlitba.

Pane Jezu Kriste, kterýž gšl nám sebe za po-
form dáti ráčil: prosíme nasytíš nás chlebem života,
tak aby dusse nasse nelačněla a nežíznila než po
Tobě, a strz Tebe živa byla na věky; kterýž gšl
s Bohem Otcem a Duchem swatým gediný a věčný
Bůh. Amen.

Dnes se také svěťi: W Aquilei we Wlaffich sw. patr. Pau-
lina; w Uhřích blahosl. p. Markěty; w Frigii swatých m. Ehyři,
Leucii a Kalimici; w Francii sw. Jana Kecnaty; w Řimě sw.
m. Flawiana; w Thebais w Egyptě sw. Peniba a wjce muč.:
též také w Alexandrii; w Španělských w Saragose, sw. b. Wale-
rina; w Palestíně sw. paust. Jakuba.

29. Život svatého Františka Saleského. (R. 1622.)

Sw. Frantisek spatřil světlo života dne 21. srpna, l. P. 1567 na zámku Sales řečeném, tři hodiny od Anneci, v Savoyssku, odkudž přijmí Saleský obdržel. Dtec jeho Frantisek hrabě Saleský a matka Františka z Sionas byli v znamenité pověsti, gať pro vzácný rod swůg, tak i pro pravau a upřímnau nábožnost.

Frantisek za dětinstwí swého byl velmi slabý a churavý, pozděgi ale stal se ginocem silným, kterýž v sljcném těle chowal dusi gestě sljcněgssí, bystrým wtipem a dobrosrdečností nadanau a ke wssemu dobrému nakloněnou. Sledetná hraběnka dala si také obzwláště na wychowání Františka záležeti a srdečnými slowy i wlastním příkladem w autle srdce jeho smě bázně Boží a lásky k blížnjmu bedlivě wstěpowala. Upřímná gegi slowa zakořenila se hluboce w srdce Františkowo, a on co žiw od cesty Boží se neuchýlil. Jeho neykrásněgssí ctnosti byly: nelsjčená pokora, ochotná posluffnost, upřímnost, wraucí láska k Bohu a k blížnjmu, neobyčegná tichost, a bohabognost. A pišse se, že giž co děcko k chudým nad mjrnu býwal laškaw, a nemage gim co dáti, přibuzných swých k autrpností wzbuzowáwal; byl také tak prawdomluwný, že z každého poklestu upřímně se wyznal, a raděgi neytrpčjmu trestu se podrobil, než aby lživým slowem se ho zprostiti chtěl.

Gať mile nižší studia w Rodhemillu a w An-

nenci odbyl, a tam netoliko uměním ale i ctnostmi své spolužáky daleko převyšil; poslal geg otec roku 1578 k dalšímu cvičení na vysoké školy do Paříže. Když se odebral, opětovala mu upřímná matka všecká dobrá naučení, která mu dříve byla dávala, chtějíc mu je v paměť i v srdce hluboko vštípit. Zvláště napomínala ho, aby miloval Boha a bližního, často se modlil, vystříhal se všeho hříchu a vší k němu příležitosti. „Synu můj,“ tak pravila konečně, „synu můj, raději bych tě mrtvého viděla, než abych slyšela, že do smrtelného hříchu jsi upadl.“

Mimo vyšší umění učil se Frantisek také jezdit, sřermovati, tancovati a t. p. a tudy nabyl také přívabnosti v pohybování svém a také důstojné vznešenosti. Ale tyto věci ho velice netěšily a on nehradě, kdy po chvíli měl, buď v písmech svatých aneb v jiných nábožných knihách čítal, a nad jiné liboval si knihu od nábožného kněze Skupuli, o duchovním boji, kterou také pořád s sebou nosil. Z té příčiny vyhýbal se rád všemu hluchému tovaryšství, a nehradě toliko se přidržoval mužů, o jejichž bohumyslnosti a ctnostním obcování dobrá pověst šla. Jeden z nejšlechtetnějších mezi takovými byl zagiště P. Angelus hrabě z Jojeuse, který složitě hraběcí důstojnost a všechny hodnosti své do zákona Frantiskánského byl vstoupil. Jednoho času rozmlauvaje s ním Frantisek o mrtvení těla a zapírání sebe samého ustanovil si po třikráte za týden žíněné rauchy na nahém těle nositi, a aby tím bedlivěji

nad sebou bděl, učinil slib, kterýmž se k ustavičné čistotě zavázal.

Sw. Frantisek Saleský byl v nábožnosti své úplně blažen, neboť jeho srdce plno gsauc přítomnosti Boží, kochalo se v sladkostech nábožné myslí. Poněmadž ale pokog dusse z nábožné myslí pocházegicj nás často marnomyšlnými činjwá, a také hrdau myšlénku plodjwá: že což dobrého při sobě máme, náš to skutek a nasse zásluha gest: odňal mu Hospodin leta 1583 milost swau, aby geg tím perwňegšj wěrau a naděgi přiwuul k sobě samému, dárci wsseho spasenj. Z stalo se, že geg neobyčegná těžkomyslnost opanowala, geho dusse wyprábla, wnitřnj pokog se ztratil a za to dussewnj bauře zurila w útrobě geho. Nic netěšilo teď a neba-wilo mládence, ginať w práci neunaweného, ani služby Boží, ani modlitba, ani dobré skutky, ba ani rozgjmánj a studia. Wsse geg omrzelo a zprotiwilo se mu konečně i ta rauharwá myšlénka se mu w dusši wpljžila, že od Boha zawržen a zatracen gest; od Boha, gehož naneyweyš milowal, a gemuž gediné ljbiti se snažil. Nebezpečná nemoc obkljčila geg, lékařowé pochybowali o geho žiwobyti. Tu mu napadlo, aby šel do kostela sw. Štěpána a Bohu tam srdce své oterwěl. Z modlil se wraucně, a wzhýwal neyšwětěgšj Pannu, Matku Boží o přjmluwu, pakli skutečně zatracen býti má, aby popřjno mu bylo, aspoň dokud žiw, Boha z celého srdce swého milowati. A ay, když se pomodlil, nawrátil se pokud dusse geho, a on odesšel potěšen a posílněn gsa do domu swého, kdežto wššicni nabnenabálaw tauto změnow se divili.

Po skončení študií w Paříži študoval Frantisek dle vůle otcovy práva w Padue pod slavným učitelem Kwidau Pancirolau. Do Paduy scházeli se mladíci téměř z celé Evropy a s nimi také nezbednosti všech kragů Evropejských. Sw. Františka neuhonné mravy, pokog a čistota duse na twáři se gewicj byla ostnem w očích prostopášníkůw, kteří, rdíce se nad skutky swými vlastními genu hanebná osidla kladli. Ctnost ale a perná wjra w Bohu silily geg, a tak auklady gegich překonal. Gednau pisse se, přivedli geg towaryši pod listiwau záminkau k gedné nectné osobě, kde ho opustiwosse, zanechali. Frantisek nemoha se drzosti a dotěrawosti gegi swau tichosti ubrániti, popadna oharek, bránil své panictwí a smilníci zahnal. Gindy zas takové osobě stawěl přet očí Boží wsewědaucnost, swatost a sprawedlnost. „Ať si nás,“ prawil, „žádný člověk newidí, widí nás předce Bůh, kterýž ať samá gest láska, předce hřích tento wěčným zatracením tresce.“ K slowům těm zhrozila se žena, a zanechawši neřádného života swého, na pokání se dala.

W Padue powýšili Františka slawně na důstogenství doktora práwa obogího, načež do Wlady putowal. Tuto geg na neyweyš zagjmal Křim se swými kostely a swatyněmi, w kterých se tolikero památek swatých chowá; kterýmiž nasytiv ziwědawost, obzwláště ale nábožnau mysl swau, nawrátil se na zámek Thule k rodičům swým. Dtec geho chtěl, aby se oženil a auřad zemský na se přigal: Frantisek wšak giž dávno panictwí Bohu zaslíbiv, wstaupil ač po některém odporu otre swého raděgi do stawu duchowního. Brzo na to stal se pro-

boštem při kapitole Genevské. Mage na kněžství posvěcen býti, připravoval se k tomu s nábožnou horlivostí, věda, že se státem tímto mnohě a převelice povinnosti spogeny jsou. Ona ale skutečně knězem vykonával všeliké povinnosti svého povolání s neobyčejnou horlivostí. Každého dne obětovával nekrávau obět s podivu hodnou nábožností a wraucností; téměř každau dobau byl buď w zpovědnici, buď na kazatelnici. Hlas jeho w kázáních byl silný a přjemný, řeč plna ducha nábožného, živá a mocně ohněm svatě wraucnosti zaněcugje. Tu chodil po wesnicích a wyučoval lid, tu pečoval o chudé aneb obsluhoval nemocné a choré. Do slova sw. Frantisek Saleský byl zrcadlem dokonalého pastýře, a nezisknosti, bohabognosti a laskavosti swau získal si důvěru u všech: a jeho mírnost a tichost, gakkoli od přirozenj prchly byl, nižádným příkořím nemohla překonána býti; a ta gemu otvírala každě srdce lidské.

Času toho uzavřel Karel Emmanuel, wévoda Savogský w krugině Chablais řečeně, kde bludy Kalwinské nad míru se byly rozmohly, kacířstwj to vykoreniti a prawau wíru katolickau opět wzbuditi. Sw. Frantisek postavil se w čelo Misionářů tam poslaných a dne 9. zářj r. 1594 w 28. roce věku svého provázen jsa Ludwíkem Saleským, kanovníkem w Genewě, na určité místo se odebral. Zísčera protivensktwj musel tu snášeti, která od kacířských obywatelů mu strogena byla; horlivý ale na winici Páně apóstol newššimal si ani hany ani potupy, kterau geg kalwinskí kazatelové sítbali, ani hrubě nedbal na protivníky své, před gegichž

auklady, do ležů utíkat, a veseligať se ukrýwati musel, neboť we všem ho Bůh šílil a opatroval na všech stezkách jeho, aby mu ublíženo nebylo. Kterak prozířetelnost Boží nad ním bděla, bylo patrně viděti, když w městě, Tanon řečeném, morová rána vypukla. W každém okamženi klesalo množství lidí smrti strážnau, ale Frantiskova horlivost a láska neklestly. On navštěvował těměř bez oddechu nemocné, zpovídal dnem i noci kacíři, zaopatřoval mrauci, těšil gich a wzbuzował, aby se w Boha důvěřowali, a do swatě jeho vůle se odevzdávali; obstarával vlastnjma rukama nemocné, a jako anděl strážce bděl nade všemi, tak že se podobalo, gakoby toliko on gediný před nakaženjm gíst byl. Bůh ale také zehnal weškerau jeho práci a snahu. Nejucputnějši kacířové, wi-
dauce jeho apostolské práce, život neauhonný, od Boha často zázračně zachovaný, otvírali pravdě srdce své, a nawraceli se do lůna církwe. Počet takových porád wjce se wzmáhal, gesso widěli lidé tito, že Frantisk wše gen z paubě k nim lástly a beze wšeho žiřtu swěho koná, a veselika peněžitaui pomoci z mnoha stran poskytowanau pohrdá. Dwa a sedmdesáte tisíc počítá se bludařůw, kteří od něho wyučeni bywše, do církwe se opět nawrátili.

Po šťastně dokonané práci nawrátíl se Frantisk r. 1596, do Uneszy, biskupowi z práce své aučty složil, a od něho s powolenjm papežským také za koadjutora čili pomocníka w auřadě biskupském ustanowen gest. Nowau důstognost tuto nepřigal Frantisk, leč na žregmé powolenj Papežowo; a to pomyslenj, že gedinu ze všech swětených sobě dušji

aučel bude klásti, tak násilně na něj dorazilo, že do nebezpečné nemoci upadl. Pověst o Františkově svatosti a ctnostném obcování roznášela se den ode dne vždy dál a dále; a nebylo nikoho, aby sobě nebyl přál, neobyčejného muže toho spatřiti, a upřímná a pohnutlivá jeho kazání slyšeti. Proto také mnohá města, jako Annecy, Paříž a g. počtivě ho zvaly, aby přišel poslati kazání u nich činil, což on, předzvydaje z toho velký pro církev prospěch, také činil. A skutečně co kazání jeho působila, bylo neobyčejně a takřka neslýchané. Množství kacířův poznavše z jeho kazání bludy své, vraceli se do církve, zastaralí hříšníci i ze starů nevyzrálých a z důstojností nevyšších, zanechavše hříšného života svého, galí se pokání činiti. Když r. 1602 ode dvora francouzského, kamž od knížete svého poslán byl, do Annesy se vracel, dostal zprávu, že biskup Genevský, velectěný Klaudius Granier, umřel. Na návěští to odebral se František na zámek Sales, chtěje zde biskupské posvěcení přijmouti. Dvanácte dní připravoval se k posvěcenímu předsevzetí tomu, na modlitbách a rozjímáních trvaje. V tiché této samotě, sestavil si také nějaká pravidla pro budoucí životy své. Dle těch měl oděv jeho býti jen sprostý, a všeho zbytečného šperku prázdny, nábytek domácí sprostý, a vše co k pohodlí slouží, mělo býti odstraněno; služebníků neměl míti více, než co gich nerohnutelně potřeboval; postrm jeho byl rovněž sprostý a toliko kdy hosti měl rozácnější. Modlitby své vykonával vždy kleče, při všech pobožnostech rád býval, chudých považoval za své děti, postíval se každý pátek a

sobotu, a každého desátého dne oddal se neustálým rozjímáním a modlitbám.

Dne 8. prosince r. 1602, přigal s nemyluvnau nábožnosti posvěcení na biskupství, a od té doby oddal se auřadu svému s tělem i s dušs, tak že geho bedlivě pozornosti ani ta nemenssji věc neussla. On uvedl ve svém biskupství na dni nedělní a sváteční křesťanská cvičení, nařídil aby se, k zamezení nezbedných veselostí, welebná svátost vystavovala, zřídil k tomu cíli zvláštní bratrstvo, tak řečené bratrstvo welebné svátosti, kázal duchovním pastýřům, aby se čas od času scházeli, a o záležitostech osad svých rokovali; slowem Frantisek byl pravým pastýřem osady své, a při všem tom byl tak pokorný, tak nezisťný, že vssecky hodnosti a vssecky statky, gež mu oderossad podávány byly, zawrhl: „Gá při vsši své chudbě, říkával, dobře se mám, statků ale se bogjm. Gimiť giž tolik lidí w záhubu bylo uvedeno: i mně mohly by tak poslaužiti.“

Mage nyní po snažném namáhání osadu swau w pořádku, přigal milerád pozvání od osad Dijonské, Chamberské a Grenoblské aby postní kázání u nich konal; neboť byl neunawený, kde sslo o čest a sláwu Boží, aneb o blaho bližních. Tu gakoby sám na sebe zapomínal, nessesřil žádně práce, neohlížel se na těžkost a protiwensství, ba ani nebezpečensství života si hrubě newážil. Wše cokoli měl, a vssecky důchody geho byly gměnjim chudých a níkdo od něho bez rady, potěšení a pomoci neodesšel, čímž ale se často stáwalo, že ani dům geho potřebnými věcmi zaopatřen nebýwal. Když zpráwce

domu si gednau na takomý nedostatek stěžoval, odpowěděl biskup: „Pane, wy máte dobre. Gá negsem k naprawenj; a což při tom horššjho, budeš se mnau gessťe dlabo tak státi.“ Gessťe rázněgi powaba geho w tom způsobu z následugjci udalosti wyswjtá. Kristina, sestra Gindricha IV., krále francouzského, dala Frantisskowi na důkaz své k němu uctivosti, drahý prsten, s tím doložením, aby geg gi k libosti nosil. „Milostiwá panj,“ řekl na to biskup, „gá wám to sľibugi, ale gen potom, pokud ho chudj potřebowati nebudau.“ „Z tuť,“ pravila kněžna, „si ho owšem zastawte, gá pak geg zas wyplatim.“ „Bogjm se,“ odwece zas on, „jeby se častěgi to státi mohlo, a tak bych milosti wassj zle užjwal.“

Owšem že Frantisskowy ctnosti a blahocinné aučinkowánj bylo kámen, o kterých se mnozi uráželi, a geg proto pomslauwali, hanobili, a wsseligak w potupu uwěsti usilowali. Wšak nadarmo. Frantissek gsa sobě newinnosti své swědom, jnással trpělivě wsselike utrčánj i hanu. Tichost na twári geho se stkwěgij, byla důkazem wnitřnjho mjrú geho, a spolu také wždy geho neysilněgššj obranau proti utrčacnjm gazykům nepřátel. Z směle tworiti můžeme, že gedinau tau swau tichostj a mjrú nostj wsselike auklady k geho zahubě nastrogené přemohl. Tichost a mjrnost, patrně nesl každý skutek geho na znaku swém, a ty byly takorťka neyblawněgššj z geho ctnosti. Pisse se, že biskup swatý byl kdys donucen, gakemus měšťenjinowi sauložnjci oddáľiti, a tak nerádnému obcowánj geho přjtrž učiniti. Ten nad tím se rozwytekliv, podwřzenými ľistj, gakoby od biskupa psány byly, Frantisska w

hrubě podezření uvést se snažil, což se mu z části také podařilo. Sw. Frantisek ke všemu tomu mlčel, na Boží vševědaucnost a čisté své svědomí spoléhaje. Po dvou letech upadl opovážlivý a odbojný utrhač do těžké nemoci, a na smrtedlné posteli upřímně své provinění wyznal, a utrhaní své odvolal.

Wšec a zejména chtěl Frantisek, vždy tomu, aby s winnější mjrně a wšidně se nakládalo. „Prawda,“ dj on, „má vždy wšidná býti. Trpě horlení působí genom zlé. Kárání gest strawa nezáživná; bratrská láska měla by ge vždy tak zmjrniti, aby se trpčnost ztratila; sic by se podobalo nezralému owoci, kterč bryzení působí. Láska nehledá užitku svého, ale cti Boží. Horčnost a přisnost pochází toliko z marné náruživosti a hrdosti. Často i dobrý leč w nečas užitý stane se gedem. Maudře pomlčeti lépe gest, než prawdu mluwiti bez lásky.“ A protož také wytykagicjmu, že s hřisnější welmi mjrně gedná, dal za odpověď: „Kdyby nad tichost bylo něco lepššího, bylby náš zagistě tomu Kristus P. naučil. On ale nám toliko dvě věci poraučí: abychom byli tišší a pokorní srdcem.“

Roku 1619 musil opět w záležitostech kněžete svého do Paříže cestu konati. Geho sledhetná horliwost, nemohla dlaubo bez duchowní práce býti. Z měl postní kázání. Svěh lidu byl náramný, tak že dworenjnowě z těži w kostele místa dostali, a nikdo, komu koli geg slyšeti bylo popráno, bez duchowního potěšení domu se newrátíl. Wnozi pak bludaři a hřisníci hlásáním gehu z wjru bludů a hřichů, wytržení bywše, by auplně

na pravou cestu přigíti mohli, prosili ho o samomně rozmlauvání.

Nawrátiv se do Annesy, opět wěrně a horlivě auřad swúg zastáwati se gal. Wšak mnohé nesnáze a přestála protiwenshwj porušily zdrawingo; i počal cítiti, že mu síly ubýwá. Předce wšak wydal se, ač churam, na pokynutj wěwody swěho, roku 1622 do Awignonu. S přátely se lauce, prawil, že gich snad wice neužij. Z Awignonu prowázcl wěvodu swěho do Lyonu, kde gestě na štědrý den a Boží hod mánoční kázal. Druhého dne pozorowal, že zrak se mu tratj a síla hyne; odpoledne do postele giž se položiti musil, a brzy na to ukazowaly se známky mrtwoice. Služebnjci stáli pláčjce okolo lože, on gich těšil a přiwětirě za odpusttění prosil, že gim tolik práce způsobil. Pať přigaw swátost posledního pomazání dne 28. prosince r. 1622 w 56. roce wěku, a 20. swěho biskupského auřadu skoncl.

Žiwot geho na wšse strany dokonaly a swaty, a mnohé zázrakj, kterěž se na geho orodowání staly, nutily škoro wesskerě křestanstwo, že u swatě stolice žádali, aby za swatého wyhlášen byl. Papež Alexander VII. powolin gegich prosbám, Frantisskowj ctuosti a zásluhj přjíně ohledati kázal, a den 29. ledna geho paměti zaswětíl.

Rozgimánj.

Sw. Frantissek od narození nakloněn byl k hñewu a prchliwosti, ale nárůžiwost statně přemáhage, stal se wzorem tichosti a mjrnosti, kterážto ctuost gest rázným znákem wšech geho skutků. Tážes

se, toho tichým nazývati lze? Tichý gest, kdož
všeliké protivenství trpělivě snáší, s každým i
s nepřátely lastavě obcuje, vděč a nervděč slegnau
mysli přijímá a nad sebou vládne. Tichost a po-
koru Kristus Pán výslovně schvaluje, a abychom
od něho jí se učili, napomíná: „Učte se ode mne,
neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ Tichý po-
doba se tiché vodě, v níž se obraz slunce dokonale
obrazí; on podobá se první zemi, která se nehne,
an kypřím pískem vnitř zmítá. On gest také jako
volhka a měkka půda, v níž výstřely nepřátelského
hněvu bezes škody se dusí; gestto padnauší na tvr-
dau dlažbu hrozně škody působí. Kdo sám sebe
přemáhá, silnější gest nad vítěze, který městi do-
bývá. Hlavní prostředek k tichosti, gest modlitba
a gazyl na uzdě. Svato František praví o tom:
„Nejpřednější prostředek proti nahlosti gest tiché
a trpělivé mlčení.“

„Blahoslavení tiší; neboť oni zemi vládnouti
budou.“ (Mat. 5, 5.)

„Mírná odpověď odvracuje hněv, ale řeč
zpuřná vzbuzuje přehliivost.“ (Přisl. 15. 1.)

„Býl=liby zachvácen člověk v našem hříchu,
vy kteří duchovní jste (dokonalí), napravte tak=
ového v duchu tichosti.“ (Gal. 6, 1.)

„Člověk hněvivý vzbuzuje jvár a přehliivý
mnoho hřesí.“ (Přisl. 29, 22.)

Modlitba.

O Bože! genž jsi svatému biskupovi Fran-
tiškovi tu milost propůjčiti ráčil, že neohroženau
horlivostí se znamenitau tichostí v překrásný svazek

slaučil: přispěj nám, bychom také my příkladu toho následovali, srdce nasse v tichosti chovali, a tak někdy v nebesích slávu Tvou propěňovali. Genž gš žiw a králugeš na wěky. Amen.

Dnes se také swětj: W Bretangii Francouzské swat. Gilda; w Římě sw. m. Paquia a Manra; we Wlaffick sw. bisk. a m. Konstancia; w Ebesi Syrské sw. m. Verbely a Warbey, w Trieru sw. Valenia; w Bourges Francouz. sw. b. Sulpicia Seyerera; u Tropes Franc. sw. m. Sabina; w Miláně Wlostém sw. lucie a m. Aquilia; w Francii sw. Sulpicia učeb. sw. Martina; sw. b. Bacula.

Filotea, geho přeznamenitý a wysoce spasitelný spis, plný maudrosti, zbožnosti a dokonalé křesťanské lásky, od Dedicťwj Swatojanského wydanu, gest w lajtém knihtupectwj za 26 kr. k dostání.

30. Žiwot swatého Jana almužníka, patriarchy Alexandrinského (R. 619.)

Jan, pro swau stědrotu k chudým, Almužník nazwaný, narodil se w Amathě, městě na ostrowě Cypru ležícím. Gša gediny dědic bohatých rodičůw, musil se gum k wůli oženiti, wšak po smrti manželky a djetě swých odřekl se swěta, rozdal znamenitě gměny swé mezi chudě, a welmi tuhý žiwot wěsti začal. Powěst o geho nábožném žiwotu brzy se roznesla, biskupská osada Alexandrinská gsauc o gegj prawdiwosti přesvědčena, wywolila si geg r. 608 za biskupa. Jan byl tenkráte aš w padesáti letech.

Když tedy Jan do Alexandrie přissel, rozkázal služebníkům swým, aby wšedky chudě sepsali. Shledáno gich 7500. Důchody biskupswj byli welmi weliké, a tak mohl Jan, gša welmi uuzně a střjdmě žiw, bozně chudým udělowati. Když gednoho času služebníci a auřadníci mu předstawovali, aby

šetrněgi s žádusšim zacházel, odpověděl: „D to se zagistě Pán Bůh postará.“ Pak gim wyprawował widěnj swě, které za mladých geště let měl. „Gednoho dne, prawil, zgewilo se mi milosrdenstwj w podobě ženy čelo magjci wawřinem ozdobené a nad slunce se škwěgicj. Z blížila se ke mně a wj: Gá gsem neyštaršij dcerau Hospodina, wydobudešli si mě přizně, dowedu tě před Něg: neboť nikdo newchází k němu s takowau důwěrau gačo gá. Škrze mne štaupil s nebe na zemi, aby wtěšiw se weškerě člowěčenstwo wykaučil.“ A zagistě z té přičiny neměla štědrotá sw. Jana ani cjele ani konce. Gednoho času, pišse se, darował mu geden bohatý měštan drabau a krásnau koltru, prose aby z lášty k němu gj se přiodjwal. Ale Jan nemohl po celau noc spáti, neboť geg neustále ta myšlénka morila, že za cenu, za kterau koltra byla kaupena, mnozi chudj mohli přiodjni býti. A protož kázal gj hned ráno prodati a ztržené peníze chudým dáti. Dobročinný měštan dowědew se o tom, wyplatil gj zase, a biskupowi nawrátil, kterýž i po druhé i po třetí gj prodal, řka: „Uwidjme, kdo z nás dwau dřjwe uštane. Gecho lášta k chudým zpolěhala na důwěre w Boha a prozřetedlnosti gecho. Protož takě nižádný počet chudých ho w rozpakj newwedl, a on takě žádného, bytby i wjcekráte byl přišsel, bez daru nepropustil. Kupec geden po dwa-kráte w nešťěstj swém u něho pomoci nalezl, a kbyž po třetí nešťěstj geg zastihlo, wzal zaš autočistě k sw. Janu, a opět od něho podporu obdržel. Gindy zaš přišsel galyš žebrač třikráte po sobě k biskupowi, a aby nebyl poznán, wždy w oděwu gi-

něm. Gaskoli sw. Jan dobře byl geg poznal, a nadto i od šasáře swého byl pozorný učiněn; kázal mu vždy wětšši a wětšši almužnu dáti. „Dey mu gen,“ pravil k šasáři, „wždyť to sám Wykupitel býti může, kterýž takto chce zkaumati, kdo děle z nás wytrwá, zdali on žádage, aneb gá udělugc.“ Kdyſi děkowal mu geden nešťastný za obdrženu podporu mnohými slovy, Jan ale, padna mu do řeči pravil: „Bratře můg! vždy gsem gá až posud newycedil pro tebe krew swau, gačož mi to Kristus můg Spasitel a Wykupitel welj.“

Janowa štedrá ruka neotwírala se toliko geho osadníkům: nýbrž měltě k němu každý člověk přístup wolný, a on přijímal nužně ze wšech stran a dle možnosti jim pomáhal. On wykupowal zagatě, propaustitel otroky, dáwal práci a dílo dělníkům, u něho nacházeli utlačenj zastání, zarmaucenj útěchy, a tak se wšim právem otcem wšech nazýwati může, který důvěrně se k němu přiblížili. A tak slowem vyplňowal řeč Páně, an štrz proroka swého dí: „Aby lámal lačnému chléb swůg, a chudě a wy-powězeně aby uwecl do domu: widěl-liby pať na-běho, aby geg přioděl a před tělem swým aby se nestřýwal.“ (Jf. 58. 7.) A často slyšán byl bo-habogný biskup, an modle se řikáwal. „Tak! dobrotivý Jezissi tak! Gen neumdlěwcy mi dá-wati, o rozdělení gá se postarám.“ Neobyčegná tato štedřeta působila Janowi owšem také zname-nitě wýlohy, geho důchody daleko přewyššugicj. Wšak on nikdy neztratil pewně naděge w prozřetedlnost Boží, a důvěra geho také ho skutečně nikdy ne-zklamala. Často w takowě době, kdy krátkozraký

rozum lidský zausanlivě žádné pomoci více ne-
očekává, přišla pomoc z nenadání a tak se slova
žalmisty uskutečnila, an bj: „*W Tebe Pane dāusal
gsem, zahanben nebudu;*“ a staré přísloví se utvr-
dilo: „*Kde potřeba nevyšší, boží pomoc ne-
bližší.*“ Tak stalo se jedného času, že panovala
pro neurodu velká drahota, a gemu samému zdálo
se, že nebude více možná, gafo právě o všedky
chudě a nuzné starost míti. Kasy byly na čisto
prázdné, a mimo to ještě 1000 hřiven dluhu, a
pomoci odnikud. Ale sv. Jan nezausal. Brzy
přistaupil k němu jeden velmi bohatý měšťan,
podávaje mu velikau sumu peněz a množství
obilí, pakli by ho na gábenství posvětití chtěl.
Byloť to ovšem pokuseni veliké, ale Jan nabyl
srdce a řekl: „*Dvě ponaučení jest prospěšné a
mně milé, ale aučel twůg není čistý. Bůh vy-
živoval chudě dříve než ty a gá na světě gíme
byli, a bez pochyby také budoucně ge žíviti bude,
pakli gen my zákony gecho plniti budeme. Gafo
druhdy pět chlebů rozmnožil, tak také těch 10 mēr
obilí, které ještě nám, rozmnožiti může.*“ Sotwa
nuž s hanbau odesšel, a ay! wstaupil služebník s
radoštnau novinou: že vyslané dva koráby s obi-
ljin se právě navrátily. Jan padna na kolena
modlil se: „*Děkugi Ti Pane, žeš mne od přestau
pení zákonů swých uchrániti ráčil.*“ D řež by i
nás žádná nauze ani giny rozpak od zákonů Bo-
žích neodmedla. Blaze kdo w pokuseni wytrvá,
neboť „*blížky jest Hospodin všedněm, kteriz ho
wžywagi, w pravdě a upřímnosti.*“ (Žalm 144,
18. 19.)

Jan nebyl toliko wzorem křesťanské štědroty, ale i zrcadlem takřka westkerých ctností. Auradu svého velmi pilen byl, k modlení, rozjímání a čtení písem svatých gísty čas si určil, o gíných nic zlého nemluvil, aniž mluvíti trpěl. „Gať smíme se opovážit,“ říkával, „blížního svého posuzovati, gessťo geho okolichnosti z wětšsijho dílu takowě býwagi, že křiwého úsudku z těžka se uchrániti lze. Swětiským autednjšm náležjí winniský trestati, nám pať gich se ugímati. Gdaucimui gednau do kostela wrhla se gístá žena k nohaum prošje o šprawedlnost proti zeti swému. Někteří přítomní prawili ženě, aby nyní biskupowi obtížna nebyla, a až se z kostela wrátí, počkala. On ale řekl: „To se bohda nestane; nebi pať mohlbý Bůh odkládati s wyslyssenjm modlitby mé.“ „Ponížně žádosti s šauženého neodpírej a neodwracug twáři své od chudého. Wytrhni křiwdu trpěcijo z ruky toho, genž bezpráví činí: a budeš gaťo syn Nejwyššsijho a bude tě milowati wíce nežli matka twá.“ (Efl. 4, 4. 9. 11.)

Řeči a skutky geho měly do sebe ráz neličené pokory, a níkdo nemilowal swornosti a bratrské lásky tať upřímně gaťo sw. Jan. Protiwensťwí a strasti snášel wždy trpěliwě raduge se z toho, když protivníkům swým odpustiti mohl. A tu gednotu a bratršťau swornost snažil se taťe wždy zachowati a hněw blížných w mir a pokoj obrátiti. Aby wzdor a zlost gednoho znamenitého muže přemohl, použil následugcijo prostředku. Pozwal ho totiž k sobě a prošil, aby s ním do kostela wegda mšši swatě přítomen byl. Stalo se. Biskup, když

k slovom: „Odpust nám naše viny, gačož i my odpaussťime svým winníkum,“ přissel, umlkl. Muž přítomný divil se tomu. A tu obrátil se k němu Jan a pro Boha ho prosil, aby se rozpomenul, co ta slova znamenají. Tento neobvyčejný výgero tak pronikl srdce nesmířitelného nepřitele, že padna k nohám biskupovým smířiti se slibil a také k slovu svému dostal.

Gakkoli mírnost a tichost, hlavní gsau ráz wssého gednání Janowa, nicméně byl také pro zachování pravě wjry a dobrého řádu nadobýčejně horlivý a w předsawzetí svým wytrvalý. Přisse se, že gednau, když při wčejných službách Božích mnoho lidí před kostelem se potulowalo, a kšepy wedlo, biskup wen z kostela wygda mezi ně se posadil. Nad tím se owšsem wssični zarazili. Ale on prawil k nim: „Dítky! pastýř musí býti u owčiček svých.“ Roku 619 přemluwil Niketas, wladar Alexandrinšý, Jana biskupa, aby s ním šel císari poklony učinit. Z wydali se na cestu, ale na ostrowě Rhodus opět se rozessli; neboť Jan w noci u widění poznal, že Hospodin ho k sobě wola. Z wrátiv se na ostrow Cyprus, w Amaté brzy na to šonal w 64. roce wěku w desátém biskupšeho awiadowání swého. Tělo geho pozděgi do Carigradu přenesseno gest. Turecký císar darowal ge Mathiášsowi Huniadowi, králi Uherskému. Ten pak ge do Budjna zawězti kázal a odsud přisslo r. 1632 do hlavního chrámu w Břetislawi, gináf Presburgu w Uhřich, kdež se posawáde nachází.

Rozgimánj.

Gať sw. Jan k chudým se chował, podobně i my máme se k nim chowati. Neboť nám všem přikázáno jest bližního milowati jako sebe samého, představujeť každý nutný takměř Krista Pána, a my wespoleť bratři jsme a děti jednoho otce. Pohledněme také na odměnu za almužnu naši! My udělujeme věci malicherné a nádherné bere, dáváme pomigitedlné a dostáváme nepomigitelně, my wyslycháme nutné a Bůh náš také wyslychá, my nasycujeme lačných pokrmem, a Bůh nasycuje duši naši swau milostí; a gsauce my milosrdni, od Boha milosrdenství docházíme. Ukrotíme-li žádosti své, wydaní-li své umenšíme, a zmírníme-li potřeby své, zagisté vždy nám něco zbude, z čehož bychom almužny uděliti mohli. Daruagice almužnu, daruagme ji wliďně a ochotně; neb „weselého dárce miluje Bůh!“ Pať i při wětších dárkách hledme také na potřebu a hodnost chudého. A protož zwellenij ústawů domácích pro chudé budiž wlašště na žeteli jednomu každému z nás!

„Blahoslawený, kdož pamatuje na chudé, w den glý wyswobodí geg Hospodin.“ (Žalm 40, 2.)

„Každému prosícím tebe dey.“ (Luk. 6, 30.)

„Cožkoli jste činili jednomu z bratří mých neymeňších, mně jste učinili.“ (Mat. 25, 40.)

„Buďte milosrdni, jako otec váš w nebesích milosrdný jest.“ (Luk. 6, 36.)

„Dheň plapolagij uhasťuge woda, a milosrdenství sblazuje hříchů.“ (Ekl. 3, 33.)

Modlitba.

Otče smilování! kterých gšl w sw. Janu lásku k bližnjmu wšliti a pomoci swau mu w potřebách přispjwati ráčil: propůgč i nám láskawě a milosrdné srdce, abychom také my rádi dle možnosti nuzně podporowali, a tak se z hříchů vypláceli. Skrze Ježíše Krista. Amen.

Dneš se také svěťtj: We Francii sw. králowny Bathylby a sw. panny Albegundy; w Edeffe sw. m. Barhiměa a Barsa; w Antiochii sw. m. Hippolita; w Africe sw. m. Feliciána s sto a dwaceti mučedlníky; w Jerusalemě sw. b. Mathiáše; w Římě sw. papeže Felixe III. w Pavii sw. b. Amentaria; w Miláne sw. Sawiny; w Římě sw. Martiny.

31. Život swatého Petra Nolassa.

(R. 1256.)

Seč láska k Bohu a k bližnjmu gest, patrný toho příklad máme na sw. Petru, přigmým Nolassu. Narodil se roku 1189 we Francouzsku w městysi le Mas des Saintes Puellas, w provincii Lanquedok řečené. Rodiče geho bohatstwjim i rodem i šlechtným obcowánjm proslulj, žwláštjn o to měli pěči, aby syn gegich negen we wšsem uměnj na staro geho přislussným alebrz i a obzwláště aby w bázni Boží wycwičen byl. Petr skutečně auplně gegich žádosti žádost učinil, tak že uemalé z toho měli potěssenj rodičowě geho, widance, an synáček negen na těle ale i na dušsi prospjwá. Od malickosti swě měl Petr welikau náchylnost k chudým, protož co na swě vyraženj dostáwal, milerad gim poskytowal, a když neměl co dáti, do hořkého pláce přj se dáwal.

Když mu bylo 15 let strativ otce osířel. Maudrá matka zdvogila nyní pěci o ginocha a slowy i příkladem swým k bohabognosti, častému modlení a swatých wěcí rozgimání wzbuzowala. Když Petr dospělého wěku došáhl, chtěla matka, aby se oženil, a w zpráwu znamenitých swých statků se uwiązal. On ale mage náklonnost k nábožnému zaměstknání a k žiwotu saufromnému učiniti toho nechťel, a aby zwěděl w tom wůli Boží, wstana gedně noci padl na kolcna a Boha za oswjcení wraucně žádal: Tu milost Boží ozářila geg, on pak se zaslíbil, že panictwí zachowáwati bude, a že gmění swě ke cti Boží a ku prospěchu bližnjho wynaloží.

Gša ginoch 25tiletý, dostal se do Barcelony we Španhelích, za wychowatele králowice Uragonského. Zde wjdal často křestiany w otroctwí Maurů, a žalostný staw gegich gafo meč proníkl srdce geho, a žádost w něm wzbudil, aby nebohým těmto něgak ku pomoci přispěti se snažil. Po mnohem rozmeyslení přitpadlo mu, aby založil zwlášttní řád k wykaupení zagatých. Ačkoli w tom mnohé těžkosti nalezal, nezaufal: leč neustále o wykonání anmyslu swého pracowal, což se mu konečně pomocí Jakuba krále Uragonského a sw. Raymunda z Pennasforty tak dalece podarilo, že roku 1223 na den sw. Wawřince nowý tento řád w žiwot a u wěregnost uweđen byl. Toho dne složil Petr slawný slib do rukau Berengaria, biskupa Barcelonského, a oblekl se w nowé zákonní rauchó bjlé barwy, na němž červený kříž přissit byl. Nowému zákonu tomu dáno gměno: Zákon k wykaupení zagatých aneb

řebole blahosl. Panny Marie de Mercede. Cyhle, s toho gest láska človeka, oživena ranami Krista Pána, „kterýžto dal sebe za mzdu na vykaupení nás vslech.“ (I. Tim. 2, 6.) Mám nenj sice přikázáno, z lásky k Bohu odřici se gměni, — vlast swau opustiti a giné nadobyčegně skutky wykonáwati, gakož gsau činili mužowě takowj. A vsak řdyž skutkowě gegich tak nám do očí bjgi: ay! zdaliž by nemělo i srdce nasse se pohnauti — a my nemě-liž bychom se aspoň někdy sami sebe pozeptati: „Ay — toto vsse činili gsau oni; — i což pak posawáde ty?!“ —

Bláženě aučinkowánj nowého řádu neobmezowalo se toliko na Španěhely, anobř sáhalo až do neywzdáleněgšich koncín Afriky a Asie. Sám Petr odebral se k tomu konci, neyprw sice do Valencie, pak ale do Algiru. Tu protázowal se gako angel strážný, za nimž w patách kráčelo požehnánj Boží. Dráhně množstwí zagatých křesťanů bylo wykupeno, mnohých osud se ulehčil, a vsiďni nad obyčeg se potěšili. Gecho láska neznala mezi. Dnt wtíral se až do žalárů, aby, kterým pomoci nemohl, aspoň útěchu wjry přinášel; on blásl plamennau horliwostí wjru Kristowu, a snášel trpěliwě hlad, rány, wedro, protivenstwí, okowy, a cokolí gen glého bezbožnost lidská wymysliti může: a přede přitom při vssem láska gecho k bližnjmu udušená býti nemohla, tak že i sami neznabohowě nad tjm se divili.

Po swém nawrácení tráwil swatý Petr žiwot w tiché samotnosti, w kláštere Barcelonském. Gsa nad obyčeg pokorný, milowal wždy takowě

práce, které giným se protivily a neustále o to usiloval, aby mu zpráva klášterů odegmuta byla. Ale čím více se točil, tím více rozhlasovala se jeho pověst; a mužové nevdůstognějši ano i králové sami hledali ho, rofugice s ním o věcech nejenom swatých ale také u vedení věcí swětských, rady a přimluvy jeho žádajíce. Tak tu př. žádal ho r. 1243 Ludvík, král Franců, aby geg w Lanquedoce nawštíwil: a tu mezi oběma muži srdečně přátelství wzesslo. Petr bysby rád sw. krále doprovázel na krížové výpravě proti Saracenům, ale churawost těla zabránila mu. Pán totiž na něj těžkau a bolestnau nemoc selsati ráčil, aby tak dohub žiw gako zlato protřiben byl. Když pak znamenal, že poslednj hodinka jeho se blížj, dal se zaopatriti: powolal pak bratři a otcowšy ge napomínal, aby neochabowali w lásce k zagatým, daga jim požehnání, a řekl: „Gá Zě dci Hospodine welebiti, kterýchs selsal wykaupení lidu swému.“ Pak poznamenal ge swatým krížem a skončil r. 1256. Roku 1628 wyhlásil geg Urban VIII. za swatého.

Rozgjmání.

Gsaui lidé w otroctwí u surowých lidí se nalezají tu politování; čímž více musíme litovati těch, kteří gsau w otroctwí dusse. Otroctwí těla časem swým přestane, ale otroctwí dusse po smrti stane se gessně těžším, neboť okowů pekelných bran nišdo nepřemůže. O! kdybys spatřil w zrcadle ty, o člověče! dusi swau, gakt sjsněná, sewřená, ubohá hyne, tu kdy pautá gi hřích: ach! gisťby

gfi na kolena klekl, ruce sepial, a na věky se zapři-
sáhl, že nikdy wjce nemá se státi, aby takowau
otročynj se stala ona. A protož litugme sice otroků,
a autrpnost mĕgme s nimi, s nimiž žle a krutě
nakládaj lidé necitedlnj: a wšak wjce a wjce li-
tugme a autrpnost mĕgme s dussj břichem gatau;
a snažme se nelzeli ginať, modlitbami swými na
Pánu Bohu wyprossowati, aby negenom okowy, w
které nás nemilosrdnj lidé uwrhli, rozlámal, ale
také otroctwí, do něhož dusse hršsná ubjha zni-
čiti ráčil.

„Kdo nemiluge, ostává w smrti, každý, kdož
nenáwidí bratra swého, wražedlnjť gest.“ (I. Jan
3, 14.)

„Řekl=liby kdo, milugi Boha, a bratra swého
nenáwidělby, lháv gest: nebo kdož nemiluge bratra
swého, kteréhož widěl, Boha, kteréhož newiděl, kterať
může milowati.“ (I. Jan 4, 20.)

Modlitba.

O Bože! kterýž gfi nás příkladem swatého
Petra, gať bližnjho swého milowati máme, učiti
ráčil: propuť nám milost swau, abychom na geho
přjmsowu takowau lásku w srdcích swých zakotwili,
ž které bychom skutky gať tělesného, tať i duchownjho
milosrdenstwí bližnjmu nassemu ochotně prokazowali,
a tať plněnjm zákona twého, Tobě se zaljbili.
Skrze Ježíše Krista Pána nasseho. Amen.

Dnes se také swětj: W Římě sw. muč. Cyra a Zana; w
Miláně sw. kněze a Julia; w Mobeně sw. b. Geminiana; w Ale-
xandrii sw. muč. Metrana, Saturnina, Tharsacia, a společníků;
w Cyziku w Hellepontu sw. m. Trifenia; w Benátkách we Wla-
ssích přinessení těla sw. ewangelisty Marka; sw. Marcellý wbowý;
sw. Synkletýly panný.

Obsah

Životů Svatých v měsíci lednu.

Den		Str.
1.	Život sv. Fulgencia, bisk. Ruspenského	1
2.	" sv. Makária	12
3.	" svatě Genowesť	19
4.	" sv. Řita, bisk. Kretenského	23
5.	" sv. Simona Stylita	28
6.	" sv. tři Králů	36
7.	" sv. Luciana, Iněze a mučedníka	41
8.	" sv. Severina, apoštola Morika	47
9.	" sv. Petra, bisk. Sebastenského	53
"	" sv. Juliána a svatě Basilisse	59
10.	" sv. Pavla, prvněho paustevníka	62
11.	" sv. Theodosia, opata	68
12.	" sv. Arkadia, mučedníka	77
13.	" svatě Veroniky, Mediolanské	82
14.	" sv. Felixe	86
15.	" sv. Makária Egyptského	91
16.	" sv. Honoracia, bisk. Arelatského	96
17.	" sv. Antonína	102
18.	Život sv. Petra v Římě	113
"	Život svatě Prisky, mučednice	116
19.	" sv. Hilária, bisk. Viktorského	118
20.	" sv. Fabiána a Sebastiana s tovaryši	125
21.	" svatě Aněžky, panny a mučednice	135
22.	" sv. Vincencia, mučedníka	140
23.	" sv. Raymunda, Benafortského	146
24.	" sv. Timothea, bisk. a mučedníka	152
25.	" sv. Zuzentína a Maximína, mučedl.	158
"	Obřazení sv. Pavla	161
26.	Život sv. Polikarpa, bisk. a mučedníka	163
27.	" sv. Jana Zlatoustého	173
28.	" blahosl. Karla Velikého	186
"	" sv. Cyrilla, patriarchy Alexandrijského	189
29.	" sv. Františka Saleského	192
30.	" sv. Jana, almužníka	204
31.	" sv. Petra Molaska	211